

DEAN R.
KOONATZ

SEYTANIN DANSI

ALFA BETA PUBLISHERS

ISBN 975 - 405 - 479 - 7 94-34-y-0131-280

Kitabın Orijinal Adı THE FUNHOUSE

Yayın Hakları ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ 1. BASIM/MAYIS 1994

Bu kitabın her türlü yayın hakları

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince

Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu - İstanbul Tel: 522 40 4 5 - 5 2 6 80 12 511 5100-511 32 26 Faks: 526 80 11

DEAN R. KOONTZ

SEYTANIN DANSI

TÜRKÇESİ: Fatoş Dilber

ONSOZ

Ellen Straker karavanın küçük mutfağında oturmuş, beşikten gelen garip seslere kulak vermemeye çalışarak gecenin sesini dinliyordu. Karavanın bulunduğu alandaki büyük çam ve meşe ağaçları rüzgârda sallanıyor, yaprakları korku filmlerindekine benzer sesler çıkarıyordu. Bulutlarla kaplanan bu ağustos gecesinde Pennsylvania'da fırtına çıkmış ve birkaç damla yağmur da yağmaya başlamıştı. Panayırın sesi duyuluyordu.

Rüzgârın ve panayırın sesine karşın Ellen küçük karavanın arka tarafındaki beşikten gelen tuhaf sesleri duyabiliyordu. Sanki bir el beşiği tırmalıyor, sonra da derin derin soluk alma sesleri duyuluyordu. Genç kadın vargücüsüyle beşikten gelen sesleri bastırmaya çalışsa da doğrusu pek başarılı olamıyordu.

Başı hafifçe dönüyor, midesi bulanıyordu. Bunun nedeni büyük bir olasılıkla aldığı aşırı alkoldendi. Aslında içkiye öyle düşkün biri değildi ama son bir saat içinde dört kadeh viski içmişti. Belki de altı. Şişeye kaç kez uzandığını anımsamıyordu.

Titreyen ellerine baktı ve kafasındakini gerçekleştirmek için yeterince içip içmediğini anlamaya çalıştı.

Birden uzaklarda bir yerde çakan şimşekle ortalık aydınlandı-verdi ve ardından gökgürültüsü duyuldu.

Ellen bakışlarını yavaşça beşiğe doğru çevirirken artık korku, yerini öfkeye bırakmıştı. Kocasına, Conrad'a öfkeleniyordu. Daha sonra da kendine, başına bunca işi açtığı için. Günahının yadsınamaz bir kanıtı olduğu için de aslında en çok çocuğuna öfkeleniyordu. Varlığını unutabilmek için bir an önce onu öldürüp

— 5 —

ortadan kaldırmak istiyordu. Ama çocuğun hayatına son vermeden önce iyice içmek zorunda olduğunun farkındaydı.

Hazır olduğunu düşündü.

Başı hafifçe dönerek yerinden kalkıp eviyeye doğru gitti. Kadehinde erimekte olan buz parçalarını eviyeye boşaltıp, bardağını yıkadı.

Musluktan akan tazyikli suyun sesine karşın hâlâ çocuğun sesini duyabiliyordu. Tıslıyordu. Beşikten dışarı çıkmak istercesine küçük parmaklarıyla beşiğin kenarına tutunmaya çalışıyordu.

Hayır. Elbette düş görüyordu. Suyun sesinden bu tür sesleri duyması olanaksızdı.

Musluğu kapattı.

Bir an için ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Ama bu sessizliğin hemen ardından rüzgârın uğultusu

duyuldu, rüzgârla birlikte panayırın sesi de karavana ulaşmıştı.

Öte yandan da beşikten tırmalama ve tıslama sesleri geliyordu.

Çocuk öfke ve bıkkınlık karışımı bir çığlık attı. Sonra da ses kesildi. Birkaç saniye öylece kaldı ama hemen arkasından o huzursuz hareketler bir kez daha başladı.

Ellen titreyen elleriyle kadehine birkaç tane buz attıktan sonra viskiyi boca etti. Aslında artık daha fazla içmek istemiyordu. Ne var ki, çocuğun çığlığı sanki tüm yürekliliğini alıp götürmüş gibi bir duyguya kapıldığından yüreklenmek için alkole gereksinimi olduğunu düşünüyordu. Bir kez daha ayılmış, alkolün etkisinden kendini bir kez daha arındırmıştı ama bu kez içini büyük bir korku kaplamıştı.

Hava sıcak ve nemli olmasına karşın birden tüm bedeni ürperdi.

Çocuğu öldürecek kapasitede değildi artık. Beşiğe yaklaşacak yürekliliği bile kalmamıştı.

Ama bunu gerçekleştirmek zorundayım, dedi kendi kendine.

Yuvarlak mutfak masasına geri dönerek oturdu. Viskisini

yudumlarken bir yandan da yeniden cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Bu acıya dayanamayacak kadar gencim, diye geçirdi içinden. Bunu taşıyacak gücüm yok. Tanrım, lütfen bana yardım et. Bana güç ver.

Yirmi yaşında genç bir kadın olarak Ellen Straker doğrusu böylesi bir yaşamı hak etmiyordu. Böyle sorumlulukları üstlenemeyecek kadar genç ve güzeldi. Tıpkı kozasından çıkmaya çalışan bir kelebeğe

benziyordu. İnce ve uzun bedeniyle herkesin dikkatini çekerti. Saçları ve gözleri siyaha yakın koyu kahverengi, yanaklarıysa allık sürmüşcesine pembeydi. Conrad Straker'le evlenmeden önce soyadı Giavenetto'ydu. Oldukça yakışıklı İtalyan asıllı Amerikalı bir babayla Meryem Ana gibi masum yüzlü yine İtalyan asıllı bir Amerikalı anneden dünyâya gelmişti. Ellen'ın Akdeniz güzelliğinin yanısıra, küçük şeylerden mutlu olabilme yeteneği, her zaman güleryüzlü ve sıcakkanlı olması dikkatleri çekerti. Eğlence, parti, dans için yaratılmış gibiydi. Ama ne var ki, hayatının ilk yirmi yılında yaşamı öyle sanıldığı gibi eğlence içinde geçmemiştir.

Çocukluğu kâbus gibiydi.

Genç kızlığıysa dinle geçmişti.

Babası Joseph Giavenetto iyi kalpli ve candan biri olmasına karşın oldukça pasif bir karaktere sahipti. Evde sözü geçen bir baba olamamış, kızının yetiştirilmesine hemen hemen hiç karış-madığı gibi hep bir kenarda oturup sessiz kalmayı yeğlemiştir. Ellen babasının bu sessiz ve sakin tavrına pek aldırış etmemiştir. Böylelikle, dindar bir kadın olan annesi, evde ve kızının yaşamında idareyi ele geçirmiştir.

Giavenetto'ların evinde denetim Gina'nın elindeydi. Ortaya koyduğu kurallar bitmek tükenmek bilmezdi. Her şeyi Ellen'in iyiliği için yaptığını söyler ve bunların yararını ileride göreceğini sözlerine eklerdi. Gina kurallarına harfiyen uyulmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmaya kesin kararlıydı. Kızının içinde

— 7 —

yoğun bir Tanrı korkusu olan ahlaklı biri olması için vargücüyle çalışmıştı.

Gina her zaman dini bütün bir insan olarak tanınsa da oğlunun ölümünden sonra dindarlığında aşırıya kaçmaya başlamıştı. Ellen'in ağabeyi Anthony yedi yaşında kanserden öldüğünde o henüz çevresinde olup bitenleri anlayamayacak kadar küçüktü, dört yaşındaydı ama öte yandan da acının bilincine varabilecek bir yaştaydı. Gina'ya göre bu trajedi kutsal adaleti asla aklından çıkarmaması için Tanrı'nın ona verdiği bir dersti. Tanrı'yı hoşnut etmekte eksik davrandığını, dolayısıyla oğlunu elinden alarak Tann'nın kendisini cezalandırdığını düşünüyordu. Oğlunun ölümünden sonra artık her

gün kiliseye gitmeye başlamıştı oysa eskiden yalnızca pazar günleri giderdi. Sonraları kızını da zorla götürmeye başladı. Tann'nın günü oğlunun ruhu için mum diyor, evde de sürekli İncil okuyordu. Ellen kendisine anlatılanları algılayabilecek bir yaşta olmamasına karşın annesi onu zorla karşısına oturtur ve yüksek sesle İncil'den bölümler okurdu. Gina cehenneme, onun nasıl bir yer olduğuna, günahkârları nasıl işkencelerin beklediğine, yaramaz bir çocuğun başına nelerin gelebileceğine ilişkin birçok öykü anlatıp duruyordu. Küçük Ellen'in geceleri de doğal olarak duyduğu bu öykülere ilişkin karabasanlarla dolu geçiyordu. Gina her geçen gün daha da tutucu bir Hıristiyan olurken, Ellen'in yaşamına ilişkin katı kurallar geliştiriyor ve bu kurallardan en küçük bir sapmanın bile küçük kızı cehennem ateşinin ortasına atacağını söylüyordu.

Evliliklerinin daha ilk yıllarında tüm otoriteyi karısına vermiş olan Joseph, en sıradan zamanlarda bile karısını denetleyemez bir duruma gelmişti. Karısının bu garip ve fanatik dünyasına ulaşmaya çalıştıkça onun kendisinden uzaklaştığını görüyordu. Karısının aldığı kararlarda asla söz sahibi olamıyordu. Gina'daki değişiklikler karşısında iyice şaşkına dönen ve kansının bu yeni kimliğiyle başa çıkamayan Joseph artık eve çok ender uğramaya başlamıştı. Çalışmadığı zamanlardaysa ailesiyle birlikte olmak yerine

— 8 —

arkadaşlarıyla birlikte olmayı yeğliyordu. Dolayısıyla Ellen baba sevgisi ve otoritesinden uzak büyümek zorunda kalmıştı. Genç kızlığını evden gideceği günün düşünüyerek kurarak geçirmiş, kendisini bu haptisten kurtarabilecek en küçük fırsatı bile değerlendirmeye çalışmıştı. Ne var ki, şimdi annesinin baskısından kurtulmasına ve kendi başına olmasına rağmen geleceği eskisinden daha da kötü görünüyordu. Hem de çok daha kötü.

Mutfağın penceresinden bir ses geldi.

Ellen şaşkın bir şekilde başını çevirdi. Bir an için gecenin karanlığından başka bir şey göremedi.

Tap-tap-tap.

«Kim var orada?» derken sesi bir soluk gibi çıkmıştı. Kalbi heyecanla çarpıyordu.

O an çakan bir şimşek ortalığı kısa bir süre için aydınlatınca Ellen bir mum söndürenin cama çarptığını gördü.

«Aman Tanrım,» dedi rahatlamış bir sesle. «Mum söndüren-miş.»

Omuzlarını silkerek yerinde doğruldu ve viskisini içti.

Böylesi bir gerginliğe artık daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. İnsan sürekli korku içinde yaşayamazdı ki. Hemen bir şeyler yapması gerekiyordu.

Bebeği öldürmeliydi.

Beşikteki bebek bir çığlık daha attı. Bu köpek havlamasına benzeyen kesik ve keskin bir çığlıktı.

Uzaktan gelen gökgürülüşü çocuğa sanki bir çeşit yanıt verir gibiydi. Gökgürültüsünün ardından sağanak yağmur başlamıştı. İri damlalar karavanın metal duvarlarında çınılıyordu.

Mum söndürenler de camı tıkırdatmaktaydı.

Ellen elindeki viskiyi bir dikişte bitirdi ve kadehini yeniden doldurdu.

Böylesi bir yerde yaşamak zorunda olduğunu bir türlü kabul edemiyor, acı ve çaresizlik içinde yaşamak istemiyordu. Yaşam onun için bitmek bilmez bir karabasan gibiydi. Yalnızca on dört

ay önce büyük düşler ve beklentilerle yeni bir yaşama başlamıştı. Oysa, tüm dünyası birden kararmış, onu acı ve çaresizlikle baş başa bırakmıştı.

On dokuz yaşına girmeden altı hafta önce evi terketmişti. Bir gece yarısı hırsız gibi evden ayrılmış, annesiyle yüz yüze gelebilecek kadar yürekli olmadığından evden ayrılacağını haber vermemişti. Annesine yalnızca kısa ve acı dolu bir not bırakarak sevdiği erkeğin yanına gittiğini yazmıştı.

Deneyimsiz ve ahlak kurallarıyla yetiştirilen, baskıcı ailesinden ya da yaşadığı sıkıntılardan kaçıp kurtulmak isteyen her kasabalı kızın Conrad Straker gibi bir erkeğe kapılmaması sözko-nusu bile olamazdı. Conrad her genç kızın aklını başından alabilecek kadar yakışıklıydı. Düz ve kömür gibi siyah saçları, çıkık elmacık kemikleri, biçimli burnu ve sivri çenesiyle yürekleri hoplatıyordu. İlginç bir şekilde parlayan lacivert gözleri vardı. Uzun boylu ve inceydi. Adımlarını bir balet gibi atardı.

Ama Ellen, Conrad'ın dış görünüşünden değil, onun tavırlarından ve davranışlarından etkilenmişti. Conrad zeki ve konuşmasını çok iyi bilen biriydi.

Bu yakışıklı panayır sahibiyile kaçmak oldukça romantik bir davranış gibi gelmişti Ellen'a. Tüm ülkeyi dolaşarak hayatı boyunca göremeyeceği yerleri Conrad'ın sayesinde bir yıl içinde görebilecek, bundan böyle yaşamında sıkıntıya yer olmayacaktı. Her anı heyecan, müzik, ışık ve renk cümbüşü içinde geçecekti. Artık her şey kesinlikle Illinois'deki o küçük ve sıkıcı kasabadan çok daha renkli olacaktı, panayır insanları boğan katı kurallarla yönetilmiyordu ki!

Conrad'la panayır gelenekleri doğrultusunda evlenmişlerdi. Tören atlıkarıncada yapılmış ve panayır çalışanları gelinle damadın tanığı olmuştu. Geçcek panayırçıların gözünde evlilikleri kilisede rahip tarafından kutsanmış gibi değerlendiriliyordu.

Ellen, Bayan Conrad Straker olduktan sonra hayatının yalnızca neşe ve zevk içinde geçeceğini varsayıyordu. Ne var ki, yaralıyordu.

Ellen, Conrad'la kaçmadan bir hafta önce tanışmıştı. Onun yalnızca iyi taraflarını gördüğünüyse işiştten geçtikten sonra anlamıştı. Evlendiği günden itibaren Ellen kocasının sinirli, birlikte yaşanması güç ve şiddet yanlısı biri olduğunu görmüştü. Karısıyla sevişirken zaman zaman sevecen ve tatlı bir kimliğe bürünü-yordu. Ama öte yandan da hiç beklenmedik zamanlarda vahşi bir hayvan gibi davranmaktan kaçınmıyordu. Son bir yıl içinde bu ruh hali daha da belirginleşmişti. Alaycı, kaba ve acımasız davranmaktan kaçınmadığı gibi, Ellen canını sıkan bir şey yaptığında da saldırıya geçmekte duraksamıyordu. Dayak atmaktan, bağılmaktan hoşlanıyordu. Evliliklerinin ilk günlerinde, Ellen henüz hamile değilken iki kez karısının karnına yumrukla vurmuştu. Karısının hamileliği sırasında Conrad bu acımasız davranışlarını denetlemeyi başarmasına karşı kabalığını sürdürmüştü.

Ellen iki aylık hamileyken neredeyse ailesinin yanına dönebilecek kadar mutsuzdu. Ama karşı karşıya kalabileceği aşağılanmaları, annesinin kendisine takınacağı acımasız tavırları gözönü-ne aldığında Conrad Straker'den ayrılmayı göze alamamıştı.

Ailesinin dışında da gidebileceği bir yer yoktu.

Hamileliğinin son aylarında çocuğun kocasını sakinleştirece-ğini düşünmekten başka çaresi kalmamıştı. Conrad çocukları çok severdi. Bu, panayırdaki çocuklara olan tutumundan açıkça anlaşılıyordu. Baba olma kavramı hoşuna gitmeye başlamıştı. Ellen sürekli olarak çocuğun Conrad'in öfkesini yatıştıracağını ve yumuşatacağını düşündü.

Altı hafta önce bebek dünyaya geldiğindeyse bu umudunu da yitiriverdi. Ellen doğum yapmak için hastaneye gitmemişti. Bu panayır yönetimine ve kurallarına ters düşüyordu. Çocuğunu karavanda, panayırdaki kendisine ebe diyen bir kadının yardımıyla doğurmuştu. Doğum kolay olmuş sayılırdı. Fiziksel bir tehlike sözkonusu değildi. Herhangi bir komplikasyon da yoktu. Ama bununla beraber...

Bebek.

Çocuk düşüncesiyle bir kez daha tüm bedeni ürperdi. Bir kez daha şişeye uzandı.

Çocuk sanki düşünöldüğünü sezmişçesine bir çığlık daha attı.

«Sus!» diye haykırdı Ellen, kulaklarını kapatarak. «Sus! Sus!»

Ama susmadı.

Çocuk öfkeyle sağa sola dönerken beşik de sallanıyordu. Ellen şişede kalan son viskiyi de kadehine boşalttı. Dudaklarını sinirli bir şekilde ısırıp viskisinden büyükçe bir yudum aldı. Yavaşça yerinden kalktı. Sendeleyerek mutfağın ortasında durdu.

Lunaparktan gelen müziğin sesi fırtınanın sesine karışıyordu.

Sendeleyerek ilerledi ve beşiğin yanına geldi. Lambayı yaktı. Soluk ışığın altında gölgeler oynasıyordu.

Çocuk üstündeki yorganı çekiştirmekten vazgeçmişti. Annesine baktı, gözleri nefretle parlıyordu.

Ellen midesinin bulandığını hissetti.

öldür onu, dedi kendi kendine.

Ama bebeğin bakışlarında insanı .ipnotize eden bir şey vardı. Ellen bakışlarını bu gözlerden alamıyor ve yerinden kıpırdayamı-yordu. Taş kesilmiş gibiydi.

Şimşek çocuğun yüzünü aydınlatırken, yağmur olanca hızıyla yağıyordu.

Dehşetle çocuğuna baktı, alnı ter içinde kalmıştı. Çocuk normal değildi, aslında normale yakın bile değildi. Ama bu deformas-yonun tıbbi bir terimi de yoktu.'Aslında yaratığa çocuk bile denemezdi, hatta yeni doğmuş bir bebek bile değildi... bu bir yaratıktı. İnsanoğlundan tamamiyle farklı, başka bir soya ait gibiydi.

Dehşet vericiydi.

«Aman Tanrım,» dedi Ellen korkuyla. «Neden ben? Bunu hak edecek ne yaptım ki?»

İnsaninkine hiç benzemeyen iri ve yeşil gözler ona dik dik bakıyordu.

Ellen ondan kaçıp kurtulmak istedi. Gecenin karanlığında

— 12 —

yok olup uzaklaşmak ve bu karabasanı arkasında bırakmak istiyordu.

Yaratık yana döndü, burun delikleri bir köpeğin ya da kurtun-kine benziyordu. Annesinin kokusunu almış tıslıyordu.

öldür onu!

Oysa İncil, asla öldürmeyeceksin, diyordu. Cinayet çok büyük bir günahtı. Bebeği boğacak olursa cehennemde cayır cayır yanacaktı. Annesinin cehenneme ilişkin anlattıkları bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başladı, dişlerini gıcırdatan şeytanlar günahkâr insanları ateşin içine atıyor, kadınlar haykırıyor, şeytanlar da onların kanını emiyordu. Ellen kiliseye pek gitmezdi ama bu onun yüreğinin derinliklerinde bir Katolik olmadığı anlamına da gelmezdi. Yıllar boyunca annesiyle

her gün gidilen kilise ve ayinlerin yanısıra, annesinin on dokuz yıl boyunca bitmek tükenmek bilmeyen vaazları öyle kolay unutulacak şeyler değildi. Ellen hâlâ tüm kalbiyle Tanrı'ya, cennete ve cehenneme İnanıyordu. İncil'de sözü edilen tüm ahlaki değer yargılarının ve kavramlarının onun için hâlâ bir anlamı vardı. > A s / a öldürmeyeceksin. Ama öte yandan bu buyruğun hayvanları kapsamadığını söylüyordu kendi kendine. Hayvanları öldürmeye izin vardı ve bu ölümcül bir günah değildi. Ve beşiğin içindeki şu yaratık gerçek bir hayvan, bir canavardı. İnsan değildi. Bu yüzden onu ortadan kaldırırsa asla ölümcül bir günah işlemeyecekti.

Peki onun insan olmadığından nasıl emin olacaktı ki? Bu yaratık da bir kadınla bir erkeğin birleşmesinden dünyaya gelmişti. Aslında insanlığın nerede başlayıp nerede bittiğine ilişkin bir ölçü de yoktu. Çocuk bir canavardı ama insan olan bir canavar.

İçinde bulunduğu çıkmazdan bir türlü kurtaramıyordu kendini.

Beşiğin içindeki yaratık Ellen'a doğru uzanmak istercesine bir elini kaldırmıştı. Hoş, buna el demek bile yanlıştı, daha çok bir pençeye benziyordu. Altı haftalık bir bebek için uzun ve kemikli olan bu parmaklar çok büyüktü. Bu yaratık altı haftalık bir

- 13 -

bebekten çok daha iriydi. Hayvan pençelerine benzeyen bu küçük canavarın elleri de bedeniyle uyum içinde değildi. Ellerinin üstü siyah kıllarla kaplıydı. Solgun ışığın altında sivri tırnakları görünmüyordu. Çocuk elini havaya kaldırdı ama Ellen'a uzanamadı.

Böylesi bir yaratığı nasıl doğurabildiğini akıllı bir türlü almıyordu. Nasıl olabilirdi? Garip görümlü şeylerin olduğunu duymuştu. Hatta bazıları bu panayırda da vardı. Garip görünümlü insanlar. Ama onların hiçbiri dokuz ay karnında taşıdığı bu yaratığa benzemiyordu. Niçin böyle bir şey başına gelmişti? Niçin?

Çocuğu öldürmekle aslında iyi bir iş yapacaktı. Onun hiçbir zaman doğal bir yaşamı olamayacaktı ki zaten. Her zaman utanılacak ve alay edilecek biri olacaktı. Hayatı acı ve yalnızlık içinde geçecekti. En sıradan zevkleri bile tadamayacak ve asla mutlu olamayacaktı.

Dahası, hayatını bu yaratıkla geçirmeye karar verse bile bundan böyle en küçük bir mutluluğu bile yaşaması sözkonusu olamayacaktı. Bu yaratığı öldürmesi hem kendisi, hem de onun için yapılacak en iyi şeydi.

Ama ne ki, Roma Katolik Kilisesi bu tür cinayetleri bile hoşgörülle karşılamıyordu. En yüce ahlak kavramları bile onun cehenneme gitmesine engel olamayacaktı. Kendini bu acıdan kurtarmaya çalışması bencilce bir davranış olarak nitelendirilecekti.

Yaratık hâlâ ona bakıyordu. Ellen onun yalnızca kendisine bakmakla kalmadığını, içini okumaya çalıştığını sezinlemekteydi. Aklından geçirdiklerini anlamıştı ve bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Yaratığın soluk renkli dili simsiyah dudaklarını yalamaya başladı.

Düşmanca bir tavırla annesine bakıp tısladı.

Ellen, yaratık insan olsun ya da olmasın, onu öldürmek günah olsun ya da olmasın onun kötü bir şey olduğunun bilinciy-

— 14 —

deydi. Bu deformasyona uğramış bir bebekten çok daha başka bir şeydi. Kötü bir şey. İnsandan hem daha az, hem de daha fazla tehlikeli bir şeydi bu. Ellen tüm varlığıyla onun kötülüğün simgesi olduğunu sezinliyordu.

Yoksa çıldırıyor muyum, dedi kendi kendine. Hayır, böylesi bir kuşkuya kapılmasına izin veremezdi. Hayır çıldırmıyordu. Acı çektiği, derin bir bunalıma girdiği, korktuğu, dehşete kapıldığı ve kafasının karıştığı doğrudu. Ama deli değildi.

Öldür onu!

Çocuk bağırdı. Bu Ellen'in tüm sinirlerini geren korkunç bir çığlıktı. Yüzünü dehşetle buruşturdu.

Yağmur ve fırtına olanca hızıyla sürerken birden korkunç bir gökgürültüsü duyuldu.

Çocuk sonunda üstündeki yorganı atmayı başarmış ve kemikli elleriyle beşiğinin kenarına tutunmuştu. Kendini birden öne doğru çekti ve oturdu.

Ellen güçlükle yutkunuyordu. Kendi başına oturamayacak kadar küçüktü oysa.

Yaratık bir kez daha tısladı.

Ürkütücü bir hızla büyüyordu. Karnı her zaman açtı. Ellen o yaştaki sıradan bir çocuğa oranla ona iki kat daha fazla yiyecek vermek zorunda kalıyor ve her geçen hafta ondaki değişikliğe şaşkınlıkla tanık oluyordu.

Bedenini tek başına nasıl kullanması gerektiğini öğrenmesi çok şaşırtıcıydı. Kısa bir zaman içerisinde emekleyecek sonra da yürümeye başlayacaktı.

Ağzı kurumuştü. Yutkunmaya çalıştı. Beceremedi.

Alnında biriken ter damlaları yanaklarını ıslatıyordu. Çocuğu ait olabileceği bir hastaneye kaldırırsa öldürmek zorunda kalmayacaktı. Ama ne ki, Conrad buna asla razı olmazdı. Onun böylesi bir düşünceye bile tahammülü yoktu. Ayrıca o çocuktan korkmuyordu da. Bu olaydan sağlıklı bir çocuk sahibi olmaktan çok daha fazla tat alıyor gibiydi. Bu yaratığın babası olmaktan gurur

duyuyordu. Ellen'a göre onun duyduğu bu gurur gerçek bir çılgınlık simgesiydi.

Çocuğu bir hastaneye yatırsa bile bu, kalıcı bir çözüml olmayacak, o hâlâ varlığını sürdürecekti. Onun kötü bir yaratık olduğu konusunda en küçük bir kuşkusunu bile yoktu. Ayrıca böylesi bir yaratığı dünyaya getirdiğı için de kendini sorumlu tutuyordu.

Arkasını dönüp oradan uzaklaşmaya ve bu yaratığa başka birinin bakmasına izin veremezdi.

Peki an,a ya büyüdüğünde birini öldürürse? Ölümün sorumluluğu kendisinin olmaz mıydı?

Açık camdan içeri dolan hava yağmurdan öncekine oranla daha serindi. Ellen'in sırtı ürperdi.

Çocuk beşikten çıkmaya başlamıştı.

Ellerinin titremesine ve dişlerinin birbirine çarpmasına karşın, içkinin verdiğı yüreklilikle çocuğa doğru uzandı. Hayır. Yara-tık'a. Onu bir çocuk olarak düşünürse hiçbir şey işe yaramayacaktı. Bir an önce eyleme geçmeli, soğukkanlı ve kararlı olmalıydı.

Yaratığın başının altındaki yastığı güçlkle çekti. Bedeninde vahşete ilişkin herhangi bir iz bırakmak istemiyordu. Ölümü doğal bir ölüm gibi görünmeliydi. Sağlıklı bebekler bile somut bir neden olmadan ölüyorlardı; hiç kimse bu zavallı yaratığın uykusunda ölmüş olmasından ne kuşkuya kapılır, ne de buna şaşar--di.

Yastığı çocuğun yüzüne bastırırken o hiç beklenmedik bir öfkeyle tepki gösterince Ellen birden planının işe yaramayacağını farketdi. Yaratık onu tırmalarhıştı.

Sivri tırnaklar yüzünü tırmalayınca Ellen acıyla çığlık attı.

Yüzü kanıyordu. Kan.

Çocuk onu tekmelemeye başlamıştı. Ansızın Ellen'a tükür-dü.

Ellen ürpererek geri çekildi.

Birden gök gürlerken karavanın ışıkları da söndü.

— 16 —

Ellen, lütfen Tanrım beni bu yaratıkla karanlıkta baş başa bırakma, diye yakarmaya başlamıştı.

Yaratığın yeşil gözlerinde floresan benzeri bir parıltı vardı şimdi.

Yaratık beşikte gerindi.

Altını ıslatmıştı.

Ellen'in kalbi hızla atıyordu.

Elleri yaralar yüzünden kan içinde kalmıştı. Yaratık annesinin elini yakaladığı gibi başparmağının tırnağını söktü.

Ellen birden korkunç bir çığlık duydu. Birkaç saniye boyunca da bunun kendi çığlığı olduğunu

anlayamadı.

Yaratığı tekrar beşiğe yatırıp oradan kaçsa belki her şey yoluna girecekti, ama çocuk kendisine sıkı sıkı sarılmıştı. Tırnaklarını annesinin kollarına geçirmiş bırakmıyordu.

Ellen bu garip yaratıktan kurtulmaya çalışırken beşik devrildi. Kadın sonunda kendini onun pençelerinden kurtarıp sol eliyle boğazını yakaladı, sonra da sağ eliyle yaratığın boğazını vargü-cüyle sıkmaya başladı. Dişlerini kenetlemiş, yaratığın boğazını sıkıyor sıkıyordu.

Ne ki, yaratık kolay ölecek gibi değildi. Ellen, onun boğazın-daki kasların sertliği karşısında iyice şaşırılmıştı. Pençeleriyle annesinin koluna yapışmış, sivri tırnaklarıyla derisini yüzüyordu. Ellen'in üstü başı kan içinde kalmıştı.

Yaratık gözlerini devirdi. Eskisinden daha yoğun bir nefretle Ellen'a bakmaya başladı.

Ağzından salya akıyordu. Ağzını iyice açıp koyu renkli, kauçuk benzeri dilini çıkardı.

Çocuk, Ellen'ı akıl almaz bir güçle itiyor, kadın aralarındaki mesafeyi istediği gibi koruyamıyordu. Yaratık onu beşiğe doğru İtti.

Öl, lanet olasınca, öl artık!

Ellen beşiğe doğru eğilerek çocuğun boğazını iki eliyle tuttu. Aralarında yalnızca birkaç santim kalmıştı. Onun pis kokulu

soluğunu yüzünde hissediyordu. Yaratık bir kez daha tükürdü.

Ellen soluk soluğa kalmıştı. Çocuk şimdi de onu uzun tırnaklı pençe benzeri ayaklarıyla tekmelemeye başlamıştı. Kadın geri çekilmeye çalıştıysa da yaratık buna izin vermedi. Tüm gücüyle genç kadını kendine doğru çekmeye çalışıyordu.

Ellen midesinin bulandığını hissetti. İçkiden ve korkudan iyice paniğe kapılmıştı. Çevresini artık net olarak göremiyordu. Her şey bulanıktı. Kulakları zonkluyordu. Derin bir soluk almaya çalıştı. Başaramadı. Ter içinde kalmıştı.

Yaratık başarısını sezinlemişcesine sırıttı.

Oyunu yitiriyorum, diye düşündü Ellen çaresizlikle. Böyle bir şey nasıl olabilir? Tanrım, beni öldürecek.

Gök gürledi ve bir kez daha şimşek çaktı. Karavan şiddetli rüzgârda sallanmaya başlamıştı.

Cereyan kesildi.

Çocuk yeni bir öfkeyle kavgasını sürdürüyordu.

İnsan soyundan gelen bir çocuk gibi zayıf ve güçsüz değildi. Doğduğunda beş kiloydu ve altı haftadan bu yana da altı kilo almıştı. Ve bedeninde hiç yağ yoktu. Hep kastı. Genç bir goril gibi güçlüydü. Panayırın en gözde gösterilerinin birinde sahneye çıkan altı aylık şempanze gibi enerji doluydu.

Beşik tekrar devrildi. Ellen sendeledikten sonra beşiğin üstüne düştü. Artık yaratıkla burun burunaydı. Yaratık onun üstündeydi. Tıslıyor, garip sesler çıkarıyordu. Pençe benzeri ayaklarını

Ellen'in kalçasına dayamıştı. Üstündeki kot pantolonu yırttı.

«Hayır!» diye haykırdı Ellen.

Bir an önce uyanmalıyım.

Ne ki, uyanık olduğunun da bilincindeydi.

Yaratık onun sağ kolunu tutmayı sürdürüyordu. Tırnaklarını deriye batırmıştı. Yoğun karanlığın içinde Ellen, yaratığın boğazını sıkıkmak üzere olduğunu farketti. O yüzden başını yana çevirdi, küçük ve güçlü parmaklar boğazını tutmaya çalıştıysa da beceremedi.

— 18 —

Ellen kendini yana çekti. Yaratık şimdi altta kalmıştı.

Güçlkle sağ elini hareket ettiriyordu. Yeni bir acıyla kıvrınarak karanlıkta yaratığın kollarını yakalayıp bileklerini tuttu ve ellerini yüzünden çekti.

Yaratık, Ellen'in karnını tekmelerken o ayağını yaratığın göğsünün üstüne koymayı başardı. Vargücüyle bastırdı, bastırdı, bastırdı. Birden ayağının altındaki kaburga kemiklerinin kırıldığını duydu. Sonunda bir kurtuluş umudunun doğduğunu hissetmeye başlamıştı. Ayağın altında ezilen bir sümüklü böcek örneği ıslak ve nemli bir ses çıktı. Bir çuval gibi ağırlaşan kollar artık annesine karşı koyacak halde değildi. Yaratık derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Ellen ayağını onun göğsünden çekmeye korkuyordu. Ölmüş (jlbl yaptığından emindi. Ayağını çekecek olursa onun bir yılan dibi hızla hareket edeceğini ve boğazını sıkıp öldüreceğini düşünüyordu.

Saniyeler geçti.

Sonra da dakikalar.

Ellen karanlığın içerisinde fısıltıyla dua etmeye başlamıştı. •I,ınnm bana yardım et. Aziz Meryem, lütfen bana acı. Beni duy. Lütfen, lütfen, lütfen. Bana yardım et. Yardım edin bana...»

Arıza giderilmişti. Odanın birdenbire ışıklarının yanması karşısında Ellen korkuyla haykırdı.

Altında sırtüstü yatmış olan bu çocuk benzeri yaratığın ağzından ve burnundan kan akıyordu. Boş gözlerini Ellen'a dikmişti. Ama onu görmüyordu. Başka bir dünyaya, sanki ruhunu aldığı rohenneme bakıyor gibiydi. Tabii eğer bir ruhu varsa.

Her taraf kan içindeydi. Ama kanların çoğu Ellen'in değildi.

Yaratığı bıraktı.

Varsaydığı gibi yaratık mucizevi bir şekilde canlanmadı. Saldırıya da geçmedi.

Büyük ve boş bir çuval gibiydi.

Ellen cesetten uzaklaşmaya çalışırken gözünü ondan ayıra-

henüz. Sürünerek kendisine en yakın duvara gitti ve sırtını dayadı.

Havaya kan ve ter kokusu karışmıştı. Bir yandan da dışarda fırtınanın temizlediği hava solunuyordu.

Ellen'in solukları yavaş yavaş normale döndü. Bedenindeki ağrıları duymaya başlıyordu. Her yanı sızlıyordu. Tırnağın söküldüğü parmak hâlâ kanamaktaydı. Kolları da sivri tırnak darbelerinden kan içindeydi.

Ağlamaya başladı. Yalnızca çektiği acılardan ötürü ağlamıyordu. Kederden, stresten ve korkudan ağlıyordu. Döktüğü gözyaşları, içinde bulunduğu gerginliğin az da olsa geçmesine ve duyduğu yoğun suçluluk duygusunun azalmasına yardım ediyordu.

Ben bir katilim.

Hayır değilim. Çünkü o insan değildi.

Ama çocuğumdu.

Hayır, o çocuk falan değildi. Yaratıktı. O gerçek bir başbela-sıydı.

Karavanın kapısı açıldığında genç kadın yaptığını geçerli kılabilecek akılcı bir bahane bulmaya çalışıyordu. Conrad'ın üstünde naylon bir yağmurluk vardı. Yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Islak siyah saçları alına yapışmıştı. Büyük ve iri bir köpek gibi koku almaya çalışarak odada volta atmaya başladı.

Ellen sırtının korkuyla ürperdiğini hissetti.

Conrad kapıyı hızla kapadı. Başını çevirdiğinde karısının yerde, sırtını duvara dayamış bir halde

oturduğunu gördü. Bluzu yırtılmış, üstü başı kan içindeydi.

Ellen çocuğu neden öldürdüğünü anlatmaya çalışacaktı ama ağzını açıp konuşamadı. Dudaklarını oynatıyorsa da korku dolu soluğunun dışında ağzından tek bir sözcük bile çıkmıyordu.

Conrad'ın mavi gözlerinde bir anlık bir şaşkınlık belirtisi oluştu. Daha sonra da bakışlarını odada gezdirdi. Karısından birkaç adım ötede yerde kanlar içinde yatan çocuğunu gördü.

— 20 —

Güçlü ellerini yumruk yapıp, «Hayır, olamaz,» dedi gördüklerin» Inanamayarak. «Hayır... hayır... hayır...»

Ellen dehşetle ona bakıyordu.

Conrad taş kesilmiş bir halde, cansız yaratığın yanına diz çöktü. Bir süre sonra gözyaşları yanaklarını ıslatmaya başlamıştı. Kilen onun ağladığını ilk kez görüyordu. Conrad daha sonra bir külçe gibi ağırlaşmış olan cesedi kucakladı. Cesedin kanları naylon yağmurluğun üstüne akıyordu.

«Yavrum, küçük yavrum benim. Canım oğlum,» diye mırıldandı, «Oğlum ne oldu sana? Bu kadın sana ne yaptı? Ne yaptı'!..»

Ellen'in az da olsa korkusu hafiflemişti. Bir eliyle duvara tutunarak ayağa kalktı. Bacakları titriyordu. Bir adım daha atacak olun düşebilirdi.

Conrad onun ayağa kalktığını farkedince dönüp baktı.

«Bunu... bunu yapmak zorundaydım,» dedi Ellen titrek bir sesle

O an Conrad'in mavi gözlerinde buz gibi bir ifade belirmişti.

«Bana saldırdı.»

Conrad cesedi yumuşak ve sevecen bir tavırla yere yatırdı. Bana bu kadar sevecen davranmayacak, diye aklından geçirdi Ellen.

«Lütfen Conrad, anlamaya çalış.»

Conrad ayağa kalkarak karısının yanına geldi.

Ellen ondan kaçmak istiyor ama kaçamıyordu.

«Viktor'u öldürdün,» dedi boğuk bir sesle Conrad.

Kocasını Viktor Martin Straker adını vermişti o garip yaratığa. Bu Ellen'a saçma geliyordu, hatta saçmadan da öte, tehlikeli bir davranıştı. Eğer onu adıyla çağırmaya başlayacak olursa onun bir İnsan olduğuna kendini inandıracaktı. Ama o insan değildi ki. Değildi işte. O, kötülüğün simgesiydi. Ellen ona asla Viktor diye hitap etmemişti. Ayrıca bu yaratığın bir cinselliği olduğunu da hiç düşünmemişti. O küçük bir oğlan çocuğu değil, küçük bir cana vardı

— 21 —

«Neden? Neden benim küçük Viktor'umu öldürdün?»

«Bana saldırdı,» diye yineledi bir kez daha.

«Yalancı.»

«Saldırdı.»

«Yalancı kaltak.»

«Şu halime bir bak,» diyerek kan içindeki ellerini ve kollarını gösterdi. «Bana yaptıklarına bak.»

Conrad'ın yüzündeki acı dolu ifade yerini yavaş yavaş nefrete bırakıyordu. «Onu öldürmeye çalışınca o da elbette kendini savunacaktı.»

«Hayır. Öyle olmadı. Her şey çok korkunçtu. Beni tırmaladı. Boğazımı sıkıp beni öldürmeye çalıştı.»

«Kapa çeneni,» dedi dişlerinin arasından.

«Conrad, onun vahşi bir yaratılışı olduğunu sen de biliyorsun. Seni de arasına tırmalamaz mıydı? Eğer gerçeği görebilecek olursan haklı olduğumu anlayacaksın sen de. Biz bir çocuk dünyaya getirmedik. Biz bir yaratık getirdik dünyaya. Ve bu da çok kötüydü, Conrad. O...»

«Sana kapa çeneni dedim, orospu...»

Conrad öfkeden titriyordu.

Ellen sindi. «Polise haber verecek misin?»

«Panayırlara polisin girmemesi gerektiğini bilirsin. Panayırlar kendi sorunlarını kendileri çözümler. Senin gibi bir pislikle nasıl başa çıkacağımı ben gayet iyi biliyorum.»

Onu öldürecekti. Ellen bundan emindi.

«Dur, olayı açıklamam için bana bir şans tanı. O nasıl bir hayat sürecekti, bunu hiç düşündün mü?» dedi çaresiz bir sesle.

Conrad ona baktı. Bakışlarında öfkenin yanısıra somut bir delilik belirtisi vardı. Ellen bu bakışların altında ürperdi. Bunlar aklıbaşında olan bir adamın bakışları değildi.

«Hayatı boyunca acı çekecekti. Alay edilecek ve asla hiç kimse tarafından benimsenmeyecekti. En basit sıradan mutlulukları bile tadamayacaktı. Ben yanlış bir şey yapmadım. Ben onu

— 22 —

bu acıdan kurtardım yalnızca. Onu bir hayat boyu sürececek yalnızlıktan kurtardım.»

Conrad karısını tokatladı.

Ellen panik içersinde kaçacak bir yer aradı ama bulamadı. Conrad'in yüzünde öfke, acı ve dehşet karışımı bir ifade oluşmuştu

Karısına iyice yaklaşarak onu bir kez daha tokatladı. Sonra da midelerini, yüzünü yumruklamaya başladı.

Ellen karşı koyamayacak kadar güçsüz ve bir o kadar da yorgundu. Sendeleyerek yere düştü. Ölümüne yaklaştığını hissediyordu

Tanrım!

Conrad onu bir eliyle yakalayarak ayağa kaldırdı ve tokatlamayı sürdürdü. Her tokatla birlikte bir küfür savuruyordu. Ellen artık tokatların sayısını unutmuştu. Kendinden geçti.

Bir süre sonra bir sesle kendine geldi. Yavaşça gözlerini açtı, O an için nerede olduğunu kavrayamadı.

Sonra kendinden birkaç adım ötede yerde yatan küçük ı «»«di gördü. Kanlar içindeki cesedin yüzü ona doğru dönüktü.

Dışarıda yağmur olanca hızıyla yağmaktaydı.

Ellen yerinde doğrulup oturdu. Kendini çok kötü hissediyordu, Conrad yatağın yanında, Ellen'in valizlerini yatağın üstüne içmiş, içine eşyalarını dolduruyordu.

Onu öldürmemişti. Neden? Döve döve öldürmeye niyetlenmiş ama vazgeçmişti. Conrad neden fikrini değiştirmişti?

Acıyla kıvrılarak doğrulmaya çalıştı. Bu sırada ağzında kan hissetti, bir iki dişi kırılmıştı. Büyük bir çaba harcayarak ayağakalktı,

Conrad çantaları kapattı. Karavanın kapısını açıp çantaları dışarı fırlattı. Mutfak tezgâhının üstünde duran Ellen'in cüzdanını da çantaların arkasından fırlattı. Karısını tekmeleyerek, «Defol gibi buradan. Bir daha da sakın geri geleyim deme.» diye bağırdı

Oradan sağsalım gitmesine izin verişine bir türlü inanamıyor-du. Bu mutlaka bir oyun olmalıydı.

Conrad sesini yükseltti. «Defol buradan, kaltak. Hadi defol git.»

Ellen hayalet gibi sürünerek Conrad'ın yanından geçti. Bir tokat daha yemeyi beklemesine karşı adam elini bile kaldırmadı. Ellen çok gergindi.

Kapıya yaklaştığında, Conrad, «Bir şey daha var,» diye ekledi.

Kocasından gelebilecek bir tokata karşı Ellen kendini savunmak istercesine eliyle yüzünü kapatarak kocasına döndü.

Oysa Conrad ona vurmadı. Öfkesi geçmemişti ama artık kendini denetleyebiliyordu. «Bir gün mutlaka yeniden evleneceksin. Çocuğun olacak. Belki iki ya da üç tane.»

Sesi tehdit doluydu ama Ellen onun ne demek istediğini bir türlü kavrayamamıştı. Konuşmasını tamamlamasını bekledi.

Conrad'ın renksiz ve ince dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. «Yeniden çocuk sahibi olduğunda ve onlara sevgiyle bağlandığında gelip çocuklarımı alacağım. Nereye, ne kadar uzağa gidersen git, hatta istersen adını bile değiştir mutlaka seni bulacağım. Yemin ediyorum bulacağım seni ve benim küçük yavrumu elimden aldığın gibi ben de çocuklarımı senden alacağım. Onları öldüreceğim.»

«Delirmişsin sen,» dedi Ellen.

Conrad'ın gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı şimdi. «Saklanacak bir yer bulamayacaksın. Bu

dünyada saklanabileceğin güvenli bir yer asla olmayacak. Hayatın boyunca tetikte olacaksın. Şimdi defol git buradan. Beynini dağıtmadan bas git.»

Karısına doğru yaklaştı.

Ellen hızla dışarı çıktı. Arabanın iki basamağını karanlıkta indi. Karavan ağaçlıklı bir yerde duruyordu. Sağanak yağmur yüzünden gece karanlığında hiçbir şey görülmüyordu. Birkaç saniye öylece durdu.

— 24 —

Conrad karavanın açık kapısının önündeydi. Ona baktı. Sonra da kapıyı öfkeyle kapattı.

Dışarda ağaçların dalları rüzgârla sallanıyordu. Ellen sonunda yere atılmış çamur içindeki çantasıyla cüzdanını aldı. Diğer kamyonlarla arabaların arasında ilerledi. Yağmur olanca hızıyla sürüyordu.

Bu araçların içinde Ellen'in arkadaşları da vardı. Tanıştığı bu insanların çoğundan hoşlanmıştı ve onların da aynı duyguları boslediğini biliyordu. Çamurun içinde güçlükle ilerlerken camlarından ışık sızan arabalara özlemle baktı ama durmadı.

Viktor Martin Straker'i öldürdüğü haberine arkadaşlarının nasıl bir tepki göstereceğini tam olarak kestiremiyordu. Bu insanların birçoğu toplumun dışladığı insanlardı. Dolayısıyla sahip oldukları her şeye tutkuyla bağlıydılar. Onların bu topluma olan aşırı bağlılıkları bir çocuğa asla benzemeyen bu yarattığı da içermekteydi. Ayrıca, Conrad'ı bir baba gibi görüp seviyorlardı. Doğaldır ki, sonradan aralarına katılan bir kadının tarafını tutacaklarına Conrad'dan yana çıkacaklardı.

Park alanından çıkarak yola geldi. Sağanak yağmurun altında yolun karşı tarafındaki ışıkları güçlükle farkedebiliyordu.

Lunapark kapalıydı. Yalnızca birkaç ışık vardı. Çevrede hiç kimse yoktu. Sarı yağmurluklu iki cüce Ellen'a şaşkınlıkla baktı.

Ellen panayırın ön kapısına doğru ilerledi. Conrad'ın fikrini değiştirip arkasından geleceği korkusuyla sürekli arkasına bakıp durmaktaydı.

Çadırlar rüzgârla birlikte sallanıyordu. Lunaparkın yanından geçti. Lunapark, Conrad'ın özel mülkiyetiydi. Her gün oradaydı. Lunaparkın üstündeki palyaço dalga geçermişcesine ona bakıyordu. Palyaço yapan, yüzünü Conrad'a benzetmişti. İri gözleri şimdi Ellen'a bakıyor ve onu tedirgin ediyordu. Bakışlarını uzaklaştırdı. Hızlı adımlarla yoluna devam etti.

Panayırın ana giriş kapısına ulaştığında birden durdu. Hangi

— 25 —

yöne gideceğine ilişkin en küçük bir fikri bile yoktu. Kapısını çalacağı bir tek kişi bile yoktu.

Rüzgâr uğultuyla esiyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, yağmur durduktan sonra Conrad atlıkarıncanın bulunduğu yere gitti. Renkli tahta sıralardan birine geçip oturdu.

Atlıkarıncayı işleten Cory Baker bilet gişesinin arkasında ayakta durmaktaydı. Atlıkarıncanın ışıklarını yaktı. Motoru çalıştırdı. Manivelayı itti ve platform dönmeye başladı. Ardından müzik duyuldu.

Pirinç direkler dönmeye başladı. Tahta at ve kısraklar da direklerle birlikte dönüyordu.

Atlıkarıncanın tek müşterisi olan Conrad, dudaklarını germiş, ileriye doğru bakmaktaydı.

Panayırda böylesi davranışlar, bir evliliğin sona erdiğini anlatan eski bir gelenektir. Gelinle damat evlenmek istediklerini göstermek için atlıkarıncaya aynı yönde binerlerdi. Taraflardan biri boşanmak istediğini göstermek istediğindeyse, ters yönde binerdi. Bu tür törenler panayırın dışındaki kişilere son derece saçma gelebilirdi, ama panayırda yaşayanlar bunu çok ciddiye alırlardı. Gelenekleri onlara göre dış dünyanın dinlerinden ve yasalarından çok daha akılcıydı.

Boşanmaya tanık olma amacıyla panayırdan beş kişi atlıkarıncanın yanına gelmiş olayı izliyordu. Tanıklar Cory Baker'la karısı, panayırın falcısı Zena Penetsky ile iki palyaçoydu. Yağmurun altında durmuşlar atlıkarıncadaki Conrad'ı izliyorlardı.

Atlıkarınca altı kez döndükten sonra Cory motoru durdurdu. Platform yavaşladı.

Conrad atlıkarıncanın tam olarak durmasını beklerken Ellen'in bir gün sahip olacağı çocukları düşünüyordu. Ellerine baktı. Bir gün bu ellerin Ellen'in çocuklarının kanıyla dolu olacağı-

— 26 —

nı gözünün önüne getirmeye çalıştı. Birkaç yıl içinde Ellen nasılsa evlenecekti. Uzun süre bekâr kalamayacak kadar hoş ve çekici bir kadındı. On yıl sonra en azından bir çocuğu olacağı kesindi. Bu süre içinde de Conrad onun izini sürecekti, özel dedektifler tutacak, asla paradan kaçınmayacaktı. Ellen'in tehditini ciddiye almadığını biliyordu ama o çok ciddiydi. Yıllar sonra Ellen kendini güvende hissettiği bir anda onun o çok değer verdiği şeyi ondan çalacaktı.

Artık, Conrad Straker'in mutsuzlukla dolu yaşamında, yaşamasını gerektiren önemli bir nedeni vardı. Öcünü alabilmek...

Ellen geceyi panayırın yanındaki bir motelde geçirdi.

Bir türlü uyuyamıyordu. Yaralarını sarmasına karşın canı hâlâ yanmaktaydı. Yatakta rahat edebileceği bir pozisyon bulamıyor, kısa bir süre için daldığında da kanlarla dolu karabasanlarla ter içinde uyanıyordu.

Gözlerini tavana dikerek geleceğini düşünmeye koyuldu. Nereye gidecekti? Ne yapacaktı? Yeterli parası yoktu.

Bu düşüncelerinden iyice bunaldığı bir sırada aklına intihar etmek geldi. Ama bu düşüncesinden hemen vazgeçti. O yarattığı öldürdüğü için cehenneme gitmeyebilirdi ama kendi hayatına son verecek olursa cehenneme gideceği kesindi. Katoliklerde intihar asla bağışlanmayan bir günahtı.

Annesinin dindarlığından ötürü inançlarını yitiren Ellen artık Tanrı'ya inanıyor olduğunu farketti. Bir kez daha dini bütün bir Hıristiyan olmuştu. Günah çıkarmak için yanıp tutuşuyordu adeta. Böylesine garip bir yarattığı doğurmuş olması ve özellikle birkaç saat önce onunla savaştırması, artık iyi şeylerin, Tanrı'nın gücünün ve şeytanın gücünün varlığına inanmasına neden olmuştu.

O motel odasında örtüyü başına dek çekerek dua etti.

Sabaha karşı birkaç saat deliksiz bir uyku uyuyabilmişti.

— 27 —

Uyandıysaydı bir gece önceki bunalımından eser yoktu. Güneş ışığı odayı aydınlattığında Ellen geleceğine ilişkin umutlarla doluydu. Conrad artık çok uzaklarda kalmıştı. Bir daha da geri gelmeyecekti. O yaratık da artık yoktu. Dünya birbirinden ilginç ve çekici fırsatlarla doluydu.

Conrad'in verdiği gözdağını unutmuştu.

O gün, 1955 yılının 16 Ağustosuydu.

BİRİNCİ BOLUM

AMY HARPER

BİR

Mezuniyet balosunda Jerry Gallovvay, Amy'le sevişmek istiyordu. Onun bu isteği genç kızı hiç şaşırtmamıştı. Zaten o hep sevişmek isterdi. Genç kızdan henüz bıkmamıştı.

Oysa Amy artık ondan sıkılmaya başladığını hissediyordu. Hamileydi.

Hamile olduğu her aklına gelişinde bedeni kaskatı kesiliyordu. Duyulduğunda nelere göğüs germesi gerekeceğini her defasında korkuyla düşünüyordu. Babası onu aşağılayacak, annesiy-se çok kızacaktı. Ürperdi.

O akşam Jerry onun defalarca ürperdiğine tanık olmuştu. Bunun balonun verildiği okulun jimnastik salonundaki soğuk hava cihazından kaynaklandığını sanmıştı. Genç kızın üstünde omuzlarını açık bırakan yeşil dantel bir giysi vardı. Jerry ona defalarca şalını sırtına almasını söylemişti.

Hızlı parçalarla fazla dans etmemelerine karşın ağır parçaları hiç kaçırmıyorlardı. Jerry romantik parçaları çok severdi. Amy'e sıkıca sarılıp bedenini bedenine bastırmaktan çok hoşlanıyordu. Dans ederlerken genç kızın kulağına çok güzel olduğunu, tanıdığı en seksi yaratık olduğunu, salondaki bütün delikanlıların ona nasıl gıptayla baktıklarını ve kendisini ne denli heyecanlandığını fısıldıyordu. Genç kızı iyice kendine çektiğinde Amy onun ne denli heyecanlandığını anlamıştı. Jerry onun bunu hissetmesini ve başını nasıl döndürdüğünü bilmesini istiyordu. Jerry'nin kafasına göre heyecanlanması kadar güzel bir iltifat olamazdı.

Jerry gerçek bir başbelasıydı.

Dans pistinde ilerlerken Amy onun kendisine dokunmasına neden izin verdiğini düşünüyordu.

Jerry'nin yakışıklı olduğu kesindi. Son sınıftaki en yakışıklı delikanlılardan biriydi. Birçok kız Amy'e gıpta ediyordu.

Ama insan karşısındaki erkek yalnızca yakışıklı olduğu için onunla sevişmez ki, diye aklından geçirdi Amy. Tanrım, daha somut standartlarım olmalı.

Jerry yakışıklı olmasına karşın hiç de kültürlü biri değildi. Zeki, akıllı ve kibarsa hiç değildi.

Amy çevresindeki hoş ve alımlı genç kızlara baktı. Saten, dantel ve şifon giysiler içindeki bu genç kızlar saçlarını yaptırmış, annelerinin mücevherlerini takmış ve özenli makyaj yapmışlardı. Hepsi neşe ve sevinç içindeydi. Amy onları kıskandı. Ne güzel vakit geçiriyorlardı.

Oysa kendisi hamileydi.

Ağlamaktan korkarak dilini ısırды ve gözyaşlarını bastırmaya çalıştı.

Balo sabahın dokuzuna dek sürecekti. Bir buçuktan üçe kadar da kasabanın en güzel lokantalarından birinde kahvaltı verilecekti.

Amy'nin baloya katılmasına izin verilmiş ama kahvaltıya katılmasına izin verilmemişti. Buna babası

karşı çıkmamışsa da annesi her zamanki gibi izin vermeye yanaşmamıştı. Özel bir gece olduğu için babası saat üçe dek kalabileceğini söylemiş oysa annesi balo bitmeden üç saat önce, yani tam onda evde olmasını istemişti. Amy hafta sonu akşam en geç onda, hafta arasıysa mutlaka saat dokuzda evde olmak zorundaydı. Ama o akşam saat bire kadar izin verilmişti. Annesi bundan hiç hoşlanmadığı için nasılsa bir şekilde bunun acısını kızından çıkaracaktı.

Annemin her dediği olsa, babam da buna karşı çıkmasaydı, o zaman kiliseden başka bir yere gidemeyecektim.

«Harikasın,» diye fısıldadı Jerry Galloway dans ederlerken kulağına. «Beni çok heyecanlandırıyorsun.»

— 31 —

Ah anne, anneciğim, diye aklından geçirdi Amy acıyla. Şu katı kurallarının sonucuna bir bak hele. Haftada dört beş kez beni zorla götürdüğün o ayinlerin sonucu bu işte; Görüyor musun? Anlıyor musun, anne? Nasıl da işe yaradılar, değil mi? Sonunda hamile kaldım işte. Acaba İsa bu konuda ne düşünüyor dersin? Ya sen, sen öğrendiğinde bakalım ne yapacaksın? Piç bir toruna ne diyeceksin?

«Yine ürperdin,» dedi Jerry.

«Üşüdüm.»

Saat onu biraz geçe orkestra «Scarborough Fair» adlı parçayı çalarken Jerry, Amy'i piste sürüklüyordu. Kulağına, artık balodan ayrılmalarının zamanı geldiğini, onun için yanıp tutuştuğunu fısıldadı. Gecenin geri kalanını baş başa geçirmek istiyordu. Oysa, o gece liseli bir genç kızın hayatının en önemli gecesiydi. Erkek arkadaşının arabasının arka koltuğunda geçirilecek bir gece değildi. Ayrıca balo salonuna geleli henüz iki buçuk saat olmuştu ve Jerry'nin gösterdiği bu sabırsızlık bencillikten başka bir şey değildi. Amy onun romantik biri olmadığını biliyordu. Ayrıca içinde bulunduğu durumdan ötürü de gecenin tadını zaten çıkaramayacaktı. Kafasında birçok şey vardı. Balo salonundan ayrılmaya karşı çıkmamasına rağmen delikanlıdan çok daha farklı şeyler düşünüyordu.

Balo komitesinin balo salonuna dönüştürmek için çok çaba harcadığı jimnastik salonundan çıkarlarken Amy, kâğıt süslemelere acıyla baktı. Salonun ışıkları loştu. Dans pistinin üstünde etrafa renkli ışıklar saçan döner bir küre vardı. Salonun hoş ve gizemli bir görünümü olması gerekirken Amy nedense kendini buruk hissetmişti.

Jerry'nin yirmi yıllık eski Chevrolet arabasıyla kasabadan çıkıp Black Hallow Sokağına saptılar. Bir süre sonra Jerry, nehrin kıyısında uzanan ağaçlıklı yola girdi. Arabayı durdurdu, farları söndürdü, camları araladı.

Genellikle her zaman buraya gelirlerdi. Amy de zaten burada hamile kalmıştı.

' ' . ' ..'..'

— 32 —

Jerry yavaşça direksiyondan yana kayarken genç kıza gülümseyerek baktı. Uzanıp Amy'nin sağ elini tutarak cinsel organının üstüne koydu. «Hissettin mi? Beni nasıl heyecanlandığımı gördün mü?»

«Jerry...»

«Hiçbir kız beni senin kadar heyecanlandırmıyor.»

Genç kızın göğüslerini okşamaya başladı.

«Jerry, dur bir dakika.»

Uzanarak genç kıızı boynundan öptü. Old Spice kokuyordu.

Amy elini cinsel organdan çekti, direnmeye çalıştı. Ama Jerry bunu anlayamamıştı. Uzanarak genç kıızın elbisesinin fermuarını açmaya başladı.

«Jerry, yapma, lanet olsun.» diyerek delikanlıyı itti.

Jerry aptalca bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı. «Ha? Ne oldu?»

«Köpek gibi soluyorsun.»

«Beni çok heyecanlandırıyorsun.»

«Gördüğün her delik seni heyecanlandırır.»

«Bu da ne demek oluyor şimdi?»

«Konuşmak istiyorum.»

«Konuşmak mı?»

«Evet insanların arasına yaptığı bir şeydir bu, sevişmeden Önce.»

Genç kııza şaşkınlıkla baktı, sonra da içini çekerek konuştu. Pekâlâ. Hangi konuda konuşmak istiyorsun bakalım?»

«Herhangi bir şey hakkında konuşmak istemiyorum,» dedi. »Konuşmamız gereken çok önemli bir konu var.»

«Saçmalama hayatım. Ne bu, soru cevap mı oynamak istiyorsun?»

Amy derin bir soluk aldıktan sonra baklayı ağzından çıkardı. Hamileyim.»

Ortalık birkaç saniye için derin bir sessizliğe büründü. Uzaklardan gelen bir kurbağa sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

- 33 - Şeytanın Dansı / F; 3

«Dalga mı geçiyorsun?» dedi Jerry sonunda.

«Hayır.»

«Gerçekten de hamile misin?»

«Evet.»

«Allah kahretsin!»

«Ah,» dedi Amy alaycı bir tavırla. «Durumumuzu ne kadar da güzel özetledin.»

«Aybaşın gelmedi mi?»

«Geçen ay gelmemişti. Bu ay da gelmedi.»

«Doktora gittin mi?»

«Hayır.»

«Belki de hamile değilsin?»

«Hamileyim.»

«Ama karnın şişmemiş.»

«Daha çok erken.»

Jerry bir süre konuşmadan dışarıya baktı. Sonra da, «Bunu bana nasıl yapabildin?» dedi.

Amy bu soru karşısında taş kesilmişti. Hayretle ona baktı. Delikanlının ciddi olduğunu anlayınca acıyla güldü. «Kimbilir, belki de biyoloji dersine yeterince ilgi göstermediğim için olmuştur, ama bunu asıl sen bana nasıl yaptın? Suçu sakın partenogeneze atmaya çalışma.»

«Parte ne?»

«Partenogenez. Cinsel ilişki olmadan hamile kalmak.»

Jerry sesinde belirgin bir ümitle, «Hey, bu gerçekten olası mı?» dedi.

Jerry ne kadar da ahmaktı! Neden onunla ilişki kurmuştu sanki? Ortak hiçbir şeyleri yoktu ki... Amy'nin sanatçı bir kişiliği vardı; flüt çalar ve resim yapmaktan hoşlanırdı. Oysa Jerry sanattan kesinlikle anlamazdı. Arabalardan ve futboldan hoşlanırdı. Amy de bunları hiç anlamaz, daha çok okumaktan hoşlanırdı. Ne ki, Jerry kitap okumayı kadınca bir uğraş olarak değerlendirip küçümserdi. Seksin, arabaların ve futbolun dışında hiçbir konuya

— 34 —

on dakikadan fazla dayanamazdı. Peki, bütün bunları bilmesine karşın neden onunla ilişki kurmuştu? Neden?

«Ah, evet,» diye karşılık verdi Jerry'nin sorusuna. «Elbette pnrtenogenez sözkonusu olabilirdi ben bir böcek olsaydım. Ya da bir bitki.»

«İnsanlara bunun olmayacağından emin misin?»

«Aman Tanrım! Jerry bu denli aptal olamazsın.»

«Biyolojiden nefret ederim. Onun için de bu dersi hiç dinlemem...» dedi kendini savunurcasına. «Biyoloji beni sıkıyor.» Kısa bir an sessizlikten sonra Jerry tekrar konuşmaya başladı. «Peki, şimdi ne yapacaksınız?»

«Kürtaj olacağım.»

Jerry'nin yüzü birden aydınlanıverdi. «Evet, evet. Bu en iyi çözüm yolu işte. Gerçekten de öyle. Çok

akıllıca. İkimiz için de en iyisi. Çocuk sahibi olmak için henüz çok genciz.»

«Pazartesi okulu asalım,» dedi Amy. «Bir doktor bulup şu işi halledelim.»

«Benim de gelmem şart mı?»

«Evet.»

«Niçin?»

«Yapma, Jerry. Tek başıma gitmek istemiyorum. Olaylara tuk başıma göğüs geremem.»

«Bunda korkulacak bir şey yok ki,» dedi Jerry. «Sen bunu rahatlıkla başarabilirsin. Bundan eminim.»

Amy ona baktı. «Benimle geleceksin. Buna zorunlusun. Ayrıca doktorun parasını da sen vereceksin. En ucuzunu bulmaya çalışırız.» Omuzlarını silkti. «Aslında bu sana kalmış bir şey.»

«Ne yani? Kürtaj parasını ben mi vereceğim?»

«Evet.»

«Ne kadarmış?»

«Bilmiyorum. Birkaç yüzlüğü gözden çıkarman gerekebilir.»

«Bunu yapamam.»

«Ne?»

— 35 -

«Bu parayı ödeyemem, Amy.»

«Son iki yıldır yazları çalışıp iyi para kazanıyorsun. Ayrıca tüm bir yıl boyunca hemen hemen her hafta sonu da çalıştın.»

«Bir markette rafları denetlemek insana o kadar çok para kazandırmıyor.»

«Ama sendikalısın...»

«Evet ama...»

«Bu arabayı alıp onardın. Bankada da oldukça yüklü bir hesabın var. Bununla hep övünüp dururdun, unuttun mu yoksa?»

Kaşlarını çattı. «Bankadaki paraya dokunamam.»

«Neden?»

«O paranın her kuruşuna ihtiyacım var. California'ya gideceğim.»

«Anlamadım.»

«İki hafta sonra bu Allanın cezası kasabadan kurtuluyorum. Burada bana bir gelecek yok. Royal City, ha? Bundan daha iyi bir kara mizah düşünemiyorum. Bu kasabanın neresi kraliyetle ilgili? Ayrıca burası kent bile değil. Burası yalnızca Ohio'nun ortasında on beş bin kişinin yaşadığı bir bataklık.»

«Ama ben seviyorum.»

«Ben sevmiyorum.»

«California'da ne bulacağını sanıyorsun?» i

«Dalga mı geçiyorsun? Orası bir sürü imkânlarla dolu.»

«Peki senin için nasıl bir imkân sözkonusu?» .

Genç kızın ne demek istediğini anlayamamıştı. «Sana az önce de söyledim ya, güzelim. California'da dünyanın hiçbir yerinde olmayan fırsatlar vardır. Los Angeles. İşte tam bana göre bir yer. Benim gibi biri için orası harika.»

«Peki ne yapacaksın?»

«Ne olursa yaparım.»

«Örneğin?»

«Her şey.»

— 36 —

«Los Angeles'e gitmeyi ne zamandır düşünüyordun?»

Utangaç bir tavırla karşılık verdi. «Bir yıldan beri.»

«Bana hiç sözünü etmedin ama.»

«Seni üzmem istemedim.»

«Birdenbire basıp gidecektin, öyle mi?»

«Hayır, hayır. Hiç de değil. Sana elbette haber verecektim, güzelim. Hatta benimle gelmeni isteyecektim.»

«Bundan eminim, Jerry. Ama kürtajın parasını ödemek zorundasın.»

«Sen neden ödemiyorsun ki?» Öfkelenmişti. «Sen de geçen yaz çalıştın. Ayrıca benim gibi sen de şimdi hafta sonları çalışıyorsun.»

«Benim para hesabımı annem denetler. Ne için gereksinimim olduğunu söylemeden asla o hesaptan para çekemem. Mümkün değil bu.»

«O zaman sen de annene her şeyi anlat.»

«Anlatamam. Beni öldürür.»

«Saçmalama, öldürmez.»

«Sen annemi tanımıyorsun. Kuralları çok katıdır. Ayrıca bazen... çok acımasız da olabilir. Üstelik biz Katolik bir aileyiz. Annem çok dindardır. Tahmin edemeyeceğin kadar hem de. Ve dindar bir Katolik için kürtaj büyük günahdır. Cinayet diye nitelendirilir. Babam annem kadar fanatik değildir. Oldukça açık bir insandır ama kürtajı kabul edeceğini hiç sanmam. Annemin kabul etmeyeceği kesin, hatta bundan adım gibi eminim. Asla kabullenmez. Çocuğu bana zorla doğurtur. Bunu biliyorum. Ama doğuramam, bu sözkonusu bile olamaz.»

Amy ağlamaya başladı.

«Hadi güzelim, dünyanın sonu gelmedi ya.» Kolunu genç kızın omzuna attı. «Bunu da atlatacaksın. Düşündüğün kadar kötü bir şey yok ortada. Hayat şöyle ya da böyle yine devam edecek.»

Amy ondan ne duygusal, ne de parasal bir destek gelmeye-

- 37 —

ceğini anlamıştı. Ama elinde değildi. Gösterdiği zayıflık için, kendisine içinden lanetler yağdırarak başını delikanlının omzuna yasladı.

«Sakin ol,» dedi Jerry. «Sakin ol. Her şey yoluna girecek.»

Amy kendini toparlayarak konuştu. «Jerry, bana yardım etmelisin. Buna mecbursun.»

«Şey...»

«Jerry, lütfen.»

«Elimde olsa yapacağımı bilirsin.»

Amy gözlerini mendille silerek yerinde doğruldu. «Jerry, sorumluluğun yarısı da senin, unutma.»

«Yapamam,» dedi kesin bir ses tonuyla. Kolunu genç kızın omzundan çekti.

«Ödünç ver daha sonra öderim.»

«Ama iki hafta içinde ödeyemezsin ki. Bir haziranda Califor-nia'ya gittiğimde o paranın her kuruşuna gereksinmem olacak.»

«Ödünç ver,» dedi. Yalvarmak istemiyordu ama başka çaresi yoktu.

«Veremem, veremem, veremem,» diye bağırdı Jerry şımarık bir çocuk gibi. «Unut bunu! O para bana lazım. Bunu şu kalın kafana sok, Amy.»

Ah Tanrım, ondan nefret ediyorum!

Bütün bunların başına gelmesine izin verdiği için kendisinden de nefret ediyordu.

«Eğer bu parayı bana ödünç vermezsen, ben de annenlere telefon eder senin çocuğuna hamile olduğumu söylerim. Tüm suçu senin üstüne atarım, Jerry.» Böylesi bir şeyi yapamayacağını biliyordu ama bu gözdağıyla Jerry'i yola getirebileceğini umuyordu. «Son çare olarak benimle evlenmeni bile sağlayabilirim. Jerry, anla beni, oraya yalnız gitmek istemiyorum.»

«Tanrı aşkına, benden ne istiyorsun?»

«Biraz yardım ve anlayış. Tek istediğim bu.»

«Beni seninle evlenmeye zorlayamazsın.»

- 38 —

«Belki haklısın,» dedi Amy. «Ama başına büyük bir dert açabilirim. Bebeğe parasal destek vermen için seni zorlayabilirim.»

«Ben başka bir eyaletteyken beni hiçbir şeye zorlayamazsın. California'dan sana para yollamamı isteyemezsin.»

«İster miyim, istemez miyim bunu görürüz,» demesine karşın delikanlının haklı olabileceğini düşünüyordu.

«Ayrıca bebeğin babası olduğumu da kanıtlayamazsın ki.»

«Başka kim olabHir?»

«Ben nereden bileyim?»

«Yalnızca seninle ilişkim olduğunu biliyorsun.»

«Ama ben ilk değilim ki...»

«Alçak herif!»

«Eddie Talbot ilkti.»

«Altı ay önce seninle ilk kez çıkmaya başladığımdan beri senden başka hiç kimseyle ilişkim olmadı ki.»

«Bunun doğru olduğunu nereden bileyim?»

«Ama biliyorsun,» dedi Amy öfkeyle. Delikanlının yüzünü kanatıncaya dek tırmalamak ve ona vurmak istiyordu ama verry'nin inadından vazgeçeceğini umarak tatlı bir sesle ekledi. «Bu senin çocuğun, Jerry. Bu konuda kuşkuya hiç yer yok.»

«Senin içinde hiç boşatmadım ki,» diye karşı çıktı bir kez daha.

«Birkaç kez oldu. Çocuk olması için bir kez bile yeterlidir.»

«Eğer beni dava edecek olursan seninle ilişkiye girdiklerine yemin edecek beş altı kişiyi rahatlıkla bulurum.»

«Tüm hayatımda Eddie'den ve senden başka kimse olmadı ki.»

«Mahkeme buna asla inanmayacaktır.»

«Ama onlar da yalancı tanıklıktan içeri girerler.»

«Beni korumak için her şeyi göze alabilecek dostlarım var.»

«İtibarımı da zedeleyeceksin, öyle mi?»

«Hangi itibarımı?» diye tısladı Jerry.

Amy'nin midesi bulanmaya başlıyordu. Durumu ümitsizdi.

— 39 -

Doğru olanı yapmaya zorlamasının mümkün olmadığını anlamıştı. Artık tek başınaydı.

«Beni eve götür,» dedi.

«Memnuniyetle.»

Kasabaya dönüşleri yarım saat sürmüştü. Bu süre içinde ikisi de hiç konuşmadı.

Harper'ların evi Maple Lane'de bahçeler içindeydi. Evin yanı-başında da iki arabalık bir garajları vardı. Harper'lar iki katlı ve yeşii pancurlu bir evde oturuyorlardı. Aşağıdaki oturma odasının ışıkları

açıktı.

Jerry arabayı evin önünde durduğunda Amy ona dönerek, «Finaller sırasında okulda mutlaka karşılaşacağız. Mezuniyet töreninde de görüşebiliriz. Ama seninle bir daha konuşabileceğimi hiç sanmıyorum.»

«Ben de,» diye karşılık verdi Jerry soğuk bir sesle.

«Bu yüzden de senin gerçek bir orospu çocuğu olduğunu söylemek istiyorum,» dedi elinden geldiğince kaba bir sesle.

Jerry karşılık vermeden baktı.

«Şımarık küçük bir çocuksun, Jerry. Büyük bir olasılıkla da hayatının sonuna dek gerçek bir erkek olamayacaksın.»

Jerry karşılık vermedi. Arabayı sokak lambasının altında durdurduğu için Amy onun yüzündeki duygusuz ifadeyi görebiliyordu.

Bir tepki göstermediği için daha çok öfkelenmişti. Onun kendisini üzdüğü kadar o da delikanlıyı üzme, perişan etme istiyordu. Ne var ki, genç kız hakaret etmeyi pek beceremezdi. Kavga etme yeteneğiyle hiç yoktu. Genellikle işleri olurlarına bırakır, herkesin kendi hayatını dilediği şekilde yaşamasını isterdi. Ama şu an içinde bulunduğu haksızlık karşısında bir şeyler söylemek ya da bir şeyler yapmak için yanıp tutuşuyordu. Son bir girişimde bulundu.

«Söylemek istediğim bir şey daha var. Hiç olmazsa böylelikle bundan sonraki kız arkadaşına da bir iyilik yapmış olurum,»

dedi. «Cinsel açıdan da küçük bir çocuk gibisin, Jerry. Çok acemice sevişiyorsun. Bu konuda da toysun. Durmadan bir gün gerçek bir erkek gibi sevişeceğini umdum durdum, ama olmadı. Benim haz duymamı kaç kez sağladın biliyor musun? Yalnızca üç kez... Seninle seviştiğimiz altı ay boyunca yalnızca üç kez. Beceriksiz ve acelecisin. Gelecekteki kız arkadaşına bir iyilik yap da, bu konuda biraz kitap oku. Eddie Taibot da harika değildi ama senin yanında olağanüstü kalıyordu, inan bana.»

Bunları söylerken delikanlının yüzünün sarardığını farketmiş-ti. Sonunda amacına ulaşmıştı. Zafer dolu bir havayla kapıyı açıp dışarıya çıkmaya yeltendi.

Jerry onu kolundan yakaladı. «Sen nesen, biliyor musun? Domuzsun.»

«Bırak beni,» dedi öfkeyle, kendini ondan kurtarmaya çalışarak. «Eğer bırakmazsan, bacaklarının arasındaki o küçük et parçasının nasıl da acıklı bir görünüşü olduğunu anlatırım sana. Bunları duymak hoşuna gitmeyecektir, eminim.»

Söylediklerini algılayınca ne denli acımasız konuştuğunu farketti ama yine de delikanlının yüzündeki şaşkınlık çok hoşuna gitmişti.

Amy altı ay boyunca delikanlıdaki cinsel güvensizliği sezinle-mişti. Şimdi bu konuda haklı olduğunu görüyordu. Jerry çok öfkeliydi. Genç kızın hâlâ tuttuğu kolunu sanki bir yılanmış gibi tiksintiyle bıraktı.

Amy arabadan inerken, «Kaltak!» dedi. «Umarım annen çocuğunu zorla doğurtur. Bir şey daha söyleyeyim mi? Bu çocuk umarım anormal olur. Senin gibi bir kaltağın hayatını anormal bir çocukla geçirmesi ne denli eğlenceli olur, değil mi?»

Amy ona bakıp, «İğrenç herifin birisin,» dedi. Jerry karşılık veremedi arabadan inip kapıyı hızla kapattı.

Jerry motoru çalıştırdı ve hızla oradan uzaklaştı. Egzoz dumanının arasında Amy eve doğru ilerledi. Birkaç adım attıktan sonra da birden titremeye başladı.

— 41 — .

Babası o akşam için her zamankine oranla biraz daha geç kalabileceğini söylediğinde şöyle eklemiştir: Mezuniyet gecesi bir genç kızın hayatının en önemli gecelerinden biridir. On altıncı ya da yirmi birinci doğumgünü gibi. Mezuniyet gecesi gibi bir başka gece daha yoktur.

Babasının o akşamın erken saatlerinde söyledikleri bir başka anlamda geçerli olmuştu. Amy gerçekten de hayatında böylesi bir gece hiç yaşamamıştı. Bir daha da yaşamamayı umuyordu.

17 Mayıs 1980 mezuniyet gecesi.

Bu tarihi hiç unutmayacaktı.

Ön kapıya ulaştığında bir an duraksadı. İçeri girmeye çekiniyordu. O akşam annesiyle karşılaşmayı hiç istemiyordu.

Hamile olduğunu annesine söylemeyiye şimdilik düşünmüyordu. Belki birkaç gün içinde söylerdi. Ya da bir iki hafta içinde. Başka seçeneği kalmazsa. Bu arada da hiç ümidi olmamasına karşın bir çıkar yol bulmaya çalışacaktı.

Jerry'nin davranışından ötürü çok öfkeli olduğundan o akşam annesiyle konuşmak istemiyordu. Ter içinde kalan elini kapının kutbuna uzattı.

Kasabadan uzaklaşıp bir hayata başlamayı da düşünmüştü. Ama gidecek bir yeri ve ayrıca parası da yoktu.

Üstlendiği sorumluluk kaldırabileceğinden çok fazlaydı. Jerry çocukça davranışlarıyla onu incittiği ve anormal bir çocuk doğurmasını dilediğinde lanetlendiğini hissetmişti. Ama öte yandan da Jerry'nin bu lanetlinin büyük bir güç içermediğini düşünüyordu. Ama annesinin bu çocuğu doğurmaya zorlaması ve çocuğun anormal doğması da olasılık içindeydi. Böylesi bir şeyin gerçekleşme olasılığı çok azdı ama yine de sözkonusuydu. Her gün sakat birçok çocuk dünyaya geliyordu. Ya da zihinsel özürlü. Liste daha da zenginleştirilebilirdi. Bu çok ürkütücüydü.

Bir baykuş öttü. İçinde bulunduğu ruh haline çok uyuyordu baykuş sesi.

Sonunda kapıyı açarak içeri girdi.

— 42 —

İKİ

Beyaz giysisi içinde ince ve uzun boylu Hayalet, kalabalık panayırda hızla ilerliyordu. Bir sis bulutu gibi gecenin karanlığında yürüyordu.

Atlıkarıncanın platformunda Conrad Straker, doğuştan beyaz saçlı olan Hayalet'i izledi. Straker'in arkasındaki atlıkarıncadan gelen müzik sesi ortalığı kaplamıştı. Her otuz saniyede bir Conrad'in daha değişik bir kopyası olan atlıkarıncanın ortasındaki büyük palyaçonun yüzü gülüyor ve mekanik bir kahkaha atıyordu. Ha, Ha, hal

Hayalet'in yanına gelmesini beklerken Straker bir sigara yaktı. Eli titriyordu.

Hayalet, atlıkarıncanın bulunduğu yere geldiğinde hemen platforma, Straker'in yanına gitti. «Her şey tamam,» dedi. «Ona bedava bir bilet verdim.» Yumuşak bir sesi vardı.

«Kuşkulanmadı değil mi?»

«Hayır. Falına bedava bakılacağını söylediğimde çok heyecanlandı. Madam Zena'nın gerçekten müthiş bir falcı olduğunu sanıyor.»

«Herhangi bir şeyden kuşkulanmasını istemem,» dedi Stra-ker endişeyle.

«Sakin ol,» diye karşılık verdi Hayalet. «Ona her zamanki şeyi söyledim, o da hiç duraksamadan yuttu. İşimin bu kalabalık arasında birini gözüme kestirip ona bedava bir bilet armağan etmek olduğunu söyledim. Halkla ilişkiler uzmanı olduğumu da ekledim hemen.»

- 43 -

Straker kaşlarını çatarak konuştu. «Doğru kızla konuştuğundan emin misin?»

«Bana gösterdiğin kızla konuştum.»

stlerindeki iri palyaço mekanik bir kahkaha daha patlattı.

Sigarasından tedirgin bir şekilde bir soluk çeken Straker, «On altı ya da on yedi yaşındaydı sana gösterdiğim kız,» dedi. «Simsiyah saçları vardı. Gözleri de koyuydu. Yaklaşık bir altmış beş boyundaydı.»

«Tamam,» dedi Hayalet. «Ben de onunla konuştum işte.»

«stnde de mavi gri çizgili bir kazak vardı. Yanında da kendi yaşında sarışın bir oğlan.»

«Evet,» diye karşılık verdi Hayalet, ince uzun süt beyazı parmaklarını saçlarının arasında dolaştırarak.

«Bileti kullandığından emin misin?»

«Evet. Ben hemen Zena'nın çadırına gittim.»

«Kimbilir, belki de bu kez...»

«Senin gösterdiğin bu kızlara Zena ne yapıyor?»

«Onların falına bakıyor, onlar hakkında elinden geldiğince bir şeyler öğrenmeye çalışıyor. Adlarını, ana babalarının adlarını ve bunun gibi daha nice şeyi öğreniyor.»

«Neden?»

«Çünkü ben böyle istiyorum.»

«Peki ama neden öğrenmek istiyorsun ki?»

«Bu seni hiç ilgilendirmez.»

Arkalarında bir yerde karanlığın içinden bir şey aniden ortaya çıkınca genç kızlar bir çığlık attı. Kızlar aslında korkmuş numarası yaparak yanlarındaki delikanlılara sokuluyorlardı.

Çığlıkları duymazlıktan gelen Hayalet, endişeyle Straker'e baktı. «Bunu bilmek zorundayım. Zena'ya

yolladığım o kızlara dokundun mu?»

Straker ona baktı. «Eğer onlarla cinsel ilişkide bulunduğumu soruyorsan elbette ki hayır. Bu çok saçma olurdu.»

«Böyle bir şeye karışmak istemem de.»

— 44 —

«Çok artniyetlisin,» dedi Straker tiksintiyle. «Benim aradığım taze kan değil. Yalnızca birini arıyorum o kadar. Hem de çok özel birini.»

«Kimi?»

«Bu seni hiç ilgilendirmez.» İşin sonuna geldiğini düşünen Conrad çok heyecanlanmıştı. «Zena'nın yanına gitmeliyim. İşini bitirmek üzere olmalı. Aradığının bu kız olduğundan eminim.»

Arkalarındaki çadırdan bir çığlık daha duyuldu. Genç kızlar korkuyla erkek arkadaşlarına bir kez daha sokuldular.

Straker, Zena'nın söyleyeceklerini bir an önce duymak için telaşla platformun basamaklarından inerken Hayalet onu durdurdu. «Geçen mevsim turneye gittiğimiz her kasabada dikkatini çeken bir çocuk olmuştu. Bazen de iki ya da üç çocuk. Kaç yıldan beri bu işin peşindesin?»

«On beş.»

Hayalet gözlerini kırıştırdı. «On beş yıl, ha? Bu saçma değil mi?»

«Bence hiç değil,» dedi Straker buz gibi bir sesle.

«Bak geçen yıl burada yeni çalışmaya başladığım için hiç şikâyet etmedim ama şu çocuk konusu beni çok tedirgin ediyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Bu yıl yine aynı şeyi yapıyorsun. Bu işin içinde olmak istemem.»

«O zaman işini bırak,» dedi Straker kesin bir tavırla. «Git başka bir iş bul kendine.»

«Ama bu konunun dışında işimi çok seviyorum. Ayrıca parası da iyi.»

«O zaman sana söylenenleri yap, maaşım al ve çeneni kapa,» dedi Straker. «Y a da çek git. Seçimini yap.»

Straker kolunu Hayalet'ten kurtarmaya çalıştı ama Hayalet onu sıkıca tutuyordu. Hayalet'in ince kemikli ve süt beyazı elinde insanı şaşırtan bir güç vardı.

«Sırf kafamı rahatlatması için bana şunu söyle?»

«Neyi?» dedi sabırsızlıkla.

— 45 -

«Aradığın kişiyi bulursan onu öldürecek misin?»

«Elbette ki hayır,» diye yalan söyledi. «Onu neden öldüreyim ki?»

«O zaman niçin arayıp duruyorsun?»

«Bak,» dedi Straker. «Borçlu olduğum bir kadın var. Ama izini yitirdim. Çocukları olduğunu tahmin ediyorum ve ne zaman ona benzeyen bir çocuk görsem hemen araştırıyorum. Borcum ödemek için onun çocuklarını bulmaya çalışıyorum.»

Hayalet kaşlarını çattı. «Demek bunca zahmete borcunu ödemek için katlanıyorsun?»

«Evet, çok yüklü bir borç için,» diye karşılık verdi Straker. «Borcumu ödemedem vicdanım rahat etmeyecek.»

«Ama ona benzeyen her çocuğu Madam Zena'nın çadırına göndermek, bu oldukça uzun bir araştırma değil mi?»

«Öyle olduğunu ben de biliyorum. Ama ona benzeyen her çocuğun falına baktırmanın benim açımdan parasal bir kaybı yok ki! Hayatta bazen umulmadık şeyler de oluyor.»

Hayalet bu sözlerin doğruluğunu anlamak amacıyla Stra-ker'in gözünün içine baktı. Doğuştan beyaz saçlı olduğu için gözleri de renkli değildi. Dolayısıyla bu gözlerde bir anlam aramak olanaksızdı. Beyaz ve soluk pembe karışımı olan gözleri aynı zamanda suluydu. Bakışlarıysa soğuk ve duygusuz.

Hayalet sonunda konuştu. «Tamam, demek yıllar öncesine ait bir borcunu ödemek için o kadının çocuğunu arıyorsun. Bunun benim açımdan bir sakıncası yok. Sana yardım etmeyi sürdüreceğim.»

«Güzel. Öyleyse konu kapanmıştır. Önce Gunther'le bir şey konuşmam gerek, sonra da Zena'nın çadırına gideceğim,» diyerek kendini Hayalet'ten kurtarıp uzaklaştı.

Büyük yüzlü palyaço mekanik bir kahkaha patlatırken Stra-ker, DÜNYANIN EN BÜYÜK PANAYIRI yazısının altından geçerek gişelere doğru gitti.

Conrad giriş kapısının hemen yanındaki platformda uzun kol-

— 46 —

larını sallayan Gunther'e baktı. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Omuzları alabildiğine genişti. Elleri üzerinde kan gibi duran kırmızı boyalı eldivenler takmıştı. Gunther, Conrad'ın kendisine baktığını görünce ona doğru dönerek yüzündeki Frankeş-tayn maskesiyle selam verdi.

Straker gülümseyince Gunther sağ eliyle bir zafer işareti yaptı. Ardından da dehşet saçan dansına devam etti.

Atlıkarıncaya binmek için bekleyen halk Frankeştayn'ın bu gösterisini çığınca alkışladı.

Gunther alkışlardan hoşnut kollarını göğsünde kavuşturarak halkı selamladı. İşini çok seviyordu.

Straker gülümseyerek oradan uzaklaştı ve Zena'nın çadırına gitti. Çadıra yaklaştığında gülümsemesi kayboluverdi. Kısa bir süre önce gördüğü siyah saçlı, koyu renk gözlü kıızı düşündü. Belki de aradığı oydu. Belki de bu sözkonusu kız gerçekten de Ellen'in kızıydı. Aradan çok uzun yıllar geçmesine karşın Ellen'in oğluna yaptıklarını hiç unutmamıştı. İntikam duygusu içinde dün gibi tazeydi. Zena'nın çadırına iyice yaklaştığında yüzüne zafer dolu bir gülümseme yayılmıştı.

Kırmızı, sarı ve sim karışımı giysisi, renkli atkısı, aşırı makyajı ve takılarıyla Zena loş çadırında oturmuş Conrad'ı bekliyordu. Çadırın içi dört mumla aydınlatılmıştı. Mum ışığının dışında da ortadaki masanın üstünde duran kristal küre çadırı aydınlatıyordu.

Dışardaki müzik, heyecanlı sesler, satıcıların sesleri çadırdan içeri sızıyordu.

Masanın solunda, kafesin içinde tek gözünü masanın üstündeki kristal küreye dikmiş bir kuzgun vardı.

Kendisine Madam Zena dedirten bu kadın, kendini olağanüstü güçlere sahip bir çingene olarak tanıyordu. Oysa ertesi sabah güneşin yine doğup sonra da batacağını tahmin etmesi-

— 47 —

nin dışında ileriye yönelik herhangi bir varsayımda bulunabilecek bir yeteneği yoktu. Aslen Polonyalıydı ve gerçek adı da Zena Anna Penetsky'ydi.

On beş yaşından beri panayırlarda çalışıyordu ve hiçbir zaman başka bir yaşama özlem duymamıştı. Yolculuk etmeyi, özgürlüğü ve panayırlarda yaşayan insanları çok seviyordu.

Bununla birlikte arasıra fala bakmaktan çok utanıyor ve suçluluk duygusuna kapılıyordu. İnsanları aldatmanın ve onlarda* para çekmenin yöntemini bilirdi. Zaman zaman kendine kızması na karşın yine de yaşamından memnundu.

Bazen bu işi bırakmayı ciddi ciddi düşündüğü de olurdu.

Elfalında deneyimli biriyle ortak olabilirdi. Bu kârı paylaşmak anlamına gelirse de Zena bundan kaçınmayacaktı. Panayırdaki ayrıca meşrubat ve uyuşturucu satan bir dükkânı da vardı. Oradan oldukça yüklü bir para kazanıyordu. Ama o çingene falcı rolünü sürdürmekten hoşlanırdı. Çünkü hiçbir şey yapmadan yaşayabilecek biri değildi.

On beş yaşında gelişmiş bir bedene sahip olan Zena panayırlardaki hayatına dansçı olarak başlamıştı. O günlerde Madam Zena rolünden hoşlanmadığından ciddi bir şekilde kendi işini kurmayı düşünmüştü.

Artık kırk üç yaşında olmasına karşın istese hâlâ dans edebilecek bir durumda olduğunun bilincindeydi. Olduğundan çok daha genç gösteriyordu. Kızıl kahverengi saçlarında tek bir beyaz tel bile yoktu. Yüzüyse hâlâ pürüzsüz ve canlıydı. Bakışları içtendi. Ateşli bir kadın olduğu her halinden anlaşılıyordu. Perhiz ve jimnastik sayesinde hiç kilo almamıştı.

Sahnelere geri dönmeyi düşünmesine karşın dansçılığı bir meslek olarak görmüyordu. Falcılıktan vazgeçerse yapacak başka bir iş bulması gerekiyordu.

Kuzgun, Madam Zena'nın düşüncelerini bölmek istercesine kafesin içinde kanatlarını çırpıyordu.

Tam o sırada da Conrad çadırdan içeri girdi.

— 48 —

Zena'nın hemen karşısına, müşterilerin oturduğu koltuğa geçip oturdu. Gergin ve meraklı bir şekilde öne doğru uzandı. «Eee?»

«Ümitsiz,» dedi Zena.

Conrad biraz daha öne doğru uzandı. «Aynı kızdan konuştuğumuzdan emin misin?»

«Evet.»

«Üzerinde mavi ve gri çizgili bir kazak vardı.»

«Evet, evet,» dedi Zena sabırsızlıkla. «Hayalet'in bedava bilet verdiği kız işte.»

«Peki adı neymiş? Adını öğrendin mi?»

«Evet. Laura Alvvine.»

«Ya annesinin adı?»

«Sandra. Ellen değil. Sandra. Ve Sandra, Ellen gibi esmer değil sarışınmış. Laura koyu renk saçlarını ve gözlerini babasından aldığını söylüyor. Üzgünüm, Conrad. Kızın falına bakarken ağzından birçok şey almaya çalıştım ama anlattıkları senin tarifine hiç benzemiyordu. Uyan hiçbir şey yok.»

«Oysa o olduğundan ne kadar da emindim.»

«Sen nedense her zaman eminsindir zaten.»

Conrad başını kaldırıp kadına baktı, yüzü kızarmıştı. Bakışlarını masaya çevirdi. Birden öfkeyle masaya bir yumruk indirdi. Arka arkaya birkaç kez daha masayı yumrukladı. Titriyor, gözleri ateş saçıyordu. Boğuk sesler çıkararak masayı yumruklamayı sürdürdü.

Bu çılgın öfke Zena'yı şaşırtmamıştı. Çünkü onunla iki yıl evli kaldığı için adamın bu manyakça tavırlarına alışmıştı.

1955 yılının fırtınalı bir ağustos gecesinde Zena, atlıkarıncaya binmiş olan Conrad'ı izlemişti. O günlerde Conrad öylesine yakışıklı, romantik, duyarlıydı ki... kırık kalbiyle Zena'ya yaklaşıyor, genç kadın da panayır içgüdüleriyle ona doğru mknatıs gibi çekildiğini sezinliyordu. Daha önce hiçbir erkeğe böylesi duygular beslememişti. Ertesi yıl, şubat ayında da atlıkarıncada bir düğün şöleni gerçekleştirilmişti.

Düğünden yalnızca iki hafta sonra Zena'nın yaptığı bir hareketten ötürü Conrad'ın kafası bozulmuş ve karısını işte ilk kez o zaman dövmüştü. Bu davranışını da zaman zaman yinelemiştir. Zena önceleri şaşkınlıktan kendini savunamamıştı. Öfkesi geçtikten sonra Conrad yaptıklarından çok utanmış ve ağlayarak karısından özür dilemişti. Zena kocasının normal olmadığını o zaman anlamıştı. Tüm ağlamalarına ve özür dilemelerine karşın üç hafta sonra Conrad karısına yine saldırmış ve zavallıyı yara bere içinde bırakmıştı. Bu olaydan tam iki hafta sonra karısını yine dövmeye niyetlendiğinde bu kez ilk saldıran Zena olmuştu. Cinsel organına öylesine sert bir tekme atmıştı ki, Conrad sendeleyerek yere düşmüştü. Bu olaydan sonra da her kavga ya da tartışma başlamadan önce Zena kaba kuvvete başvurmaya başlamıştı.

Zena kocasının öfke nöbetlerine karşın evliliklerini sürdürmek için elinden geleni yapmıştı. Ona göre Conrad'ın iki kişiliği vardı. Zena birinden nefret ediyor ve alabildiğine korkuyordu. Ama öteki kişiliğini çok seviyordu. Conrad'ın bu birinci kişiliğinde şiddet yanlısı, kötümser ve sadist bir taraf vardı. Oysa diğeri kibar, düşünceli, çekici, âşık, zeki ve yaratıcıydı. Zena bir süre sevgi, sabır ve anlayışın onu değiştirebileceğini düşünmüştü. Ürkütücü Bay Hyde kişiliğinin zaman içinde yok olacağına ve yerini iyi kalpli Dr. Jeykl'in alacağına yürekten inanmıştı. Ne var ki, Zena ona sevgi ve anlayış gösterdikçe Conrad sanki onun sevgisine layık olmadığını kanıtlamak istercesine daha vahşi ve acımasız olmuştu.

Zena kocasının kendisini küçümsediğini farketmişti. Conrad'ın kendini sevmemesi ve bir türlü iç huzura kavuşamaması, onun manyakça davranışlarının da somut bir nedeniydi. Uzun, çok uzun yıllar önce çocukluğunda başına mutlaka korkunç bir şey gelmiş olmalıydı. Bu her neyse, Zena'nın sevgisiyle de ortadan kalkmamıştı. Geçmişinde kendini sorumlu tuttuğu çok kötü bir olay onun her gece karabasanlarla ter içinde uyanmasına

neden oluyordu. Yıllar önce yaşadığı bu olayın kendisinde oluşturduğu suçluluk duygusundan bir türlü kurtulamamıştı. Zena birçok kere onun bu gizemini öğrenmeye çalışmış ama Conrad bunu, karısını kendisinden uzaklaştırabileceğinden ve hatta nefret etmesine neden olabileceğinden ürkerek bir türlü anlatamamıştı. Zena hiçbir şeyin sevgisini azaltmayacağı konusunda kocasını ikna etmeye çalışmış, bu karabasandan bir an önce kendini kurtarmasının çok iyi olacağını söylemişti. Ne ki, Conrad bir türlü

konuşmuyordu. Zena yalnızca olayın Conrad on iki yaşındayken bir Noel gecesi olduğunu öğrenebilmişti. O gecedan başlayarak da acımasız ve şiddet yanlısı biri olup çıkmıştı. Ellen, Conrad'ın delicesine istediği o deformasyona uğramış çocuğu doğurduktan sonra Conrad çok kısa bir dönem için kendini iyi hissetmişti. Ama Ellen çocuğu öldürdüğünde adam daha acımasız biri olmuş ve büyük bir ruhsal çöküntü yaşamıştı.

Evliliğini ayakta tutmaya çalışarak Conrad'ın öfkesini yatıştırmakla geçen iki yıldan sonra Zena boşanmalarının kaçınılmaz olduğu gerçeğiyle karşı karşıya kalmıştı. Kocasını terketmiş, ama dostlukları bozulmamıştı. Artık her ikisi de birarada yaşayamayacaklarını anlamışlardı. Bu yüzden de Zena atlıkarıncaya ters binmişti.

Zena karşısında öfkeyle masayı yumruklayan eski kocasını izlerken sevgisinin acımaya dönüştüğünü farkettiler. Artık ona karşı içinde bir tutku yoktu. Yalnızca acıyordu.

Kuzgun, parlak siyah kanatlarını çırptı ve bir çığlık attı.

Zena sabırla beklemeyi sürdürüyordu.

Conrad bu arada yorulmuş ve masayı yumruklamaktan vazgeçmişti. Arkasına yaslandı. Nerede olduğundan emin değilmiş-cesine boş gözlerle çevresine bakındı.

Bu sessizlik kuzgunu etkilemiş olmalı ki, o da sustu. «Con-rad,» dedi Zena. «Ellen'in çocuğunu bulamayacaksın. Aramaktan vazgeç artık.»

«Asla vazgeçmeyeceğim,» dedi boğuk bir sesle.

«Saçmalama, Conrad. Emin olmanı gerektiren somut bir kanıtın yok ki.»

«Ben onu bulacağımı hissediyorum.»

Zena, Conrad'ın soğuk mavi gözlerine bakınca ürperdi. His-sediyormuş! Conrad ipin ucunu artık iyice kaçırmışa benziyordu.

Kuzgun kafesin metal parmaklığını gagaladı.

Zena, «Diyelim ki, bir mucize oldu ve Ellen'm çocuklarını buldun. O zaman ne yapacaksın?» dedi.

«Bunu sana daha önce söylemiştim.»

«Bir daha söyle,» dedi Zena ona dikkatle bakarak.

«Çocuklara annelerinin ne yaptığını anlatacağım,» dedi Conrad. «Annelerinin çocuk katili olduğunu anlatacağım. Onların annelerine karşı cephe almalarını istiyorum. Tüm gücümü kullanarak annelerinin dünyanın en kötü insanı olduğuna inandıracacağım onları. Çocuk katili olduğunu söyleyeceğim. Ellen'den nefret ettiğim kadar çocuklarının da ondan nefret etmesini sağlayacağım. Çocuklarını onun elinden alacağım ama onun benim oğluma yaptığı gibi acımasızca değil.»

- 52 -

Ellen'dan her söz açılışında olduğu gibi Conrad yine aynı İnançla konuşmuştu.

Bu ham hayalden başka bir şey değildi.

Zena her zamanki gibi onun yalan söylediğinden emindi. Kafasında söylediklerinden çok daha acımasız bir planı olduğunu biliyordu.

Conrad bulduğunda Ellen'ın çocuklarını öldürmeyi tasarlıyorsa, Zena bu planda bir rol almak niyetinde değildi. Bir cinayete karışmak istemiyordu.

Ama bununla birlikte Conrad'in araştırmasına yardımcı olmayı da sürdürüyordu. Aradığını hiçbir zaman bulamayacağını düşündüğünden ona yardım ediyordu aslında. Ona yardımcı olmanın bir sakıncası yoktu. Araştırmasından nasılsa bir sonuç olamayacaktı. Çocuklar gerçekten hayatta olsalar bile Conrad onları asla bulamayacaktı.

Conrad bakışlarını Zena'dan uzaklaştırıp kuzguna çevirdi.

Kuş da ona baktı. Bakışları karşılaştı. Kuş taş kesilmiş gibiydi.

Dışardaki müziğin sesi birden Zena'nın çadırını doldurdu. Hemen sonra da atlıkarıncanın tepesindeki palyaçonun mekanik kahkahası.

— 53 —

üç

Amy on ikiye çeyrek kala evden içeri girdiğinde mutfaktan gelen sesleri duydu. Babası pazar günkü ilk ayine gitmek için cumartesi akşamları genellikle erken yatmasına karşın Amy onun hâlâ yatmamış olduğunu düşündü. Mutfağa girdiğindeyse annesini gördü. Sesler de radyodan geliyordu.

Mutfak sarmısak, soğan ve domates salçası kokmaktaydı.

İçerisi loştu. Eviyenin üstündeki ampulle ocağın lambası yanıyordu. Radyonun açık yeşil ışığı da mutfağı aydınlatmaktaydı.

Ellen Harper mutfak masasına yaslanmış, başını ellerinin arasına almıştı. Yüzü kapıya dönük değildi. Masanın üstünde her zaman olduğu gibi içinde sarı bir sıvı olan büyükçe bir kadeh duruyordu. Kadehin içinde ne olduğunu anlamak için Amy'nin içkiyi tatması gerekmiyordu. Annesi her zaman votka ve portakal suyu içerdi.

Amy rahatlamış bir şekilde, uyuyor diye düşündü. Yukarıya, odasına çıkmak üzere geri döndüğünde annesi seslendi. «Sen!»

Amy içini çekerek ona baktı.

Ellen'in gözleri kan çanağına dönmüştü. Gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. «Bu saatte evde ne arıyorsun? Bir saat erken geldin.»

«Jerry hastalandı,» diye yalan söyledi Amy. «Eve dönmek istedi.»

«Ama erken geldin,» dedi annesi gözlerini şaşkınlıkla kırpıştı-

- 54 -

rarak. Alkolün etkisinden kurtulmak ister gibi bir hali vardı.

«Anne, Jerry hastalandı. Baloda yediği bir şey dokunmuş olmalı.»

«Dans vardı değil mi?»

«Evet, elbette. Ama yemek de vardı. Mezeler, kekler, bisküviler, panç ve daha birçok yiyecek. Yediği bir şey dokunmuş olmalı.»

«Kime?»

«Jerry'e,» dedi sabırla.

Annesi kaşlarını çattı. «Yalnızca bu yüzden eve döndüğünden emin misin?»

«Anne ne demek istiyorsun?»

«Bana pek inandırıcı gelmedi de,» dedi Ellen içkisine uzanarak. «Başka bir şey olmalı.»

«Jerry'nin hastalanmasına neden inanmıyorsun ki?»

Ellen votkasını yudumladı. Kadehin üstünden bakarak kızını İnceledi. Bakışı az öncekine oranla daha da sertleşmişti.

Amy annesinin suçlayıcı konuşmalarını engellemek istercesine hızlı hızlı konuştu. «Anne, eve geç gelmedim, tersine erken geldim. Her zamanki gibi üçüncü derecede bir davranışı hak ettiğimi sanmıyorum.»

«Bana laf yetiştirme.»

Amy bakışlarını yere indirirken, tedirginlikle kıpırdandı.

«Tanrı'nın ne buyurduğunu unuttun mu?» dedi Ellen'e. «'Annene ve babana saygı göster.' Bunu emreder işte. Ayinlere gitmene ve İncil'i bunca yıldır okumana karşın bunları nasıl olur da gözardı edersin?»

Amy karşılık vermedi. Daha önceki deneyimlerinden, saygı dolu bir sessizliğin böylesi zamanlarda hep işe yaradığını bilirdi.

Ellen içkisini bitirerek ayağa kalktı. Aşırı alkolden sendeleyince sandalye devrildi. Güçlkle Amy'nin yanına geldi. Soluğu içki kokuyordu. «Senin iyi bir kız olman için elimden geleni ardıma koymadım. Kiliseye gitmeni sağladım. Her gün İncil okuman ve

- 55 -

dua etmen için seni zorladım. Senin için sabahlara kadar dua ettim. Tüm doğruları öğretmeye çalıştım. Hata yapmaman için elimden geleni yaptım. Senin hata yapabileceğinin her zaman farkındaydım.»

Sendeledi. Dengesini kazanmak için Amy'nin omzunu tuttu. «Sendeki kötülük potansiyelini görebiliyorum. Seni koruması için her gün Meryem Ana'ya dua ettim. İçinin derinliklerinde karanlık bir şeyler olduğunu biliyorum. Bunlar asla su üstüne çıkmamalı.»

Ellen uzanıp elini Amy'nin çenesinin altına koyarak başını kaldırdı. Bakışları karşılaşmıştı.

Amy sanki midesinde buz gibi bir yılan dolaşıyormuşçasına bir duyguya kapılmıştı.

Ellen ona dikkatle baktı. Kızının ruhunu okumaya çalışıyor gibiydi. Yüzünde öfke ve korku karışımı bir ifade vardı.

«Evet,» dedi Ellen fısıltıyla. «Senin ruhunun derinliklerinde karanlıklar var. İyiden kötüye rahatlıkla kayabilirsin. Zayıflık. Çelişki. Sende kötü olan bir şey var. Bununla her an savaşmalısın. Her zaman dikkatli olmalısın.»

«Anne, lütfen...»

«Bu akşam o oğlanın sana dokunmasına izin verdin mi?»

«Hayır, anne.»

«Evlenmeden önce bu çok kötü bir şeydir. Buna izin verecek olursan şeytan seni ele geçirir. İçindeki o korkunç şey su yüzüne çıkar. Bunu herkes görür sonra. Ama kimse görmemeli. İçinde ne olduğunu kimse bilmemeli. O kötülüğün ortaya çıkmasına asla izin vermemelisin.»

«Peki, anne.»

«O oğlanın sana dokunmasına izin vermek asla bağışlanmayacak bir günahdır.»

Sarhoş oluncaya dek içmek de asla bağışlanmayacak bir günahdır, anne. Korkularından, endişelerinden kaçıp kurtulmak için alkole sığınmak da günahdır. İçkiyi ve kiliseyi aynı amaçla kullanıyorsun, anne. Sorunlarını unutmak, bir şeylerden kaçmak

— 56 —

için kullanıyorsun her ikisini de. Kaçtığın ne, anne? Seni bu denli korkutan şey ne?

Amy tüm bu düşüncelerini yüksek sesle söylemek isterdi ama cesaret edemiyordu.

«Sana dokundu mu?» dedi annesi.

«Hayır dedim ya.»

«Dokundu.»

«Hayır.»

«Bana yalan söyleme.»

«Baloya gittik,» dedi Amy bıkkınlıkla. «Jerry orada hastalandı ve beni eve getirdi. Hepsi bu işte, anne.»

«Göğüslerini elledi mi?»

«Hayır,» diye karşılık verdi utanarak.

«Elini bacaklarının arasına koymasına izin verdin mi?»

Amy başını hayır anlamında iki yana salladı.

Ellen ellerini Amy'nin üstünden çekti. «O zaman ona sen dokunmuşsundur?»

«Hayır, dokunmadım.»

«Çocuğun bacaklarının arasına dokundun?»

«Hayır, anne. Tek suçum bu akşam eve erken gelmem.»

Ellen gerçeği anlamak amacıyla ona bir süre dikkatle baktı ama alkolün etkisinden artık gözkapakları iyice ağırlaşmıştı. Ayık olduğunda çok hoş bir kadındı ama içtiğinde yaşından çok daha büyük gösteriyordu. Amy'den uzaklaşarak masaya doğru gitti. Boş kadehini alarak buzdolabını açtı. Kadehine birkaç tane buz atıp sonra da votka ve portakal suyunu boşalttı.

«Anne, artık yatabilir miyim?»

«Dua etmeyi sakın unutma.»

«Unutmam.»

«Tespikle okunan duaları da unutma. Fazla duanın sana bir zararı olmaz.»

«Peki, anne.»

Amy uzun eteklerini toparlayarak hızla basamakları çıktı.

— 57 —

Yatak odasının ışığını yaktıktan sonra titreyerek yatağın yanında durdu.

Kürtaj parasını biriktiremez ve eğer annesine her şeyi anlattırsa babasından bu kez aracılık yapmasını istemesi sözkonusu bile olamazdı. Bu kez böylesi bir şey olası değildi. Babası da bu duruma öfkelenecek ve annesinin vereceği cezaya karşı çıkmayacaktı.

Paul Harper başarılı bir avukattı. Evinde tüm yetkiyi karısına vermişti. Evdeki kararları Ellen aldığından bu sorumluluktan kurtulduğu için hoşnuttu. Ellen, Amy'nin kürtaj olmasına karşı çıkarsa Paul bu kararı kesinlikle sonuna dek desteklerdi.

Annem kürtaj olmamam için elinden geleni yapacak, diye düşündü Amy acıyla.

Annesinin odanın dört bir yanına astığı ikonlara baktı. Yatağının arkasındaki duvara annesi haça gerilmiş İsa'nın heykelini asmıştı. Bu heykelin daha küçüğüse yatak odasının kapısına asılıydı. Komodinin üstünde de Meryem Ana heykeli vardı. Şifonye-rin üstündeysen iki dini figür duruyordu. Ayrıca İsa'nın büyük bir resmi de duvarda asılıydı. İsa bu resimde kan akan kalbini gösteriyordu.

Amy annesinin sesini duyar gibi oldu. Dua etmeyi unutma.

«Lanet olsun,» dedi yüksek sesle.

Tanrı'dan kendisi için ne isteyebilirdi? Kürtaj için para mı? Bu duaya bir karşılık alabilmesi oldukça uzak bir olasılıktı.

Soyundu. Aynanın karşısında, bir süre çıplak bedenini izledi. Hamilelik belirtisi yoktu. Karnı dümdüzdü.

Tıbbi incelemesi bir süre sonra yerini daha doyurucu ve tahrik edici bir incelemeye dönüştü. Elini bedeninde gezdirdi, göğüslerini okşadı. Uçları sertleşmişti.

Şifonyerin üstündeki dini içerikli figüre gözü takıldı. Sonra İsa'nın resmine baktı.

Birden nedense annesini incittiği gibi bir duyguya kapıldı.

— 58 —

Neden böyle hissettiğini anlayamamıştı. Bu duygunun somut bir anlamı yoktu. Bedenini okşamayı sürdürdü.

Bir ya da iki dakika sonra aynadaki görüntüsüne gözü ilişti ve kendi görüntüsüne şaşırıp utandı. Hemen geceliğini üstüne geçirdi.

Benim neyim var, diye düşündü. Annemin söylediği gibi ben aslında kötü biri miyim?

Kafası karışmış bir şekilde yatağın yanında yere diz çökerek dua etmeye başladı.

On beş dakika sonra örtüyü üstüne çektiğinde yastığının üstündeki örümceği gördü. Hızla yataktan fırladı. Neden sonra bunun oyuncak bir örümcek olduğunu anladı. İcini çekerek plastik oyuncak komodinun üstüne koydu.

On yaşındaki erkek kardeşi Joey her fırsatta ona bu tür şakalar yapmaktan çok hoşlanırdı. O da genellikle hemen kardeşinin yanına koşar, çok öfkelenmiş gibi yapıp bir daha böyle şakalar yapmaması için gözdağı verirdi. Elbette kardeşine bir zarar vermez, onu çok severdi. Ama bu oyunda kardeşine gösterdiği öfke onun çok hoşuna giderdi. Amy kardeşi uslu bir çocuk olacağına söz verinceye dek onun gıdıklar dururdu.

Joey şimdi de büyük bir olasılıkla çok geç olmasına karşın yatakta Amy'nin odaya öfkeyle girmesini bekliyordu. Ama Amy o gece onu düşkürlüğüne uğratacaktı. Şakalaşacak havada değildi. Ayrıca kendini çok yorgun hissediyordu.

Yatağa yatıp, ışıkları söndürdü.

Uyuyamadı.

Jerry Galloway'i düşünüyordu. Hiç de iyi bir sevgili olmadığını ve birçok eksiği olduğunu söylediğinde gerçeği söylemişti. Onunla birlikteyken çok ender orgazma ulaşmıştı Amy. Jerry beceriksiz, kaba ve düşüncesiz biriydi yatakta. Ama buna karşın, Amy onun kendisine dokunmasına izin vermişti. Hem de geceler boyu, aylarca. Bu ilişkiden çok az haz almasına karşılık delikanlının istediği gibi bedenini kullanmasına izin vermişti. Neden? Neden?

- 59 -

Amy kötü bir kız değildi. Kalbinin derinliklerinde oldukça iyi biriydi. Jerry'nin kendisini kullanmasına izin verdiği zamanlarda bile, kolay biri gibi davrandığı için kendinden nefret etmişti. Arabanın içindeki sevişmelerinin tümünde de kendini kötü, utanç içinde ve sanki başka biriymiş gibi

hissetmişti.

Tembel biri de değildi. Hırslıydı. Royal City Lisesine gitmişti. Sonra da Ohio Eyalet Üniversitesinde sanat okumak istiyordu. Üniversitede okurken aynı zamanda çalışacaktı. Eğer iyi bir ressam olduğu ortaya çıkarsa o zaman işinden ayrılacak ve kendini galerilerde satabileceği güzel resimler üretmeye verecekti.

Oysa şimdi hamileydi. Ve tüm umutları, düşleri suya düşmüştü.

Kimbilir belki de mutluluğu hak etmiyordu. Belki de annesinin dediği gibi içinin derinliklerinden çok kötü bir insandı.

iyi bir kız haftanın gecesi erkek arkadaşının arabasının arka koltuğunda bacaklarını açar mıydı? İyi bir kız, lise öğrencisiyken hamile kalır mıydı?

Amy'nin bu karmaşık ve iç karartıcı düşünceleri gece boyunca sürdü. Ne yapacağına ilişkin bir karar verememişti, iyi mi yoksa kötü biri mi olduğunu bir türlü tam olarak anlayamıyordu.

Bir kez daha annesinin sesini duyar gibiydi. Senin içinde kötülük var. Bununla her an savaşmalısın.

Amy birden bu garip davranışlarının annesine karşı göstermek istediği bir tepkiden kaynaklandığını farketmişti. Bu aslında çok tedirgin edici bir düşünceydi.

Alçak sesle kendi kendine konuşmaya başladı. «Hamile kalmak annemi perişan edeceği için mi izin verdim buna? Annemi incitmek için tüm geleceğimi çöpe mi atıyorum yoksa?»

Bu soruların cevabını verebilecek kişi yine kendisiydi. Duyularını açığa vurmak zorundaydı.

Yatağın içinde düşünerek kıpırdamadan yattı.

Dışardan rüzgârın uğultusu geliyordu.

Bir tren sesi duyuldu.

— 60 —

Kapı hızla açıldı. Ayak sesleri altında döşeme gıcırđıyordu.

Joey Harper bu gürültüyle uyanmıştı. Gözlerini açtı. Çalar saatine baktı. Saat 12.36'dı.

Bir buçuk saat kadar uyumasına karşın uykusunu almış gibiydi. Amy'nin plastik örümceğe bir tepki göstereceğini bildiği için hemen uyanıvermişti. Kardeşinin eve gece yarısından sonra geleceğini bildiğinden de çalar saatini bire kurmuştu. Demek Amy erken dönmüştü.

Ayak sesleri. Yumuşak. Yaklaşıyordu.

Joey heyecanlanmışsa da yatakta kıpırdamadan yatmayı sürdürdü. Kahkahasını bastırmaya çalıştı. Kardeşi yanına gelmişti. Birkaç saniye daha bekleyecek, tam kardeşi onu gıdıklamak için üstüne eğildiğinde de bağırarak onu korkutacaktı.

Gözlerini kapadı. Saniyeleri sayarak düzenli bir şekilde soluk almayı sürdürdü: Bir... iki... üç...

Tam bağırmak üzereyken, üzerine eğilen kişinin Amy olmadığını farketti. Alkolün o kötü kokusunu duyunca kalbi hızla çarpmaya başladı.

Oğlunun uyanık olduğunu farketmeyen annesi, «Tatlı, küçük oğlum benim,» dedi. «Melek yavrum.» Sesinde ürkütücü bir hava vardı. Fısıltıyla ve boğuk bir sesle konuşuyor, söyledikleri tam olarak anlaşılıyordu.

Joey çaresizlikle annesinin bir an önce yanından uzaklaşması için dua etti içinden. Annesi her zamankinden daha kötü sarhoştı. Böylesi anlarda hep odasına gelir, oğlunun uyuduğunu sanarak onunla konuşurdu. Belki farkında olmadığı, uyuduğu zamanlarda da annesi yanına gelmişti. Ne olursa olsun, Joey bu konuşmaların ardından neyin geleceğini artık iyi biliyordu. Annesinin ona ne söyleyeceğini biliyor ve bu da onu korkutuyordu.

«Meleğim, küçük meleğim benim. O kadar saf ve tatlı bir görünümün var ki, yavrucuğum, gerçek bir melek gibisin.» İçkili soluğunu iyice yaklaştırdı. «Ama ruhunun derinliklerinde nesin meleğim? İyi mi, yoksa kötü mü?»

- 61 —

Yeter, yeter artık, diye geçirdi Joey içinden. Lütfen yine aynı şeyi yapma, anne. Git. Çek git buradan. Lütfen.

Ne ki, bunları yüksek sesle söyleyemedi. Yatakta kıpırdaya-mıyordu bile. Annesinden böylesi zamanlarda çok korktuğu için de uyanık olduğunu belli etmedi.

«Öylesine saf bir halin var ki,» dedi fısıltıyla annesi. «Ama belki de bu saf yüzün altında... bir şeytan vardır. Beni kandırmaya çalışıyor olabilirsin, değil mi? Beni kandırıyor musun? Belki sen de... tıpkı öteki gibisin. Öyle misin, meleğim? Bu güzel yüzün arkasında Viktor gibi bir canavar mı gizli yoksa?» Annesi geceleri yanına gelip konuştuğunda Joey onun kimden söz ettiğini bir türlü anlayamıyordu. Bu Viktor da kimin nesiydi?

«Senin gibi bir çocuk doğurduğuma göre neden bir tane daha doğurmayayım?» dedi kendi kendine Ellen. Joey onun sesindeki korkuyu farketmişti. «Bu kez... belki içerde bir canavar vardır. Canavar, içerde normal bir bedende saklanıyordun Ortalıktan el ayak çekildiğinde dışarı çıkmayı bekliyordur. Sabırla bekliyordun Bu canavar hem sende, hem de Amy'de var. Değil mi? Kuzu postunun altında bir kurt vardır. Olabilir. Elbette. Bu olabilir. Ya öyleyse? Ha? Kurt ne zaman ortaya çıkacak? Herkesin

görebileceği bir şekilde bu canavar ne zaman ortaya çıkacak? Sana sırtımı dönmek zorunda mı kalacağım, küçük meleğim? Ben hiç güven içinde yaşamayacak mıyım? Ah, Tanrım, İsa, Meryem Ana bana yardım edin. Aslında hiç çocuk doğurmamalıydım. Hele birincisinden sonra asla. Ortaya çıkardığım yaratıktan asla emin olamayacağım. Asla. Peki ya...»

Aldığı alkolden dili iyice peltekleşmişti. Joey'nin çok yakınında olmasına karşın Joey onun söylediklerini tam olarak anlayamı-yordu. «Ya... bir gün... seni öldürmek zorunda kalırsam, meleğim? Ya... diğerini öldürdüğüm... gibi... seni de öldürmek... zorunda kalırsam?»

Ellen yavaşça ağlamaya başladı.

Joey korkuyla titriyor ama bir yandan da annesinin dikkatini

- 62 -

çekmek istemiyordu. Söylediği her sözcüğü duyduğunu anlamasından çok korkuyordu.

Annesinin hıçkırıkları hafifledi.

Joey kalbinin atışlarını annesinin duyduğundan emindi.

Kendini kötü ve garip hissediyordu. Annesinden korkuyor ama aynı zamanda da ona çok acıyordu. Annesine sarılıp her şeyin yolunda gideceğini söylemek istiyor ama buna cesaret edemiyordu.

Joey'e saatler gibi uzun gelen bir iki dakikadan sonra annesi kapıyı yavaşça açarak odadan çıktı.

Joey yatağın içinde korkuyla kıvrıldı.

Tüm bunlar da ne demek oluyordu? Annesi ne anlatmaya çalışmıştı? Bunları sarhoşluktan mı söylemişti? Yoksa deli miydi bu kadın?

Korkmuş olmasına karşılık kendi öz annesine ilişkin bu tür şeyleri düşündüğü için biraz utandı Joey.

Çalar saatinin küçük ışığı odayı az da olsa aydınlatıyordu. Buna sevindi. Karanlıkta kalmak istemiyordu.

Amy o gece sakat bir çocuk doğurduğuna ilişkin bir karabasan görmüştü. Bu insana hiç benzemeyen bir yaratıktı. Amy bu yaratıkla loş ve küçük bir odada yalnız kalmıştı. Canavara benzeyen bu yaratık onu kovalıyordu. Duvarlarda hücre benzeri küçük pencereler vardı. Pencerelerin önünden her geçişinde kendisiyle gülerek alay eden annesiyle Jerry Gallovvay'i görüyordu. Çocuk onu bileğinden yakalamış vargücüyle sıkıyordu.

Amy bir çığlık atarak uyandı. Yatağında oturdu. Bir süre karabasanın etkisinin geçmesini bekledi.

Basit bir düştü, dedi kendi kendine. Jerry Gallovvay sayesinde gördüğü bir karabasandı. Lanet olasıca herif!

Loş ışıkta sağ tarafta bir şeyin hareket ettiğini gördü.

Hemen gece lambasını yaktı.

Perdeydi. Gece yatarken camını araladığı için az önce çıkan bir rüzgâr perdeyi hareket ettirmişti.

Dışarda havlayan bir köpeğin sesi duyuldu.

Amy saatine baktı. Sabahın üçüydü.

Sakinleşinceye dek yatakta oturdu ama ışığı söndürdüğünde yine uyuyamadı. O gece çocukluğundan beri ilk kez karanlıktan ürkmüştü.

Dışarda bir yerlerde varolan ürkütücü bir şeyin Harper'ların evini mahvedeceğine iîşkin bir duyguya kapılmıştı Amy. Aslında fırtına olmayan ama fırtına gibi bir şeyin. Basit ve sıradan bir fırtınadan daha kötü ve güçlü olan bir şeyin. Duygularını açıklamaya yetecek belki doğru bir sözcük değildi ama yine de içgüdüleri ailesini ve kendisini yok edecek bir gücün kendilerine doğru hızla yaklaştığını söylüyordu. Amy bunun ne olduğunu anlamaya çalıştı ama beceremedi. Adı ve şekli olmayan ama çok güçlü olan bir tehlike adım adım onlara doğru yaklaşıyordu.

Bu öylesine yoğun ve tedirgin edici bir duyguydu ki, Amy yataktan kalkarak pencereye doğru gitti. Yaptığının çok saçma olduğunun farkındaydı.

Maple Lane'de yoğun bir sessizlik hüküm sürüyordu. Kasabanın ilerisinde kurulacak olan panayır yerinin ışıkları sönüktü. Ama temmuz ayında panayır kurulduğunda her taraf ışıl ışıl olacaktı. Dışarda az önce hissettiği tehlikeye ilişkin herhangi bir belirti yoktu. Amy bir süre sonra yatağına geri döndü.

Günahlarının yadsınamaz kanıt olan hamileliğinin dışında Harper ailesini tehdit eden herhangi bir tehlike yoktu.

Ellerini karnının üstüne koyarak annesinin nasıl bir tepki göstereceğini düşündü. Her zaman, hep böyle çaresiz ve yalnız mı olacağım, dedi kendi kendine. İlerde nelerle karşılaşabileceğini düşündü.

DÖRT

Panayırdaki meşrubatçının önünde sırada bekleyen Chrissy Lampton'la Bob Drevv'in önünde daha beş kişi vardı.

«Zamanı bu şekilde boşa harcamaktan nefret ediyorum ama elma şekerini de çok istiyorum,» dedi Chrissy.

«Fazla bekleyeceğimizi sanmıyorum,» dedi Bob.

«Yapmak istediğim birçok şey var.»

«Sakin ol. Saat henüz on bir buçuk. Burası birden önce kapanmıyor ki.»

«Ama panayırın son gecesi,» diye karşılık verdi Chrissy. Derin bir soluk alarak gecenin içindeki pamuk helva, sarımsaklı kızarmış patates ve patlamış mısır kokularını içine çekti. «Ahhh! Ağzım sulandı. Akşamdan beri atıştırap duruyorum ama karnım hâlâ aç. Ben bile bu kadar çok yediğime inanamıyorum.»

«Bu biraz da heyecandan,» dedi Bob. «Heyecan kalorilerin yakılmasına neden olur. O korku tüneline bir saat jimnastikle yakamadığın kadar kalori yaktın.» Genç kızın alışılmışın dışındaki iştahının nedenini açıklamaya çalışıyordu.

«Dinle,» dedi Chrissy. «Sen sırada bekie ve elma şekerlerini al, ben de bu arada bir tualete gidip geleyim. Birkaç dakika sonra da atlıkarıncanın orada buluşuruz. Böylelikle aynı zamanda iki kuş vurmuş oluruz.»

«Bir taşla,» dedi Bob.

«Ne?»

«Deyimin doğrusu, bir taşla iki kuş vurmaktır,» diye karşılık verdi Bob.

— 65 —

Şeytanın Dansı / F: 5

«Ah, evet.»

«Ama şu anda içinde bulunduğumuz durumla bu deyim bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Neyse, hadi sen tuvalete git. Atlıkarıncanın orada buluşuruz.»

Üfff, diye geçirdi içinden genç kız sıkıntıyla. Tüm muhasebeciler bu kadar sıkıcı mıdırlar acaba?

Chrissy seyyar satıcıların yanından geçerek ilerledi. Her köşeden ayrı bir müzik geliyordu. Panayır gürültü nehri gibiydi. Chrissy insanların yanından geçerken kendi kendine gülümsedi.

Chrissy Lampton, Coal Eyaletindeki ilkbahar panayırını çok seviyordu. Bu panayır her zaman yılın en gözde olayı olurdu. Bu eyalette dini bayramlarla panayırın dışında Chrissy'i heyecanlandıran başka bir olay olmuyordu.

Yirmi bir yaşındaki genç kız bu kasabada geleceğinin son derece kısıtlı olduğunun farkındaydı.

Bir gün fırsatlarla dolu Los Angeles'e ya da New York'a mutlaka gidecekti. Banka hesabında kendini altı ay geçindirebilecek kadar para biriktirebildiğinde hemen bu kasabadan ayrılacaktı. Şu aha dek

bankada kendisini henüz beş ay geçindirebilecek kadar bir para biriktirebilmişti.

Panayırın renkli ve neşeli havasında ilerlerken, seyyar satıcılardan biri arkasından ıslık çaldı.

Chrissy gülümseyerek el salladı.

Kendini çok iyi hissediyordu. Şu anda bir kasabada tıklı kalmış olsa bile önünde harika ve parlak bir gelecek olduğu kesindi. Güzelliğinin farkındaydı. Ayrıca akıllıydı da. Bu özellikleriyle altı ay içerisinde büyük kentlerin birinde kolayca bir iş bulabilirdi.

Arkasından bir kez daha ıslık çalındı. Bunu bir diğeri izledi. Chrissy sonsuza dek yaşayacakmış gibi hissediyordu kendini.

Tam önündeki atlıkarıncanın tepesine yerleştirilmiş palyaço mekanik bir kahkaha attı.

Atlıkarınca panayırın doğusundaydı. Chrissy tuvaletlerin onun hemen arkasında bir yerde olabileceğini düşündü. Müzikten ve kalabalıktan uzaklaşarak dar yolda ilerledi.

— 66 —

Korku gösterisinin yapıldığı çadırdan genç kızların haykırışları duyuluyordu. Çocuk gibi davranıyorlar, diye geçirdi içinden Chrissy.

Oysa bir ya da iki saat önce o da aynı şekilde bağırılmış ve Bob'a sıkıca sarılmıştı. Şimdi bunları hatırlayınca utandı. Neredeyse yolun sonuna gelmişti ki, yerdeki kabloya ayağa takıldı.

«Lanet olsun!»

Önünü güçlükle görüyordu. Bir an için geri dönmeyi düşündü ama tuvalete girmesi de gerekiyordu ve artık iyice yaklaştığından emindi.

Sonunda tuvaletlerin bulunduğu yere geldi. Önündeki kapıyı açıp içeri girdi. İçerde bir adam vardı. Chrissy şaşkınlıkla bir çığlık attı. Adamın yüzünü göremiyordu ama dev gibi iriyarı biri olduğunu farketmişti.

Adamı gördükten ve onun ne denli iri yapılı olduğunu farket-tikten sonra Chrissy tuhaf bir şekilde adamın orada kendisini beklediğini düşündü. Tam bağırmak için ağzını açtığı sırada adam genç kızın ensesine sert bir yumruk indirdi.

Chrissy ağzını açmasına karşı sesi çıkmıyordu. Dizlerinin üstüne düştü. Bayılmamak için kendini güç tutuyordu. Birden yerden kaldırıldığını ve kucaklandığını farkettti.

Karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Bir kapı gıcırdadı.

Gözlerini güçlükle açabiliyordu. Karanlık bir yerde olduklarını farkettti.

Kalbi hızla çarpıyordu.

Adam onu birden yere bıraktı.

Ayağa kalk ve kaç,dedi Chrissy kendi kendine.

Hareket edemedi. Felç olmuş gibiydi.

Adam gıcırtılı kapıyı hızla kapadı.

Tanrım, bunlar gerçek olamaz, diye geçirdi içinden.

Kapının kilitlendiğini duydu. İçerde tanımadığı bu adamla yalnız kalmıştı.

— 67 —

Sersemlemiş ve kafası karışmış olmasına karşın nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Oda karanlıktı.

Bir çığlık duyuldu. Bunu bir diğeri izledi. Ortalığı birden mekanik bir kahkaha sesi kapladı. Müzik duyuldu.

Atlıkarıncanın altındaki odadaydılar. Burası, büyük bir olasılıkla makine dairesiydi.

Chrissy bedeninde bir darbe hissetti ama küçük parmağını bile kıpırdatacak hali yoktu. Bir süre sonra güçlkle elini yüzünde dolaştırdı. Kan aktığını sanmıştı ama yanılmıştı.

Yabancı adam yanına yere çömeldi.

Chrissy onu duyabiliyor, hissedebiliyordu ama göremiyor-du. Buna karşın yine de onun iriyan dev gibi biri olduğunu biliyordu.

Bana tecavüz edecek, diye düşündü. Tanrım, lütfen yapmasın. Lütfen buna izin verme, Tanrım.

Yabancı tuhaf bir şekilde soluk alıp veriyordu. Tıpkı bir hayvan gibiydi. Genç kızın kokusunu almaya çalışan bir köpek gibiydi.

«Hayır, olamaz,» dedi.

Adam homurdandı.

Genç kız çılgınca bir ümitle Bob'un kendisini aramaya çıkacağını düşündü. Bob gelecek, mutlaka gelecek, gelmek zorunda ve beni kurtarmak zorunda. Ah Tanrım, lütfen Bob gelsin.

Panik içinde bunları düşünürken içinde bulunduğu tehlikenin de bilincindeydi.

Yabancı kalçalarına dokundu.

Chrissy kendini geri çekmeye çalıştı.

Adam onu sıkıca tutuyordu.

Chrissy soluk soluğa kalmış, titremekteydi. Bedenindeki az önceki uyuşukluk geçmiş başının ağrısı da azalmıştı.

Yabancı genç kızın memelerini avuçladı sonra da bluzunun düğmelerini çözdü.

Chrissy bağırdı.

Adam onu tokatladı.

Chrissy böylesi bir yerde yardım için bağırmanın saçmalığını farkettili. Çıglılığını dışardakiler duysa bile korku çadırından geldiğini sanacaklardı.

Adam, sutyenini parçalayarak açtı.

Chrissy'nin karşı koyacak gücü yoktu ama elinden geldiğince de direnmeye çalışıyordu. Orada öylece yatıp adamın kendisine tecavüz etmesine izin veremezdi. Adamın ellerini üstünden çekmeye çalıştığında, bu ellerin sıradan bir insan eli olmadığını farkettili. Elleri çok farklıydı.

Aman Tanrım.

Chrissy karanlığın içinde parlayan iki yeşil ovali gördü. Parlak iki yeşil nokta. Ona bakıyordu.

Bunlar adamın gözleriydi.

Chrissy yabancımanın gözlerine bakıyordu.

Gözleri karanlıkta parlayan bu yaratık ne mene bir şeydi?

Bob Drew atlıkarıncanın yanında elinde iki elma şekeri tutarak Chrissy'i bekliyordu. Beş dakika sonra kendi elma şekerini yemeğe başladı. On dakika sonra sıkılarak volta atmaya koyuldu. On beş dakika sonra da Chrissy'e öfkelenmeye başladı. Hoş bir kızdı ve onunla birlikte olmak eğlenceliydi ama zaman zaman da şimdi olduğu gibi düşüncesiz davranabiliyordu.

Yirmi dakika sonraysa öfkesi endişeye dönüşmüştü. Bir sürü abur cubur yediği için Chrissy belki de hastalanmıştı. Hastalanmaması mucize olurdu. Ayrıca panayır gibi yerlerdeki yiyeceklerin taze olmadığı zaten bilinen bir gerçektir. Yediği sosisli sandviç ya da hamburger dokunmuş olmalıydı ona.

Bu olasılığı düşünürken kendisinin de midesinin bulanmaya başladığını farketti. Yarısını yediği elma şekerine baktı sonra da çöp kutusuna fırlattı.

Bir an önce genç kıızı bulup onun iyi olduğunu görmek isti-

— 69 —

yordu ama Chrissy'nin soluğu kusmuk kokarken onu görmek isteyeceğinden de hiç emin değildi. Chrissy eğer kadınlar tuvaletinde hastalanmışsa yüzüne biraz su serpiştirmek ve makyajını tazelemek isteyecekti.

Yirmi beş dakika sonra Chrissy'nin elma şekerini de çöpe attı. Yarım saat sonra Chrissy'i aramaya karar verdi. Az önce tuvalete gitmek için yanından ayrıldığında genç kızın arkasından hayranlıkla bakmıştı. Bir iki dakika sonra da onu atlıkarıncanın oralarda görmüştü. Önce oraya bakmaya karar verdi.

Atlıkarıncayla korku çadırının arasında ince uzun bir yol vardı. Tuvaletler daha ilerdeydi. İlerlerken yolun oldukça karanlık olduğunu gördü. Bob, Chrissy'nin başına ciddi bir iş geldiğinden kuşku duymaya başlamıştı artık. Çok çekici ve güzel bir kızdı ve insanlar artık günümüzde yasalara hiç saygı duymuyorlardı. Erkekler, kızlar isteseler de istemeseler de onlarla zorla ilişki kurmaya çalışıyordu. Bob bu tür insanların panayırda daha çok olabileceğinden kuşku duydu.

Endişeyle yolun sonuna geldi, sonra da atlıkarıncanın arkasındaki boş ve açık alana doğru gitti. Önce sağına sonra da soluna baktı. Tuvaletleri gördü. Yolun kenarında karavan ve kamyonlar park ettiğinden tuvaletleri tam olarak göremiyordu. Karanlık daha da artmıştı.

Tuvaletlere doğru yaklaşırken ayağı bir şeye takıldı. Eğilip ne olduğuna baktığında bunun Chrissy'nin kırmızı çantası olduğunu gördü.

Bob Drevv'in kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

Palyaçonun mekanik kahkahası tekrar ortalığı kapladı.

Bob'un ağzı kurumuştur. Güçlkle yutkundu. «Chrissy?»

Karşılık alamadı.

«Chrissy orada mısın?»

Arkasındaki kapı gıcırtyla açıldı.

Bob sesin geldiği yere dönerken korkuyla ürperdi. Birçok gölge vardı karşısında. İçlerinden biri hareketsizdi, diğeryse hız-

— 70 —

la hareket ediyordu. Doğruca yanına geldi. Güçlü eller Bob'u yakaladı.

«Hayır!»

Bob inanılmaz bir hızla atlıkarıncanın arka tarafındaki odaya bir paçavra gibi fırlatıldı. Başını tahta zemine çarptı. Çılgınca bir çabayla soluk almaya çalışıyordu.

Gölge üstüne çullandı.

İnsan gibi davranmıyordu.

Bob o yeşil ve parlak gözleri gördü.

Yüzünü darbelerden korumak için elini kaldırırsa da düşmanı bu kez karnına bir yumruk attı, daha sonra da kamçılama başladı. Bob'un her tarafı kan içinde kalmıştı.

Tanrım beni öldürecek.

Gölge, bir adım geri atarak kurbanını bir köpek gibi koklamaya başladı. Ama o köpek olamayacak kadar iriydi. Birden korkunç bir şekilde tısladı.

Bob acısını hissedemeyecek kadar panik içinde olmasına karşın her yanının kan içinde kaldığını farkettiler. Duvara yaslanıp ayağa kalkmaya çalıştı. Ayakta durabilirse az da olsa kurtulma şansı olabileceğini düşünüyordu. Ne var ki, ayakta durabilecek gücü yoktu. Kendini kaybetmemeye çalışıyordu. Ayakta durabil-se, oradan kaçıp kurtulabilirse hemen doktora gidecek, yaralarını tedavi ettirecekti. Tedavisi uzun sürebilirdi ama bu hiç de önemli değildi. Bir ayağa kalkabilse, ah bir ayağa kalkabilseydi. Kalkmalıydı.

Kalkamadı.

Panayırda çalışanlar anlaşmalarının bittiği güne 'Çaresizlik Gecesi' derlerdi. O gece eşyalarını toplar ve bir sonraki kasaba için gerekli hazırlıktan yaparlardı.

Conrad Straker için 'Çaresizlik Gecesi' haftanın en iyi gecesi idi. Çünkü o bir sonraki duraklarında

Ellen'la çocuklarını bulmayı ümit etmeyi sürdürüyordu.

— 71 —

Saat sabahın bir buçuğunda Pennsylvania'daki Coal County'de kurulmuş olan panayırdan artık eser kalmamıştı.

Bu serin mayıs gecesinde Conrad, Gunther'le birlikte son kalan eşyaları da kamyonla yüklüyordu. Conrad'ın sahibi olduğu atlıkarınca ve panayır ülkenin en gözde ve kârlı kuruluşlarından biriydi. Panayırdı daha cazip bir hale sokmak için çok para harcamıştı. Ve bundan da gurur duyuyordu.

Dört saatten fazla süren bu çalışmadan sonra Conrad ve adamları jeneratörle aydınlatılan alanda işlerini tamamlamışlardı. Atlıkarıncanın üstündeki iriyarı palyaçoyu yerinden sökmüşler, renkli ampulleri çıkarmışlar ve binlerce adet uzatma kablosunu da sökmüşlerdi.

Amerika'nın En Büyük Gösterisinin ulaşımından sorumlu görevlisi Max, eşyaların kamyonlara yüklenmesini denetliyordu. Ünlü E. James Straker organizasyonundan sonra bu dünyanın en büyük kuruluşuydu. Teçhizatın bir bölümü onlara ait olmamakla birlikte, hepsi de Max Freed'in denetiminde kamyonlara yüklenmişti.

Conrad'la adamları lunaparkı sökerlerken diğerleri de kendi işlerini hallediyorlardı. Kamyon şoförlerinin dışında herkes harıl harıl çalışıyordu. Onlar bütün gece araba kullanacaklarından şimdi uyuyorlardı.

Tüm çadırlar da sökülüştü. Bu arada saat sabahın beş buçuğu olmuştu. Conrad yorgunluktan perişan bir halde çevresine baktı, sonra da gidip yatmaya karar verdi. Her şey sökülüştü. Kamyonlara yüklenecek çok az eşya kalmıştı dışarda. Bunları yüklemek de yarım saatten fazla sürmezdi. Gunther ve diğer bir iki kişi bunu kolayca halledebilirdi. Gunther'e gerekli talimatı verdi, sonra da Max Freed'le son hazırlıkları gözden geçirdi. Az önce uyandıkları için gözleri hâlâ kanlı olan iki kamyon şoförüne biraz avans verdi. Bundan sonraki durakları Clearfield kasabasıydı. Conrad daha sonra da panayır alanının arkasında duran karavanına gitti.

Karavana yaklaştığında adımlarını ağırlaştırdı. Oyalanıyordu. Gece o kadar güzeldi ki. Her taraf derin bir sessizliğe bürünmüştü. Hava serindi ama hiç rüzgâr yoktu. Az sonra gün doğacak olmasına rağmen ortalık henüz aydınlanmamıştı. Gece parıldayan mehtap çoktan batmıştı. Lacivert gökyüzünde birkaç tane beyaz bulut vardı. Karavanın kapısında durdu. İçeri girdiğinde neyle karşılaşacağını düşünerek hafifçe ürperdi. Gecenin temiz ve serin havasını içine çekti.

İçeri girmeyi daha fazla erteleyemeyeceğini anlayınca da kendisini en kötüye hazırlayarak kapıyı açtı ve ışıkları yaktı.

Şoför yerinde kimse yoktu. Mutfak da, yatakların bulunduğu yer de boştu.

Yatağı dün sabah bıraktığı gibi hiç bozulmamıştı. Bulabileceğini düşündüğü bir kadın cesedi de yoktu yatağının üstünde.

Rahatlamış bir şekilde içini çekti.

Son cesedi bulduğundan bu yana aradan bir hafta geçmişti. Kısa bir süre sonra bir ceset daha bulacağını düşünmüştü. Aslında bundan adı gibi emindi. Tecavüz edip öldürülen cesedin bir tarafını kesme işlemi artık bir haftalık aralıklarla gerçekleşiyordu. Ama o akşam bir olay olmamıştı.

Kendini az da olsa biraz daha iyi hissederek sıcak bir duş almak için banyoya gitti. Küvet kan içindeydi. Yere fırlatılmış havlular da öyle.

Demek cinayet işlenmişti.

Lavabonun yanındaki sabunlukta da artık pıhtılaşmış kan izleri vardı. Conrad bir an kapının eşiğinde durarak duşa baktı. Perdesi kapalıydı. Perdeyi açıp içerde ne olduğuna bakması gerektiğini biliyor

ama buna cesaret edemiyordu.

Yapması gerekeni yapacak gücü yeniden kazanıncaya dek eşikte gözlerini kapayarak durdu.

Daha önce de iki kez duşun içinde hiç beklemediği bir şeyle karşılaşmıştı. Bu, bir zamanlar insan olan ama artık tüm uzuvları kesilmiş, boynu ve kemikleri kırılmış bir nesneydi.

- 73 -

Duş perdesinden gelen sesi duydu.

Gözlerini araladı.

Perde kapalıydı. Yanlış duymuş olmalıydı.

Soluğunu tuttu.

Korkma, dedi kendi kendine.

Tedirginlikle dudaklarını ısırды ve doğruca duşa gitti. Perdeyi hızla kenara itti.

içerisi boştu.

Bu kez hiç olmazsa ceset küvetin içinde değildi. Buna şük-retmeliydi. Cinayet izlerini ortadan kaldırmaktan, kanları temizlemekten nefret ediyordu.

Ne var ki, yine de son cesede neler yapıldığını öğrenmek zorundaydı. Ceset panayır alanının yakınlarında bir yerdeyse polisin kuşkulananmaması için gidip cesedi daha uzak bir yere taşımalıydı.

On beş dakika sonra canı içki çekti. Buna gereksinimi vardı. Mutfağa giderek kadehini, buz kovasını ve viski şişesini alıp yatak odasına götürdü. Yatağa oturarak kadehine iki üç parmak viski doldurdu. Sırtına bir yastık yerleştirdi. Kadehine buz atmaya unutarak içkisini içti.

Komodinin üstünde panayırın yıllık programı duruyordu. Uzanıp aldı.

Kasım başından nisan ayının ortalarına dek panayır diğer tüm açık hava gösterileri gibi kapalıydı. Çalışanların büyük bir bölümü, gösteri dünyasının deyimiyle 'Gibtovv'n'a giderdi. Burada, yılın yorgunluğunu üstlerinden atarlar, kendilerini kimselerin tanımadığı Florida barlarında içerlerdi. Ama nisandan ekime dek de yoğun bir çalışma içine girerlerdi.

Conrad Straker viskisini yudumlarken bir yandan panayırın programına bakıyor, bir yandan da Ellen'in çocuklarını hangi kasabada bulabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu.

Ellen'in hiç olmazsa mutlaka bir çocuğu olmalı, dedi kendi kendine. Oğlu varsa oğluna göre bir plan yapmıştı ama eğer kızı varsa Conrad'ın da çok özel bir planı vardı.

— 74 —

Bir kadeh daha yuvarlayınca içki'nin etkisini hissetmeye başladı. Ama her zaman olduğu gibi yine turneye çıkmak onun sinirlerini zaten çoktan yatıştırmıştı.

Bir süre sonra elindeki programı bir kenara attı ve yatağının ayak ucunda duvara asılı duran haça baktı. Ters dönmüştü. İsa'nın acı çeken yüzü de özenle siyaha boyanmıştı.

Komodinin üstünde cam bir fanusun içinde adak amacıyla yanan bir mum duruyordu. Mum siyahtı ve koyu renkli garip bir duman çıkıyordu.

Conrad Straker dini bütün bir insandı. Her akşam hiç aksatmadan mutlaka dua ederdi. Ama ne ki, o İsa'ya dua etmezdi.

Zena'dan boşandıktan kısa bir süre sonra, yirmi iki yıl önce din değiştirmiş ve şeytana tapmaya başlamıştı. Artık ölümü büyük bir hazla düşünür olmuştu. Cehenneme gitmek için yanıp tutuşuyordu. Bunun kendi kaderi olduğunun bilincindeydi. Cehennem onun eviydi! Ordan hiç korkmuyordu. Orada huzur bulacak ve şeytanın en gözde yardımcısı olacaktı. Conrad aslında cehenneme aitti. Dünyası cehennemdi. Ayrıca on iki yaşındayken o Noel gecesi yaşadığı cehennemi her gün yaşıyordu.

Karavanın kapısı açıldı ve hemen gürültüyle kapandı.

«Buradayım,» diye seslendi Conrad yerinden kalkmadan.

Karşılık alamadı ama o kimin geldiğini zaten biliyordu.

«Banyoyu temizlemeye her kalkışında ortalığı daha da batırı-yorsun,» diye bağırdı Conrad.

Yatak odasına doğru yaklaşan iriyarı ayak seslerini duydu.

Ertesi sabah David Clippert ve köpeği Moose, panayır yerinin iki mil ötesindeki çayırlarda koşuyordu.

Saat dört sıralarında sahibinin önünden koşan Moose bir çalılığın yanında durdu. David köpeğinin yanına koştu. Hayvan bir kez havayı kokladı, havladı sonra da çalılığın etrafında havlayarak dolaştı. Sanki bulduğu bir şeyi sahibine haber vermeye çalışıyor gibiydi.

Köpekten yirmi adım uzakta duran David, onun ne bulduğunu göremiyor ama tahmin edebiliyordu. Bu büyük bir olasılıkla Moose'u her zaman tedirgin eden ya bir kelebektir ya da çalılıkların arasına gizlenmiş bir yılan. Bazen de bir tarla faresi olurdu Moose'u öfkeliendiren. Moose bunlardan daha büyük bir nesnenin yanına yaklaşmayı asla göze alamazdı. O bir İrlanda av köpeğiydi. Güçlü, iyi kalpli ve insancıl bir hayvan olmasına karşın korkaktı. Bir yılan, bir tilki hatta bir tavşanla karşılaştığında korkudan kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırırdı.

David çalılığa yaklaştı.

«Ne var, oğlum?»

Moose bulduğu şeyden on beş adım uzaklaşmış korkuyla bakıyordu. Garip davranıyor, diye geçirdi içinden David. Moose'un kelebekten ya da küçük bir yilandan bu denli korkmuş olması doğrusu çok garipti.

David birkaç saniye sonra köpeğinin dikkatini çeken ve onu korkutan şeyin ne olduğunu görünce kendisi de korkuyla irkildi,

«Aman Tanrım!»

Hava birden değiştiğinden ortalık serinlemişti.

Bir kadın ve bir erkek cesedi çalılıkların arasında yatıyordu. Cesetlerin her ikisi de sırtüstü yatırılmış ve kolları iki yana açılmıştı. Çarmıha gerilmiş gibi duruyorlardı. Erkeğin bağırsakları çıkarılmıştı.

David ürpermesirie karşın bu korkunç, tüyler ürpertici görüntüden uzaklaşmamıştı. Yaralanıp ülkesine geri gönderilmeden önce 1960'lı yılların sonunda Vietnam'da doktor olarak çalıştığından bu tür görüntülere dayanabilecek kadar yürekli ve deneyimliydi. O günlerde de olduğu gibi yine midesi bulanmamış, başı dönmemişti.

Ama ne ki, kadına daha yakından baktığında ve bu zavallı yaratığa yapılanları gördüğünde hemen başını çevirdi. Sendeleyerek birkaç adım geriledi ve dizlerinin üstüne çökerek kusmaya başladı.

— 76 —

BEŞ

Royal City'deki Dive adlı kafeterya gençlerin uğrak yeri idi. Ana caddedeki lise binasından tam dört blok ötedeydi. Amy'e göre çok özel bir yer değildi. Meşrubatların satıldığı, hamburger gibi yiyeceklerin yenildiği küçük bir yerdi. Kafeteryada üstlerinde lekeli Örtüler bulunan on masa vardı. Sekiz tane de parlak kırmızı vinileksle kaplı özel bölmeler. Kafeteryanın arka tarafındaysa yarım düzine kadar kumar otomatı ve otomatik bir pikap duruyordu. Hepsi de bu kadardı zaten. Özel bir şey yoktu. Amy ülkenin dört bir yanında buna benzer milyonlarca kafeterya olduğunu biliyordu. Ayrıca yaşadığı bu kasabada da buna benzer birçok yer vardı. Ama belli olmayan bir nedenden ötürü kasabanın gençleri başka hiçbir yere gitmez, hep bu kafeteryaya gelirlerdi.

Amy son iki yazdan beri bu sözkonusu kafeteryada garsonluk yapıyordu. Haziranın başından üniversitenin açılışına dek de orada tam gün çalışacaktı. Okul döneminde hem tatillerde, hem de hafta sonlarında burada çalışmıştı. Cep harçlığına güclükle yetebilecek bir parayı aylığından bir kenara ayırır, gerisini de üniversite eğitimi için bankaya yatırır.

Mezuniyet balosunun ertesinde yani pazar günü Amy öğlen saat on ikiden akşam altıya dek çalışmıştı. Dive o gün olağanüstü kalabalıktı. Saat dörtte Amy'nin artık ayakta duracak hali kalmamıştı. Saat beşte hâlâ nasıl ayakta durabildiğine şaşırıyordu. Vardiya değişme saati yaklaştığında da her beş dakikada bir saatine bakıyor ve zamanın bir an önce geçmesi için içinden dua ediyordu.

— 77 —

Bu aşırı yorgunluğunun hamilelikten kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşündü. Olabilirdi. Enerjisinin bir bölümü bebeğe geçmiş olabilirdi. Hamileliğin başında bile bebek kendisini etkilemeye başlamıştı.

Hamile olduğunu bir kez daha anımsayınca içi yine karardı. Saat altıya birkaç dakika kala Liz Duncan içeri girdi. Çok hoştu. Dar bir kot pantolonla mavi örgü bir kazak giymişti. Hatlan çok çekiciydi. Liz kapıdan içeri girer girmez tüm oğlanlar başlarını çevirip ona hayranlıkla bakmıştı.

Liz yalnız gelmişti. Birçok erkek arkadaşı vardı ama hiçbiriyle uzun süreli bir ilişkiye girmezdi. Amy'nin iç çamaşırını değiştirmesi gibi o da erkek arkadaş değiştirirdi. Mezuniyet balosuna da yeni erkek arkadaşıyla gitmişti. Liz değişiklikten hoşlanırdı, süreklilik asla ona göre değildi. Okulun kötü kızıydı ve maceraları bir efsane gibi anlatılırdı.

Liz tezgâha yaklaştığında Amy iki bardağa bira doldurmaktaydı. «Hey, ufaklık işler nasıl bakalım?»

«Yorgunluktan perişan bir haldeyim.»

«İşin ne zaman bitiyor?»

«Beş dakika sonra.»

«Sonra yapacak bir işin var mı?»

«Hayır yok. Geldiğine sevindim. Seninle konuşmam gereken bir konu var.»

«Ne oldu?»

«Çok önemli bir şey,» dedi Amy.

«Müdüriyet acaba bize kola ikram eder mi bugün?»

«Elbette. Şu köşedeki bölme boş. Sen git otur ben de işimi bitirir bitirmez gelirim.»

Amy birkaç dakika sonra kolalarla birlikte Liz'in karşısına geçip oturdu.

«Ne oldu?» dedi Liz.

Amy kolasını kamışla karıştırdı. «Şey... Biraz...»

«Ne?»

— 78 —

«Biraz ödünç para bulmam gerekiyor.»

«Tabii, derhal. Sana hemen on dolar verebilirim. İşine yarar mı?»

«Liz, benim üç dört yüz dolara ihtiyacım var. Belki de biraz daha fazlasına.»

«Ciddi misin?»

«Evet.»

«Amy beni tanırsın. Para harcamaya bayılırım. Onun için de hiçbir zaman bu kadar çok param olmadı. Anneler ne kadar istersem verirler ama para ben de durmaz ki. Şu anda yanımda on dolar olması bile mucize aslında. Ama üç dört yüz dolarım yok, ne yazık ki.»

Amy içini çekerek başını salladı. «Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim.»

«Bak, olsaydı verirdim. Bunu biliyorsun.»

«Biliyorum.»

Liz'in birçok kötü yanı vardı ama asla cimri değildi.

«Bankadaki parana ne oldu?» dedi Liz.

Amy başını iki yana salladı. «Annemin onayı olmadan o paraya asla dokunamam. Ayrıca annemin bu olayı öğrenmemesi gerek.»

«Hangi olayı? Hem bu kadar çok parayı neden istiyorsun?»

Amy konuşmaya çalıştıysa da başaramadı. Korkunç sırrını Liz'e bile anlatmaya çekiniyordu. Liz kolasını yudumladı.

«Amy?»

Kafeteryanın içinde müzik, kahkaha ve insan sesleri birbirine karışmıştı. Herkes bir ağızdan konuşuyordu.

«Amy, ne oldu?»

Amy kızardı. «Saçmaladığımı biliyorum ama... utanıyorum.»

«Hadi toparla kendini. Bırak saçmalamayı. Bana her şeyi anlatabilirsin. Ben senin en iyi arkadaşın değil miyim?»

«Evet öylesin.»

Bu doğruydı. Liz Duncan gerçekten de onun en iyi arkada— 79 -

şıydı. Aslında Liz onun tek dostuydu. Amy yaşlılarıyla pek sık görüşmezdi. Bu yüzden de dört elle Liz'e sarılmıştı. Bu aslında biraz garipti. Çünkü birçok açıdan birbirlerinden çok farklıydılar. Amy çok çalışır ve derslerinde başarılı olurdu, oysa dersler ve notlar Liz'in umurunda bile değildi. Amy üniversiteye gitmek istiyordu. Liz ise bu fikirden nefret ederdi. Amy içe kapanık ve utangaçtı oysa Liz dışa dönük, açık sözlü hatta zaman zaman küstah-laşan bir yapıya sahipti. Amy kitap okumaktan hoşlanır, Liz sinemaya gitmekten ve magazin dünyasını izlemekten hoşlanırdı. Amy annesinin aşırı dindar tavrına karşı çıkmasına karşın yine de Tanrı'ya olan inancını hiçbir zaman yitirmemişti. Oysa Liz, Tanrı, ölüm ve sonraki yaşamın tek kelimeyle saçmalık olduğunu savunurdu. Amy, Liz'i kırmamak için arada sırada içki içerdi- Liz, Amy'i Tanrı olmadığına inandırmaya çalışmasına karşın eğer gerçekten bir Tanrı varsa içkiyi ve esrarı yarattığı için ona tapılmalı derdi. Her ikisi de birbirinden çok farklı bir yaradılışta olmalarına karşın dostlukları her geçen gün güçleniyordu. Bunun en önemli nedeni de Amy'nin bu ilişkinin bozulmaması için gösterdiği çabaydı. Her zaman Liz'in istediğini yapar ve arkadaşının duymak istediği şeyleri söylerdi. Liz'i asla eleştirmez, onu neşelendirir, anlattığı fıkralara güler ve elinden geldiğince görüşlerini paylaşmaya çalışırdı. Amy bu ilişkinin sürmesi için gerçekten büyük bir çaba harcıyordu ama öte yandan da Liz Duncan'ın en iyi arkadaşı olabilmeye neden bu denli önem verdiğini kendisine sormaktan da vazgeçemiyordu.

Geçen gece Amy, annesine acı çektiirmek için geleceğini tehlikeye attığını düşünmüştü. Bu eğer doğruysa, annesine karşı duyduğu öfkenin düşündüğünden çok daha yoğun olması gerekirdi. Bu

ayrıca, kendi hayatını denetleyemediği, nefret ve öfkenin tuzağına düştüğü anlamına da geliyordu. Bunlar o denli tedirgin edici düşünce ve duygulardı ki, Amy bunları kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

«Evet?» dedi Liz. «Ne olduğunu bana anlatacak mısın?»

— 80 —

Amy gözlerini kırpıştırdı. «Ah... şey... Jerry'le ayrıldık.»

«Ne zaman?»

«Dün gece.»

«Balodan ayrıldıktan sonra mı? Neden?»

«İğrenç herifin biri o.»

«Bu yeni bir şey değil ki,» dedi Liz. «Bunu başından beri biliyorduk. Ama daha önce bu seni tedirgin etmiyordu. Birdenbire ne oldu? Bunun o yüzlerce dolarla bir ilgisi var mı?»

Amy çevresine bakındı, söyleyeceklerinin duyulmasını istemiyordu. En uçtaki bölmede oturduklarından arkalarında kimse yoktu. Liz'in arkasında oturan dört delikanlı da bilek güreşi yapıyordu. En yakınlarındaki masada aydın görünömlü iki kişi oturmuş, son gördükleri filmi ukalaca tartışıyorlardı. Kimsenin onlara kulak misafiri olacak hali yoktu.

Amy, Liz'e baktı. «Son zamanlarda sabahları kalktığımda midem bulanmaya başladı.»

Liz onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. «Ah, hayır olamaz. Aybaşın gelmedi mi?»

«Hayır.»

«Allah kahretsin.»

«Şimdi paraya neden ihtiyacım olduğunu anladın mı?»

«Kürtaj için,» dedi Liz yavaşça. «Jerry'e söyledin mi?»

«İşte bu yüzden ayrıldık zaten. Bunun kendi çocuğu olmadığını söyledi. Bana kesinlikle yardım etmeyecek.»

«Terbiyesiz herif.»

«Ne yapacağımı bilemiyorum.»

«Lanet olsun,» dedi Liz. «Keşke sana söylediğim o doktora gidip doğum kontrol hapı alsaydın.»

«O ilaçlardan almak istemediğimi biliyorsun.»

«Yirmi bir yaşına basar basmaz kısırlık ameliyatı olacağım,» dedi Liz. «Ama bu arada da doğum kontrol haplarını almak zorundayım. Kanın pıhtılaşması mı yoksa hamile kalmak mı? Hangisi daha kötü dersin?»

«Haklısın,» dedi Amy endişeyle. «Neden sanki o doktora gitmedim?»

Belki de bilinçaltında hamile kalmak istiyordum.

Liz ona doğru uzandı. «Çok üzüldüm, hayatım. Kendimi iyi hissetmiyorum. İnan çok üzüldüm.»

«Bir de benim nasıl hissettiğimi bilsen.»

«Hay Allah, ne kadar da kötü.»

«Ne yapacağımı bilemiyorum, Liz,» dedi bir kez daha.

«Sana ne yapacağını söyleyeyim. Doğruca eve gidip durumu annene babana anlatacaksın.»

«Ah, hayır. Bunu yapamam.»

«Bunun kolay olmayacağını ben de biliyorum. Elbette bağırp, çağıracaklar. Seni suçlayacaklar. Çok acı çekeceksin. Ama seni öldürmeyecekleri kesin.»

«Annem öldürebilir.»

«Saçmalama. Annen uzun bir süre kendini kötü hissetmene neden olabilir. Ama buradaki asıl önemli noktayı gözden kaçırmayalım. Önemli olan şey, senin bir an önce bir hastaneye gidip kendini kazıtman.»

Amy onun seçtiği sözcük karşısında yüzünü buruşturdu.

«Yapman gereken şey,» dedi Liz. «Tüm suçlamalara göğüs gererek kürtajın parasını onların ödemesini sağlaman.»

«Olmaz. Ailemin Katolik olduğunu unutuyorsun. Onlara göre kürtaj çok büyük bir günahdır.»

«Günah olduğunu düşünebilirler ama senin gibi genç bir kızın tüm hayatını mahvetmesine asla göz yumamazlar. Sen onların söylediklerine kulak asma, her gün yüzlerce Katolik kürtaj oluyor.»

«Doğru söylediğini biliyorum,» dedi Amy. «Annem din konusunda gerçek anlamda bir fanatiktir. Buna asla razı olmaz.»

«Kendi evinde yasadışı bir torunla ve onun getireceği utançla yaşayabileceğini mi sanıyorsun annenin?»

«Beni üzme... bana ders vermek için bunu da yapar.»

— 82 —

«Emin misin?»

«Evet.»

Bir süre konuşmadılar.

Otomatik pikaptan Donna Summer'ın aşk için ödenmesi gereken bedele ilişkin söylediği şarkı duyuldu.

Liz birden parmaklarını şakırdattı. «Buldum!»

«Ne?»

«Annenin hayatı tehlikedeysen Katolikler bile kürtaja karşı çıkmazlar, değil mi?»

«Hepsi değil. Böylesi koşullarda yalnızca liberaller bunu onaylar.»

«Ve annen de liberal değil.»

«Değil.»

«Ama baban daha farklı, değil mi? Şu din konusunda?»

«Annem kadar fanatik değil, evet. Bebeğin sağlığını bozacağına eğer gerçekten inanırsa kürtaj olmama karşı çıkmayabilir.»

«Tamam. O zaman sen de bebeğin kafa sağlığını bozduğuna inandır onları. Anladın mı ne demek istediğimi? Onlara kürtaj olmazsan kendini öldüreceğini söyle. Çıldırılmış gibi yap. İsteri krizleri geçir. Tamamiyle mantıksız davran. Bağır çağır, ağla sonra da birdenbire hiçbir şey olmamış gibi kahkahalarla gül, sonra yine yeniden ağlamaya başla, eline geçirdiğin şeyleri kır, parçala. Eğer tüm bunlar da bir işe yaramazsa biraz kan akacak bir şekilde bileklerini kes. Bunu kazara mı, yoksa isteyerek mi yaptığından emin olamazlar ama işi şansa da bırakmak istemezler.»

Amy başını yavaşça iki yana salladı. «İşe yaramaz.»

«Neden?»

«Ben rol yapamam.»

«Onları bir şekilde kandıracağına eminim.»

«Öyle durup dururken ağlayamam. Kendimi aptal gibi hissedirim.»

«Ama yine de hamile olmaktan iyidir.»

«Mutlaka başka bir çıkış yolu olmalı.»

— 83 —

«Ne gibi?»

«Bilmiyorum.»

«Gerçeği kabul et canım. En iyi çözüm yolu bu.»

«Emin değilim.»

«Ama ben eminim.»

Amy kolasını içti. Birkaç dakika düşündükten sonra konuşmasına devam etti. «Belki de haklısın. İntihar etmiş gibi yapabilirim.»

«İnan bana bu kesinlikle işe yarayacaktır. Her şey tereyağından kıl çeker gibi olacak. Onlara ne zaman söyleyeceksin?»

«Eğer başka bir çıkış yolu bulamazsam mezuniyetten sonra söylemeyi düşünüyorum.»

«Mezuniyete daha iki hafta var ama! Ne kadar çabuk söylersen o kadar iyi olur.»

«İki haftanın bir zararı olmaz ki. Belki de bu zaman içerisinde gerekli olan parayı bulabilirim.»

«Bulamazsın.»

«Kimbilir belki...»

«Bulamazsın,» dedi Liz kesin bir sesle. «Ayrıca on yedi yaşında olduğunu da unutma. Büyük bir olasılıkla ailenin izni olmadan zaten kürtaj olamayacaksın. Paran olsa bile bu bir işe yaramayacak. On sekizden önce tek başına hiçbir şey yapamazsın.»

Amy bunu o ana dek hiç düşünmemişti. Bu kadar genç olduğunu unutmuştu. Son günlerde kendini yüz yaşında gibi hissediyordu.

«Aklını başına toplama, kızım,» dedi Liz. «Doğum kontrol hapları konusunda beni dinlemedin. Şimdi hamilesin. Bu kez lütfen beni dinle ve bu işi bir an önce hallet.»

Amy, Liz'in haklı olduğunu anlayınca arkasına yaslandı. Kendini ipleri kopmuş bez bir kukla gibi hissediyordu. «Peki, onlarla ya bu gece ya da yarın konuşacağım.»

«Bu gece.»

«Bu gece bunu gerçekleştirecek kadar güçlü hissetmiyorum

— 84 —

kendimi. Eğer bir intihar olayı sözkonusu olacaksa şu anda kafam bir hayli karışık. Biraz dinlenmem gerek.»

«O zaman yarın,» dedi Liz. «Daha fazla erteleme. Bu işi bir an önce bitir. Dinle, harika bir yaz bizi bekliyor. Yıl sonunda Batı'ya gidersem, -umarım giderim- bu birlikte geçirebileceğimiz son yaz olacak büyük bir olasılıkla. Onun için de zamanımızı iyi geçirmek zorundayız. Aradan yıllar geçince anımsayacağımız birçok anımız olur böylelikle. Güneşlenir, kafaları çekeriz, yeni çocuklarla da tanışırız. Ama biliyorsun ki, bütün bunları hamileyken yapamazsın.»

Joey Harper için pazar güzel bir gündü.

Sabah her zamanki gibi sıkıcı bir şekilde ayin ve pazar okuluyla başlamasına karşın günün ilerleyen saatleri daha neşeliydi. Babası pazar gazetelerini almak için bayide durduğunda Joey cebinde iki mizah dergisi alabilecek kadar parası olduğunu görünce çok sevinmişti. Sonra da annesi, en çok sevdiği yemek olan tavukla gözleme pişirmişti.

Öğle yemeğinden sonra babası, Rialto'ya gitmesi için para vermişti. Rialto evlerinden altı blok ötede eski filmlerin gösterildiği bir sinemaydı. Oraya bisikletle gitmesine izin vardı ama daha uzağa gidemezdi. Rialto'da iki film birden oynuyordu. İkisi de birbirinden güzeldi.

Joey korku filmlerinden çok hoşlanırdı. Onları neden bu denli beğendiğini bilmiyordu. Bazen sinemanın karanlık salonunda otururken korkudan altına kaçırıldığı bile olurdu ama yine de çok hoşlanıyordu.

Sinemadan sonra eve dönmüştü. Annesi peynirli hamburger-le fasulye pişirmişti, doğrusu bu tavuk ve gözlemeden daha da iyiydi. Patlayıncaya dek yedi.

Amy kafeteryadan eve Joey'nin yatma saatinden tam bir buçuk saat önce dönmüştü. Dolayısıyla Joey'nin dolabına astığı plastik yılanı bulduğunda Joey henüz yatmamıştı. Amy hole fırla-

— 85 —

mış, kardeşini yakalayıncaya dek de peşinden koşmuştu. Kardeşini yakaladıktan ve kendisini bir kez daha böyle korkutmayacağına ilişkin söz aldıktan sonra (her ikisi de bu sözün tutulmayacağını biliyordu) altmış dakika Monopoly oynamaya ikna etmişti Joey onu. Amy yine her zamanki gibi yenilmişti. Yetişkin bir insan olarak Amy parasal konularda yetenekli olmadığını biliyordu.

Joey, Amy'i herkesten çok sevdi. Belki de bu bir hataydı. İnsan dünyada en çok annesiyle babasını sevmeliydi. Tabii Tan-rı'dan sonra. Tanrı sevgisi birinci planda olmalıydı. Sonra da annesiyle babası gelmeliydi insanın. Ama Joey'nin annesini sevmesi, sevebilmesi çok güçlü. Çünkü annesi hayatının büyük bir bölümünü dua ederek ya da nasıl davranılacağına ilişkin söylevler vererek geçiriyor ve çocuklarına olan sevgisini hiçbir zaman gösteremiyordu. Yalnızca konuşurdu. Oysa babasını sevmek daha kolaydı ama o da pek evde oturmuyordu. Büyük bir olasılıkla zamanının büyük bir bölümünü suçluları elektrik sandalyesinden kurtarmakla geçiriyordu. Evde olduğunda da garajın içindeki atölyesine giderek orada oyuncak trenler yapıyordu.

Böylelikle Joey'nin geriye sevebileceği tek kişi kalıyordu. Amy. O, zamanının büyük bir bölümünü evde geçiriyordu. Ve ona ne zaman gereksinimi olsa Amy her zaman yanındaydı. O, Joey'nin tanıdığı en iyi insandı. Böyle bir kız kardeşi olduğu için çok mutluydu.

Monopoly oyunundan sonra, Joey pijamalarını giyip, dişlerini fırçalayarak dua etmek için yatağın

kenarına diz çöktü. Amy de o gece onunla birlikte dua ediyordu. Bu annesiyle dua etmekten çok daha iyiydi, çünkü Amy tüm duaları hızlı hızlı okuyor, bazen de bir iki sözcüğü bile değiştiriyordu. Bu da doğal olarak çok eğlenceli oluyordu. Örneğin, «Sevgili Meryem Ana, bu dualarımızı kabul et,» yerine, «Bu dudaklarımızı kabul et,» diyor bu da Joey'i neşelendiriyordu. Ama Joey annesinin duymaması için yalnızca kıkırdıyor, doyasıya istediği gibi bir kahkaha patlatamıyor-du. Aksi halde ikisinin de başı belaya girerdi.

Amy onu okşadıktan sonra öpüp iyi geceler diledi. Joey oda-

— 86 —

da yalnız kalmıştı. Örtüyü başına kadar çekti ve hemen derin bir uykuya daldı.

Gerçekten de iyi bir pazar geçirmişti.

Ama pazartesi kötü başladı.

Gece yarısından kısa bir süre sonra, ertesi günün ilk dakika-larıyla birlikte Joey annesinin fısıltılarıyla uyandı. Daha önce de yaptığı gibi uyandığını belli etmemeye çalışarak gözlerini açmadı.

«Küçük meleğim benim... belki de yüreğinin derinliklerinde bir melek değilsin...»

Dili iyice peltekleşmişti. Sarhoştı her zamanki gibi. Hâlâ oğlunun iyi mi, kötü mü olduğuna bir türlü karar verememişti. Oğlunun bu melek yüzünün ardından gerçek bir şeytanın çıkmasından ürküyor ve Viktor adında birini öldürdüğünden söz ediyordu. Sonra da böylesi bir şeyi bu değerli meleğine yapmak zorunda kalmaması için Tanrı'ya yakarıyordu.

Joey korkuyla titredi. Uyanık olduğunu annesi anlayacak diye çok korkuyordu. Tüm konuşmalarını duyduğunu annesi far-kedecek olursa ona kimbilir neler yapardı?

Joey avazı çıktığı kadar bağırılmak için kendini güç tuttu. Başka şeyler düşünmeye çalışıyordu. O gün sinemada gördüğü filmi hatırladı. Korku filminde dev gibi iriyarı bir adam vardı. Kocaman elleriyle insanları tavuk parçalar gibi parçalıyor, kan çanağına dönmüş gözlerinden ateş fişkırıyordu. Oysa bu adam gibi görünen şey aslında bir bitkiydi. Uzayda yetişen bu sözkonusu bitki insan kanıyla yaşamını sürdürüyordu. Joey filmin en küçük ayrıntısını bile anımsıyordu. O korkunç yaratığın beklenmedik ani saldırısında Joey'nin kanı donmuştu. Bu o denli korkunç ve dehşet saçan bir sahneydi ki, annesinin bu fısıldamaları o sahnenin yanında çocuk oyuncağı gibi kalmıştı. Korku filmlerindeki olaylar bazen o kadar tüyler ürpertici oluyordu ki, insan kendini etkisinden bir türlü kurtaramıyordu. Joey korku filmlerinden belki de annesini unutabilmek için hoşlandığını düşündü.

- 87 -

ALTI

Annesi sabahları her zaman en erken kalkan kişiydi evde. Haftanın her günü, hasta olduğu günler bile ve hatta bir gece önce içtiği içkinin neden olduğu yoğun baş ağrısına rağmen erkenden kalkar ve ayine giderdi. Yazları, okullar kapandığında da Joey ile Amy'nin de kendisiyle birlikte sabah ayinine gitmesini isterdi.

Bununla birlikte o Mayıs sabahı Amy yatak odasının hemen altındaki garajdan gelen annesinin ayak seslerini duymasına karşın yatmayı sürdürdü. İkinci denemede Toyota çalıştı ve ardından otomatik garajın kapısı açıldı.

Annesi gittikten sonra Amy yataktan kalktı, banyoya giderek duş aldı, sonra da okul için giyinip aşağıya, mutfığa indi. Babasıyla Joey kahvaltılarını bitirmek üzereydiler.

«Bu sabah geç kaldın,» dedi babası. «Beş dakika içinde çıkıyoruz. Hemen bir şeyler atıştırırsan iyi olur.»

«Hava çok güzel,» dedi Amy. «Okula yürüyerek gideceğim bugün.»

«Yetişebilecek misin?»

«Ah, evet. Derse daha çok var.»

«Ben de,» dedi Joey. «Ben de Amy'le yürümek istiyorum.»

«Senin okulun Amy'ninkinden daha uzak,» dedi Paul Harper. «Okula vardığında çok yorulmuş olursun.»

«Yoo, hiç de yorulmam,» diye karşılık verdi Joey. «Yürüyebilirim. Ben çok güçlü ve dayanıklıyım.»

— 88 —

«Buna katılıyorum ama ben seni yine de arabayla götürece-im.»

«Hayırır.»

«Vurdum seni,» dedi Amy işaret parmağını ona doğru uzatarak.

Joey güldü.

«Hadi gel bakalım, aslanım,» dedi babası. «Gidiyoruz.»

Amy camın kenarına giderek babasıyla kardeşinin ailenin Pontiac arabasına binip uzaklaşmalarını

izledi.

Babasına yalan söylemişti. Okula yürüyerek gitmeyecekti, slında o gün okula gitmeye hiç niyeti yoktu.

Mutfağa geri dönerek kendisine taze kahve yaptı. Sonra da utfak masasına oturarak annesinin ayinden dönmesini beklemeye koyuldu.

Dün gece olayı nasıl açıklayacağını düşünmüş, sonunda da önce annesine söylemesinin iyi olacağına karar vermişti. Amy eğer annesiyle babasını karşısına alıp olayı onlara açıklasaydı annesi yalnızca kızını değil kocasını da etkilemek amacıyla daha yoğun bir tepki gösterecekti. Bunu biliyordu. Ama önce babasına söylese bile bu kez de annesi arkasından dolap çevirdiklerini ileri sürerek çok öfkelenecekti. Amy bunu da biliyordu. Annesi onu babasının kanına girmekle suçlayabilirdi. Ve buna da yürekten inanacak olursa kızına iki kez daha zorluk çıkarırdı. Amy hamile olduğunu ilk kez annesine açıklayarak ona bir tür bir saygı gösterdiğini de kanıtlayacaktı. Amy böylelikle kürtaj olabilme şansını da artıracığını umuyordu.

Kahvesini bitirdi. Bir fincan daha doldurdu. Onu da içti.

Mutfak saatinin tıkırtıları Amy'nin kalp çarpıntılarına uyum sağlıyor gibiydi.

Sonunda annesi ayinden döndü. Garajın yan kapısından mutfaktan içeri girdi. Amy hayatında hiç bu denli gergin olmamıştı. Bluzunun sırtı ve kol altları ter içinde kalmıştı. İçtiği sıcak kahveye karşın sırtı ürperdi.

— 89 —

«Günaydın, anne.»

Annesi kapının eşiğinde şaşkınlıkla kalakaldı. «Burada ne yapıyorsun?»

«Seninle...»

«Bu saatte okulda olmalıydın.»

«Gitmedim çünkü...»

«Final haftası değil mi bu?»

«Hayır. Finaller önümüzdeki hafta. Bu hafta sınav hazırlığı var yalnızca.»

«O da önemli.»

«Evet ama bugün okula gitmek istemiyorum.»

Annesi garajın kapısını kapatırken, «Ne oldu?» diye sordu. «Hasta mısın?»

«Pek sayılmaz. Ben...»

«Pek sayılmaz da ne demek?» dedi Ellen cüzdanını eviyenin yanına koyarken. «İnsan ya hastadır ya da değildir ve eğer hasta değilsen bu saatte okulda olmalıydın.»

«Seninle konuşmam gereken bir konu var,» dedi Amy.

Annesi masaya yaklaşarak kızına dikkatle baktı. «Konuşmak mı? Ne hakkında?»

Amy ona bakmadı. Bakışlarını annesinden uzaklaştırarak önündeki boş kahve fincanına dikti.

«Evet?» dedi annesi.

Amy birkaç fincan kahve içmesine karşılık ağzı kurumuştı. Güçlkle yutkundu, dudaklarını ısırđı, boğazını temizledi ve sonunda konuştu. «Bankadaki hesabımdan bir miktar para çekmek zorundayım.»

«Ne diyorsun sen?»

«Dört yüz dolara gereksinmem var.»

«Saçmalama.»

«Saçmalamıyorum. Bu paraya gerçekten de gereksinmem var, anne.»

«Neden?»

— 90 —

«Söylememeyi yeğlerim.»

Annesi çok şaşırılmıştı. «Söylememeyi yeğliyor musun?»

«Evet.»

Şaşkınlık endişeye dönüşmüştü. «Üniversite taksiti olan parayı çekmek istiyorsun ve bununla ne yapacağını söylemiyorsun, öyle mi?»

«Anne, lütfen. Ben bu parayı çalışarak kazandım.»

Endişe yerini öfkeye bıraktı. «Şimdi kulağını iyice aç ve beni iyi dinle, küçük hanım. Baban avukatlıktan para kazanıyor ama öyle çok fazla değil. Babanın F.Lee Bailey kadar ünlü bir avukat olmadığını unutma. Üniversiteye gitmek istiyorsun, değil mi? O zaman üniversitelerin şimdilerde ne denli pahalı olduğunu da sakın aklından çıkarayım deme. Üniversite masraflarının büyük bir bölümünü sen ödeyeceksin. Elbette burada istediğin kadar kalabilirsin ama zamanı geldiğinde de buradan ayrılacak ve kendi yaşantını kuracaksın. Üniversiteye hazırlık bölümünü bitirdikten sonra üniversiteye başladığında yaşamam için gerekli parayı göndereceğiz ama senin de üniversite taksitlerini ödemen gerek. Sana daha fazla para yollayamayız. Bundan daha fazla özveride bulunamayız.»

St. Mary kilisesinin başrahibi O'Hara'yı etkilemek için o kadar büyük bağışlarda bulunmasaydın, babam da senin ne denli iyi kalpli biri olduğunu göstermek için gelirin yarısını kiliseye bağışlamasaydı kendi öz çocuklarınıza daha fazla yardım edebilirdiniz. Yardım evden başlar, anne. İncil de bize böyle buyurmaz mı? Ayrıca St. Mary kilisesine bağışta bulunmam için beni zorlamasaydın şimdi gereksinmem olan bu dört yüz dolar hesabımda olurdu.

Amy tüm bu aklından geçirdiklerini söylemek istedi ama buna cesaret edemedi. Hamileliğinden söz etmeden önce annesini karşısına almak istemiyordu. Her neyse, istediği kadar düşüncelerini özenle açıklamaya çalışsın, ne denli doğru sözcük-

— 91 —

leri bulup ortaya çıkarmaya çalışırsa çalışsın annesi yine de onu bencillikle suçlayacaktı.

Ama Amy bencil biri değildi.

Kiliseye yardım etmenin iyi bir şey olduğunu biliyorsa da bu yardımın bir sınırı olmalıydı. İnsan parasını akılcı ve iyi nedenlerden ötürü sağa sola dağıtmalıydı. Aksi halde bunun bir anlamı olmazdı. Amy bazen annesinin cennette bir yer satın almayı umduğunu düşünüyordu ve bu da kiliseye bağışta bulunmak için hiç de akılcı ve iyi bir neden değildi.

Amy kendini zorlayarak başını kaldırıp annesine baktı. Gülümsedi. «Anne, önümüzdeki yıl bursum var biliyorsun. Eğer biraz daha sıkı çalışırsam her yıl burs kazanabilirim. Miktarı küçük olsa bile yine de bütçeme bir katkısı oluyor. Yazları ve hafta sonları da Dive'de çalışıyordum. Bu paranın yanısıra bankadaki tasarruflarımla ihtiyacımdan daha fazlasını biriktirmiş olacağım. Ohio Eyaletine gittiğimde de sizlerden para istemek zorunda kalmayacağım. Hatta yaşamak için bile bana para göndermek zorunda kalmayacaksınız. Şu dört yüz doları kolayca yerine koyabilirim.»

«Hayır,» dedi annesi. «Arkamdan istediğin gibi davranabileceğin umuduna kapılayım deme. O hesapta benim de adım var. Rüştünü hâlâ ispatlamadığını unutma. Mümkün olabildiğince seni senden korumaya çalışacağım. Gereksinimin olmayan aptal bir bluz için ya da vitrinde gördüğün saçmasapan bir biblo için üniversite parayı çarçur etmene izin vermeyeceğim.»

«Bluz almak istemiyorum, anne.»

«Ne olursa olsun. Böyle bir şeye izin vermeyeceğim.»

«Biblo için de değil...»

«Ne olursa olsun umurumda bile değil...»

«Kürtaj için,» dedi Amy.

Annesi ona şaşkınlıkla baktı. «A/e?»

Amy korku içinde konuştu. «Sabahları bazen midem bulanı-yor, aybaşım da gelmedi. Hamileyim. Jerry Gallovvay beni hami-

— 92 —

le bıraktı. Böylesi bir şeyin başıma gelmesini hiç istemezdim, çok üzgünüm. Kendimden nefret ediyorum. Gerçekten. Ama kürtaj olmak zorundayım. Bunu mutlaka yapmalıyım. Lütfen anne, lütfen kürtaj olmama izin ver.»

Annesinin yüzü kireç gibi olmuştu. Dudakları bile beyazdı.

«Anne? Bu çocuğu doğuramayacağımı anlıyorsun, değil mi? Bu çocuğu kesinlikle doğuramam, anne.»

Annesi gözlerini kapadı. Sendeliyordu. Bayılacakmış gibi bir hali vardı.

«Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum, anne,» dedi Amy ağlamaya başlayarak. «Kendimi kirlenmiş gibi hissediyorum. Bir daha asla kendimi eskisi gibi hissetmeyeceğimi biliyorum. Kendimden nefret ediyorum. Yaptığının kürtajdan daha büyük bir günah olduğunun da farkındayım. Ruhum için de korkuyorum. Ama çocuğu doğurmaktan daha çok korkuyorum. Yaşamam gereken bir hayatım var, anne. Yaşamam gereken bir hayatım var.»

Annesi gözlerini açtı. Amy'e bakarak konuşmaya çalıştı ama yaşadığı bu büyük şoktan ötürü sözcükler ağzından çıkmıyordu. Dudaklarını oynattı ama konuşamadı.

«Anne?»

Annesi elini kaldırarak kızının yüzüne bir tokat patlattı. Bunu bir diğeri izledi.

Amy şaşkınlık ve acıyla bir çığlık attı. Koluyla yüzünü siper etti.

Annesi onu kazağından yakalayarak ayağa kaldırırken sandalye devrildi.

Kızını bir paçavra gibi tartaklıyordu.

Amy korkmuştu. Ağlayarak konuştu. «Anne, lütfen yapma. Lütfen canımı acıtma. Bağışla beni, anne. Lütfen!»

«Seni orospu seni!» ,

«Anne...»

«Ne kadar da aptalsın,» diye bağırdı annesi öfkeyle. «Kara

— 93 —

cahil bir çocuksun sen! Başına nelerin gelebileceğinden haberin bile yok. En küçük bir fikrin bile yok. Nasıl bir şey doğuracağını bilmiyorsun bile. Hiçbir şeyden haberin yok senin.»

Amy'nin kendini savunacak hali kalmamıştı. Annesi onu tartaklayıp duruyordu. Birden üstüne çullanarak genç kızın bluzunu yırttı.

«Ne mene bir şey doğuracağından haberin bile yok,» dedi çılgın bir sesle. «Ne doğuracağını ancak Tanrı bilir.»

Annesi neden söz ediyordu, Amy bunu çok merak etmişti. Sanki Jerry'nin okuduğu lanetten haberi vardı. Neler oluyordu? Annesinin nesi vardı?

Annesi her geçen dakika daha da canavarlaşıyordu. Amy, annesinin kendisini öldürebileceğine asla inanmazdı. Gerçi Liz'e böyle demişti ama abarttığını biliyordu. En azından abarttığını sanmıştı. Oysa şimdi, annesi ona küfredip tartaklarken kendisine gerçekten de bir zarar verebileceğinden endişelenmeye başlamıştı. Onu bir türlü bırakmıyordu.

İkisi birden sendeleyerek masaya çarptı. Masanın üstündeki kahve fincanı yere düşmüş içindeki kahve de dökülmüştü.

Annesi Amy'i bıraktı. Gözleri ateş saçıyordu. «Dua et,» dedi telaşlı bir sesle. «Hamile olmaman için dua edelim. Yanılmış olman için dua edelim.»

Amy'i zorla yere çömeltilti. İki kadın soğuk mermerin üstünde diz çökmüştü. Annesi yüksek sesle dua etmeye başladı. Bir yandan da Amy'i çekiştiriyordu. Genç kız kendisini bırakması için yal-varınca bir tokat daha yedi, annesi ona sert bir sesle dua etmesini söyledi. Meryem Ana'ya yalvarıyordu. Amy'nin başının yeterince eğik olmadığını farkederek ona bir kez daha vurdu. Kızını ensesinden yakalayarak başını zorla eğdirdi. Amy'nin yüzü yere değiyordu. Amy sürekli olarak, «Anne, yapma lütfen,» diye yalvarıyordu ama annesi onu dinlemiyordu bile. Çünkü o herkese, İsa'ya, Meryem Ana'ya, Tanrı'ya, Kutsal Ruh'a ve bildiği tüm azizlere yüksek sesle dua ediyordu. Yere dökülmüş kahvenin

— 94 —

kokusu Amy'nin midelerini bulandırmıştı. Biraz soluk alabilmek için başını kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. Annesi bir eliyle ensesinden kızının başını yere bastırıyor öte yandan da kendilerine acımalarını için bildiği tüm azizlere dua etmeyi sürdürüyordu.

Neden sonra kadın Amy'i bıraktı.

Amy bir an için olduğu yerde kaldı, birkaç saniye sonra da başını hafifçe kaldırıp yerinde doğruldu.

Sürekli Amy'nin başına bastırmaktan Ellen'in eli uyuşmuştu. Pençe gibi olmuş parmaklarına baktı, diğer eliyle uyuşmuş eline masaj yaptı.

Amy yüzüne bulaşan kahve ve gözyaşlarını eliyle sildi. Ama titremesi bir türlü geçmiyordu.

Dışarda bulutlanan havanın ışıkları mutfak penceresinden içeri süzülüyordu. Henüz sabahtı.

Saatin tıkırtıları duyuluyordu.

Amy ortalığı kaplayan bu derin sessizlikten ürkmeye başlamıştı. Annesi konuştuğundan elinde olmayarak sıçradı.

«Kendini toparla,» dedi soğuk bir sesle. «Yukarı çık ve yüzünü yıka. Saçını tara.»

«Peki, anne.»

Annesi de yerinde doğruldu.

Amy'nin bacakları titriyordu. Eteğini titreyen elleriyle düzeltti.

«Üstünü değiştir,» dedi annesi kuru ve duygusuz bir sesle.

«Peki, anne.»

«Dr. Spangler'i arayıp bize bu sabaha bir randevu verip veremeyeceğini öğreneceğim. Eğer bizi bu sabah kabul ederse hemen oraya gideceğiz.»

«Dr. Spangler mi?» dedi Amy şaşkınlıkla.

«Önce hamilelik testi yaptırmamız gerek. Aybaşı olmamanın başka nedenleri de olabilir. Test sonuçları elimize geçmeden emin olamayız.»

«Hamile olduğumu biliyorum,» dedi titrek bir sesle. «Bir çocuğum olacağından eminim.»

- 95 -

«Test sonucu olumlu çıkarsa hiç zaman yitirmeden durumun çaresine bakarız.»

Amy kulaklarına inanamıyordu. «Durumun çaresine mi bakarız?»

«Kürtaj olursun,» dedi annesi ona dik dik bakarak.

«Ciddi misin?»

«Evet. Mutlaka kürtaj olmalısın. Bunun başka çıkar yolu yok.»

Amy bir sevinç çığılığı attı. Ama aynı zamanda da korkuyordu.

«Şey... kürtaj günah... değil mi?» dedi annesinin kafasının içinden geçenleri anlamaya çalışarak.

«Babana durumu anlatmayacağım,» dedi annesi. «Bunu ondan saklamamız gerek. Yoksa asla onaylamaz.»

«Ama ben... asıl senin onaylamayacağını düşünüyordum,» dedi şaşkınlıkla.

«Onaylamıyorum,» diye karşılık verdi. Sesinde belli belirsiz bir duygu kırıntısı hissediliyordu. «Kürtaj cinayetle aynıdır. Korkunç bir günahdır. Kesinlikle onaylamıyorum. Ama bu evde yaşadığın süre içinde senin bir çocuğun olacağı düşüncesiyle yaşayamam. Mümkün değil bu. Ortaya neyin ve nasıl bir yaratığın çıkabileceği korkusuyla yaşayamam. Aynı korkuyu bir kez daha yaşayamam.»

«Anlayamıyorum, anne. Çocuğumun sanki garip bir şey olacağından eminmişsin gibi konuşuyorsun.»

Bir an göz göze geldiler. Amy annesinin koyu renkli gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Bakışlarında korku vardı. Amy ürper-di.

«Zamanı geldiğinde bir gün,» dedi annesi. «Sana her şeyi anlatacağım.»

«Neyi anlatacaksın?»

«Evlenmeye hazır olduğunda, yasal olarak nişanlandığında, neden asla çocuk sahibi olmaman gerektiğini sana anlatacağım.»

Ama bekleyemedin, değil mi? İlk fırsatta eteklerini kaldırıp bacaklarını açtın. Arabanın arka koltuğunda işini gören ucuz bir fahişe gibi davrandın. Tıpkı bir domuz gibi davrandın. Belki de bu

küçük domuz şimdi karnında büyüydür.»

«Anne, neden söz ediyorsun, Tanrı aşkına?» dedi Amy, annesinin çıldırmış olabileceğinden ürkerek.

«Sana şimdi oturup her şeyi anlatmanın bana bir yararı olmaz,» dedi annesi. «Beni dinlemezsin. Belki de öyle bir çocuğa kucaklarını da açardın sen, kimbilir? Aynen onun gibi severdin onu. Zaten senin içinde bir kötülük olduğunu hep hissettim ben. Sana her zaman dikkatli olman gerektiğini söylemez miydim? Şimdi dizginleri gevşettin ve içindeki o karanlık ve kötü şey de artık su yüzüne çıktı. Sana ne dersem diyeyim, ne kadar yalvarır-sam yalvarayım yararı olmayacak, değil mi? Ergeç sanki marifetmiş gibi bir çocuk doğuracaksın. Ama bunu bu evde yapamayacaksın.. Burada böyle bir şeye asla izin vermem. Asla. Dr. Spangler'e gideceğiz ve kürtaj olacaksın. Ve bunda bir günah varsa bu günahın tümü de senin olacak. Anlıyor musun?»

Amy başını evet anlamında salladı.

«Önemsemiyorsun, değil mi?» diye sordu öfkeli bir sesle. «Sence bir eksik ya da bir fazla günahın hiçbir önemi yok, değil mi? Zaten artık cehenneme giden yolda emin adımlarla ilerliyorsun.»

«Hayır. Hayır, anne...»

«Evet öyle. Şeytanın tarafına geçmeye karar verdin demek. Evet böyle bir karar verdiğini görüyorum. Anlıyorum. Tüm çabalarım boşa gitti. Ruhunu kurtaramadın. Onun için de bir tane daha günah işlemenin sence bir sakıncası yok. Hiçbir sakıncası yok. Gülüp geçersin buna, değil mi?»

«Anne, benimle böyle konuşma.»

«Seninle nasıl hak ediyorsan öyle konuşuyorum. Senin gibi davranan bir kız başka nasıl bir davranışı hak edebilir ki?»

Şeytanın Dansı / F: 7

«Hadi hazırlan,» dedi annesi. «Kendini toparla. Ben doktoru arayacağım.»

Hem olayların geldiği bu noktadan, hem de annesinin konuşmalarından Amy'nin kafası iyice karışmıştı. Artık annesinin kafa sağlığından kuşku duyuyordu. Yukarıya çıktı. Banyoda yüzünü yıkadı. Gözleri ağlamaktan kanlanmış ve şişmişti.

Yatak odasında dolaptan kendisine temiz bir etekle bluz aldı. Buruşmuş, yırtılmış ve ter içindeki kalmış olan giysilerini çıkardı. Aynanın karşısına geçip karnına baktı.

Annem bebeğimin anormal olacağından nasıl bu denli emin olabiliyor ki, diye geçirdi içinden. Nasıl bu kadar emin? Kötü bir insan olduğum için mi anormal bir çocuk doğurmayı hak ettiğimi düşünüyor acaba? Ama bu sağlıklı bir düşünce değil ki... Çok saçma. Annem haksızlık ediyor bana. Ben kötü bir insan değilim. Evet, bazı hatalarım oldu, bunu kabul ediyorum. Benim yaşımda-ki biri için birçok hata yaptım ama ben kötü biri değilim.

Yoksa öyle miyim?

Aynadan yüzüne, gözlerinin içine baktı.

Öyle miyim?

Ürpermişti. Sonra doktorun muayenehanesine gitmek için hazırlanmaya başladı.

YEDİ

Panayır pazar günü Pennsylvania, Clearfield'e doğru uçak ve trenle yola koyulmuştu. Gösteri pazartesi günü öğleden sonra kapılarını halka açacaktı.

Conrad Straker'in sahibi bulunduğu üç kuruluş pazartesi günü öğleden sonra saat üçte müşterilerini kabul etmeye başlayacaktı. Akşamüzeri bulutsuz, sakin ve ılık bir hava vardı. Panayır çalışanları bu tür havaları «kâr havası» diye nitelendirirdi. Cuma ve cumartesileri en iyi iş yapan günler olmasına ve o gün pazartesi olmasına karşın havanın güzel olduğu akşamlarda da halk panayıra gelirdi.

Panayırın kapılarını halka açmasından bir saat önce Conrad yeni anlaşmanın yapıldığı ilk öğleden sonra her zaman yaptığı gibi altıkarıncadan çıkıp Yancy Barnet'in çadırına gitmişti.

Yancy de Conrad gibi gösteri dünyasına saygı duyardı. Arkadaşlarıyla birlikte her pazartesi akşamı mutlaka poker oynar, bira ve viski içerlerdi.

Yancy'nin büyük çadırında dört tane geniş oda, her odada da iki ya da üç bölme ve her bölmede bir platform bulunurdu. Platformun üstünde de bir sandalye. Her sandalyenin arkasında o bölmenin uzunluğu kadar gösterinin içeriğini açıklayan renkli bir bez afiş asılı dururdu. Sahneye aşırı şişman ya da cüce gibi insanoğlunun en uç örnekleri çıkardı. İnsan aklının alamayacağı biçimlerde alınının ortasında üçüncü gözü bulanan bir adam, üç kollu ve üç bacaklı bir başkası ya da sakallı bir kadın da Yancy'

nin kadrosundaydı. Böylesi garipliklerin arasında yalnızca biri gerçek insan değildi. O da çadırın ortasındaki bölmelerin birinde duruyordu. Oldukça büyük, özel olarak yapılmış bir cam kavanozun

içindeydi. Kavanoz sahnenin ortasında durur, önden ve arkadan aydınlatılırdı.

Conrad Straker bu gösteri için o pazartesi günü öğleden sonra Clearfield'e gelmişti. Daha önce de defalarca yaptığı gibi yine yıllar önce ölmüş oğluna acıyla baktı

Diğer bölmelerde olduğu gibi burada da gösteriyi açıklayan bir bez afiş vardı. Afiş kolay okunabilmesi için büyük harflerle yazılmıştı:

VİKTOR «ÇİRKİN MELEK»

BABASININ KENDİSİNE VİKTOR ADINI VERDİĞİ BU ÇOCUK SAĞLIKLI BİR ANA BABADAN 1955 YILINDA DÜNYAYA GELMİŞTİ.

VİKTOR'UN ZEKÂSI NORMALDİ. CANAYAKIN BİRİYDİ.

GÜLERYÜZLÜ BİR BEBEKTİ. BİR MELEKTİ.

15 AĞUSTOS 1955 GÜNÜNÜN GECESİ VİKTOR'UN ANNESİ ELLEN ONU ÖLDÜRDÜ. ÇOCUĞUN FİZİKSEL BOZUKLUĞU KARŞISINDA ONDAN NEFRET ETMİŞ VE ONUN BİR CANAVAR OLDUĞUNA İNANMIŞTI. OYSA ÇOCUĞUN İÇİNDEKİ RUH GÜZELLİĞİNİ GÖREMEMİŞTİ.

GERÇEK CANAVAR KİM?

SAVUNMASIZ BİR BEBEK Mİ?

YOKSA ONU ÖLDÜREN KADIN MI?

GERÇEK CANAVAR KİM?

ŞU ZAVALLI ÇOCUK BİR CANAVAR OLABİLİR Mİ?

ONU SEVMekten KAÇINAN KADIN MI GERÇEK CANAVARDI?

KARARI SİZ VERİN.

— 100 —

Conrad bu afişi yirmi beş yıl önce hazırlamıştı. Afiş onun o günlerdeki duygularını açıklıyordu. Tüm dünyaya Ellen'in bir çocuk katili ve gerçek bir canavar olduğunu ilan etmek istemişti.

Ölü sezonda kavanozun içindeki çocuk Conrad'la birlikte Florida, Gibsontovvn'daki evinde kalıyordu. Yılın geri kalan bölümünde de Yancy Barnet'in ekibiyle yolculuk ediyor ve Ellen'in ihanetini gözler önüne seriyordu.

Viktor görmez gözlerle babasına bakmaktaydı. Bu yeşil gözlerde bir zamanlar hayat vardı. Bir zamanlar bu gözler merakla çevresine bakardı. Güven doluydu. Oysa artık boş bakıyorlardı. Formaldehitle ilaçlandığından yeşil gözler artık canlı değildi. Ölüm, iris tabakasını sulandırmıştı.

Conrad içinde yeniden tazelenen kin duygusuyla çadırdan dışarı çıkıp korku çadırına geri döndü.

Gunther, Frankeştayn maskesi ve eldivenlerini giymiş giriş kapısının önünde duruyordu. Conrad'ı görünce izleyicileri coşturan o ünlü Frankeştayn dansına başladı.

Hayalet gişede bozuk paraları kasaya yerleştiriyordu. Renksiz gözleri pırıl pırıldı.

«Kapılar yarım saat sonra açılacak,» dedi Hayalet. «Herkes bir an önce işe başlamak istiyor. Ayrıca daha şimdiden gelen bir sürü insan var.»

«Bereketli bir hafta olacak,» dedi Conrad.

«Evet,» diye karşılık verdi Hayalet. İnce uzun ellerini saçlarının arasında gezdirdi. «Ben de böyle düşünüyorum. Belki burada borcunu ödemek istediğin kadına rastlayabilirsin.»

«Ne?»

«Borcun olan şu kadın canım,» dedi Hayalet. «Çocuklarını aradığın kadın. Belki de şans bu kez yüzüne güler.»

«Evet,» dedi Conrad yumuşak bir sesle. «Evet belki.»

Pazartesi akşamı saat sekiz buçukta Ellen Harper, Maple

— 101 —

Lane'deki evinin oturma odasında oturmuş Redbook'un son sayısındaki bir makaleyi okumaya çalışıyordu. Ne var ki, kendini bir türlü yazıya veremiyordu. Paragrafin sonuna her geldiğinde konunun neyle ilgili olduğunu unutuyor ve yazıyı yeni baştan okumak zorunda kalıyordu. Sonunda okumaktan vazgeçerek votkalı portakal suyunu yudumlamaya ve bu arada yalnızca derginin resimlerine bakmaya karar verdi.

Saat çok geç olmamasına karşın alkolün etkisi görülebiliyordu. Kendini iyi hissetmiyordu. Her yanı

uyuşmuş gibiydi. Ama tam olarak değil.

Odada yalnızdı. Kocası Paul garajdaki atölyesinde oyuncak trenler yaparak zamanını geçiriyordu. Her zamanki gibi on birde eve gelecek, televizyondan haberleri dinleyecek sonra da yatacaktı. Joey odasında Operadaki Hayalet adlı müzikaldeki Lon Charney'in, plastik bir kuklasını yapmaya çalışıyordu. Amy de yukarda, odasındaydı. O gün öğleden sonra Dr. Spangler'in muayenehanesinden döndüklerinden bu yana genç kız yalnızca akşam yemeği için aşığı inmiş, geri kalan zamanını da yatarak geçirmişti.

Şu lanet olasıca canavar ruhlu kız. Hamileydi.

Test sonuçlarını henüz almamışlardı ama birkaç gün sonra ellerinde olacaktı. Yine de Amy'nin hamile olduğunu biliyordu.

Ellen titrek elleriyle dergiyi masanın üstüne koyarak içkisini tazelemek için mutfağa gitti.

İçinde bulunduğu güç durumun farkındaydı. Endişeleniyordu. Amy'nin doğurmasına izin veremezdi. Ama Paul ona haber vermeden kürtaj yaptırdıklarını duyacak olursa bundan hiç hoşlanmayacaktı. Paul genelde sevecen, yumuşak ve kibar bir insandı ama öfkeye kapıldığında tam tersi de olabilirdi.

Kocası kürtajı öğrenecek olursa neden böylesi önemli bir şeyden söz etmediğini elbette öğrenmek isteyecekti. Ellen akılcı bir açıklama bulmak zorundaydı. Ama şu anda ne söyleyeceğini kesinlikle bilmiyordu.

— 102 —

Yirmi yıl önce Paul'le evlendiğinde ona panayırdaki hayatından söz etmemekle hata etmişti. Conrad'a ve çocuğuna ilişkin her şeyi anlatmalıydı. Ne var ki, anlatamamış zayıf davranmıştı. Gerçeği kocasından saklamıştı. Hatalarından ötürü onu elinden kaçıracağını sanmış ve bundan da çok korkmuştu. Ama her şeyi daha işin başında kocasına açıklamış olsaydı şimdi başı böylesi büyük bir belaya girmeyecekti.

Evliliklerinin ilk yıllarında bu sırrını kocasına defalarca açmak istemişti... Paul büyük ve kalabalık bir aile istediğini her söyleyişinde, o, «Hayır, Paul. Çocuk sahibi olmak istemiyorum. Bir çocuğum vardı ve normal değildi. İnsan bile denemezdi ona. Dehşet vericiydi. Beni öldürmek istediği için ben de onu öldürmek zorunda kaldım. Belki de bu ilk kocamın bozuk genlerinden kaynaklanmıştı ama bu riski yeniden göze alamam,» diyebilmeyi kimbilir kaç kez istemişti. Böylesi bir açıklamada bulunmayı defalarca düşünmesine karşın bir türlü gerçekleştirememiş ve tüm saflığıyla sevginin her şeyin üstesinden gelebileceğine inanmıştı.

Daha sonraları, Amy'e hamile kaldığında endişe ve korkudan perişan olmuştu. Ama bebek normaldi. Kısa bir süre bebeğinin normal doğmasına çok sevinmişti.

Ne var ki daha sonra da tüm hilkat garibelerinin fiziksel bir bozukluğu olması gerekmediğini düşünmeye başlamıştı. Normal insanlarınkine benzemeyen ürkütücü farklılıklar beyinde de olabilirdi. Conrad'ın çocuğunun somut bir fiziksel özelliği yoktu. O, sözcüğün tam anlamıyla garip bir yaratıktı. Somut deliller olmamasına karşın bu kız çocuğunun da Viktor gibi olamayacağını kim garanti edebilirdi? Belki de kötülük tohumu çocuğun beyninde yeşermeye başlamıştı bile.

Böylesi tedirgin edici bir olasılık onu bir kurt gibi kemiriyor-du. Ellen'm mutluluğunu zedelemiş ve iyimserliğini alıp götürmüştü. Artık bebeğinin neşeli çılgınlıkları bile onu endişelendirmeye başlamıştı. Onun gelecekte ne mene bir yaratık olacağından ürküyor-

— 103 —

du. Kimbilir belki de bir gece annesiyle babasının odasına girecek ve onları uykularında öldürecekti.

Ya da belki Ellen artık sağlıklı düşünemiyordu. Belki de bu çocuk aslında görüldüğü gibi sıradan bir bebektir. Belki sorun Ellen'ın kafasındaydı. Bu kötü düşüncelerden kendini bir türlü kurtaramıyordu. Kafa sağlığını her sorgulayışında Conrad'ın çocuğuyla yaptığı mücadeleyi anımsıyor ve o zaman da yine korkuyla ürperiyordu.

Yedi yıl boyunca Paul'ün çocuk sahibi olma isteğine karşı çıkmış, aldığı tüm önlemlere karşın da

hamile kalmıştı. Dokuz ay boyunca da kendini endişe ve korkunun pençesinden kurtaramamıştı.

Joey de normal bir çocuktur.

Dışardan bakıldığında.

Ama iinin derinliklerinde?

Çok endişelenmişti. İzlemiş, beklemiş ve en kötüsünü yaşamaktan korkmuştu.

Tüm bu yıllar boyunca Ellen çocukları konusunda ne düşüneceğini tam olarak kestirememişti.

Hayatı çok gçt.

Bazen çocuklarıyla gurur duyar, onları çok sever ve kucaklayıp öpmek isterdi. Tüm sevgisini onlara vermek istese de uzun yıllar kendini geri çektiği ve duygularına gem vurduğu için kollarını açıp çocuklarını kucaklamak hep tehlikeli bir duygu gösterisi gibi gelirdi. Birçok kez onları pmemek için kendini g tuttuğunu biliyordu. Öyle olunca da gece yatağında gizli gizli ağlar, acısını kalbine gmerdi.

Bazı zamanlardaysa Ellen kendi ailesinde olağanüstü bir gariplik olduğunu düşünürdü.

Bir tahterevalli rneği düşünceleri olumsuzdan olumluya, bir yukarı bir aşağı inip çıkıyordu.

İşin en kötü yanı yalnız oluşuydu. Conrad'dan bir türlü söz edemediği için korkularını kocasıyla paylaşamıyordu. Yirmi yıllık

geçmişini ondan saklamaktan yorulmuştu artık. Genç kızlığında yaptığı bir hatadan ötürü kocasının kendisine kızmayacağını biliyor ve onu iyi tanıyordu. Ama yine de açıklayamıyordu.

Çok zor bir hayatı vardı.

Çocuklarının normal olduğunu kendini inandırırca bile korkuları yine de son bulmayacaktı. Amy'nin ya da Joey'nin çocuğunun Viktor gibi bir canavar olma olasılığı hâlâ sözkonusuydu. Böylesi bir lanet her iki nesilden yalnızca birinde etkili olabilirdi. Çocukta değil annede ya da torunda değil ama torunun çocuğunda ortaya çıkabilirdi. Çağdaş tıp genetik yollarla gelen hastalıkları saptayabiliyordu. Ama soyaçekim bozuklukları bir iki nesil sonra bile ortaya çıkabilirdi.

İlk çocuğunun Conrad'ın bozuk spermelerinden oluştuğundan kuşku duymamakla birlikte yine de emin değildi. Keşke kendi kromozomlarının normal olduğundan emin olabilseydi. O zaman tüm bu korkularından arınırdı. Ne var ki, böylesi bir şeyden emin olabilmesi mümkün değildi.

Bazen hayatın yaşamaya değmeyecek kadar güç ve acımasız olduğunu düşünüyordu.

İşte bu yüzden, Amy'nin hamile olduğunu öğrendiği günün gecesi Ellen yalnızca birkaç dakika önce hazırladığı içkisini bir dikişte bitirivermişti. Hayatta iki desteği vardı. Din ve içki. Bu iki desteği olmasaydı asla yaşayamazdı.

Conrad'ı terkettikten sonraki iki yıl boyunca din ona yeterli gelmişti. Garsonluk yapıyor ve boş zamanının çoğunu kilisede dua ederek geçiriyordu. Duaların sınırlarına olduğu kadar ruhuna da iyi geldiğini farketmişti.

Yalnız yaşadığı bir yıldan sonra kendini oldukça iyi hissetmeye başlamıştı. Hâlâ bazı geceler karabasanlarla uyanıyor, vicda-nıyla savaşıyor ve Viktor'u öldürerek Tanrı'nın işine karıştığı için günah işleyip işlemediğini düşünüyordu ama çok çalışkan bir garson olarak da hayatında ilk kez özgüvenini ve bağımsızlığını

kazanmıştı. Artık ailesini gidip görecek kadar yoğun bir özgüven içerisindeydi.

İşte tam o sırada annesiyle babasının öldüğünü duymuştu. Ellen evden kaçtıktan tam bir ay sonra babası Joseph Giavenet-to kalp krizi geçirip ölmüş, annesi Gina da altı ay sonra ölmüştü. Bazen böyle şeyler oluyordu. Yani eşlerden birinin ölümünden kısa bir süre sonra diğeri sanki ayrılığa dayanamıyormuş gibi hayata veda ederdi.

Ellen ailesine fazla yakın olmamasına ve annesinin ortaya koyduğu katı kurallarıyla aşırı dindarlığının oluşturduğu gerginlik ve tatsızlığa karşın onların ölümüyle sarsılmıştı. İçini boş ve soğuk bir duygu kaplamış, ailesinin başına gelenlerden ötürü kendini suçlamıştı. Annesine bir not bırakmadan, babasıyla vedalaşmadan evi terketmesi babasının kalp krizi geçirmesinin nedeni olabilirdi. Belki de kendine gereğinden fazla acımasız davranıyor ve bu yüzden de içinde bulunduğu suçluluk duygusundan bir türlü kurtulamıyordu.

Artık duaları da ona yetmiyordu. Bu yüzden İsa'nın merhametini içki şişelerinde aramaya başlamıştı. Çok fazla içiyor ve içkinin miktarı her yıl bir öncekine oranla daha da artıyordu. Ne var ki, bu alışkanlığını yalnızca ailesi bilmekteydi. Haftanın dört günü birlikte olduğu kilisenin kadınları onun içki içmediğini, dindar, sessiz, sakın ve dürüst bir insan olduğunu sanıyorlardı. Ama aslında bu kadının geceleri tamamıyla değiştiğini duysalardı herhalde küçük dillerini yutarlardı. Güneşin batımıyla birlikte, kapalı kapıların ardında azize Ellen Harper'in yerini alkolik ve ayyaş bir kadın alıyordu. -

Votkada huzur bulduğu için kendinden nefret ediyordu. Ancak içki içmeden uyuyamıyor, karabasanlardan kendini kurta-ramıyordu. İçki onun yirmi beş yıldır yaşadığı korku ve endişeden uzaklaşmasını sağlayan tek şeydi.

Votka şişesiyle portakal suyunu mutfak masasının üstüne

koydu, sonra da sandalyeyi çekip oturdu. İçkisi azaldığında artık yerinden kalmak zorunda kalmayacaktı.

Bir süre derin bir sessizlik içinde içkisini yudumladı ama daha sonra karşısındaki sandalyeye baktığında o sabah orada oturup, sabahları midesinin bulandığından, aybaşısının geciktiğinden ve hamile olduğundan söz eden Amy'i anımsadı. Ellen kızına nasıl da acımasızca davrandığını, onu dövdüğünü ve lanetler yağdırdığını düşündü. Gözünü kapadığında o sabah yaşadıkları bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başladı.

Ürpermişti.

Aman Tanrım, dedi kendi kendine. Tıpkı annem gibi davranıyorum. Gina'ya benzedim. Kocamı aynen onun babama yaptığı gibi sindirdim. Çocuklarıma katı davrandığım ve kendimi tama-miyle dine adadığım için ailemle aramda bir duvar ördüm. Tıpkı annemin bana yaptığı gibi.

Ellen'in başı dönmeye başlamıştı ve bunun içki yüzünden olduğundan pek emin değildi.

Eskiden ve şimdi yaşadıkları karşısında şaşırılmıştı.

Kendiyle ilgili her şeyi farketmişti bu yeni düşünceden utanarak eliyle yüzünü kapadı. Elleri buz gibiydi.

Mutfak saati bir bomba gibi fıkrıyordu.

Tıpkı Gina gibiyim.

İçkisinden büyükçe bir yudum içti.

Tıpkı Gina gibiyim.

Kafasına üşüşen bu tatsız düşüncelerden kurtulmak istercesine başını hızla iki yana salladı. Asla annesi kadar katı değildi. Değildi. Eğer öyle olsaydı olayları bu denli derinden algılayamazdı. Amy'nin hamileliği zaten yeterince endişe vericiydi. Sorunlarla teker teker ilgilenecekti. Amy'nin sorununun önceliği vardı. Genç kızın karnında eğer korkunç bir şey hayat buluyorsa bundan en kısa zamanda kurtulmalıydı. Belki de kürtajdan sonra Ellen hayatını yeniden gözden geçirebilir ve olmak istediği gibi

- 107-

bir anne ve bir eş olurdu. Belki o zaman ailesiyle daha yakın bir ilişki kurabilirdi. Ama henüz değil.

İçkisini su içer gibi bir dikişte bitirdi. Titreyen eliyle kadehine biraz daha votka ve portakal suyu koydu.

Ellen genellikle akşam saat on bir ya da on ikiden önce sarhoş olmazdı. Oysa o gece saat henüz çok erken olmasına karşın işi tamamdı. Dili ağırlaşmış, başı da dönmeye başlamıştı. Bir düş dünyasında yaşıyor gibiydi.

Mutfak saatine bir göz attığında saatin dokuz buçuk olduğunu gördü. Joey'nin yatma saati gelmişti. Yukarı çıkmaya, oğlunun pijamalarını giydirmeye, onu öpmeye ve bir masal anlatmaya karar verdi. Çok uzun bir zamandan beri oğluna masal anlatmamıştı. Bu Joey'nin hoşuna gidebilirdi. Masal dinleyecek yaşı henüz geçmemişti, değil mi? O hâlâ küçük bir çocuktü. Bir melek. Öylesine melek gibi saf bir yüzü vardı ki. Ellen bazen onu çok sevdiğini hissediyordu. Oğlunun o tatlı küçük yüzünü öpmek, yatağının kenarına oturarak ona prens ve prenseslerin hayatına ilişkin masallar anlatmak istiyordu. Bu ne kadar da güzel olurdu.

İçkisini bitirerek ayağa kalktı. Ayağa birden kalkmış olmalıydı ki, oda çevresinde dönmeye başladı.

Oturma odasından geçerken masaya çarptı. Yıllar önce, garsonluk yaptığı günlerde satın aldığı İsa'nın heykeli yere düşmüştü. Ellen güçlükle yere eğilerek heykeli yerine koydu. Parmakları da dili gibi ağırlaşmıştı.

Masal okumanın iyi bir fikir olduğundan artık pek emin değildi. Ama sonra Joey'nin o tatlı gülümsemesini gözlerinin önüne getirince yukarıya çıktı. Düşmemişti,

Oğlunun odasına girdiğinde onu yatakta buldu. Yatağın yanındaki lamba yanıyordu.

Kapının eşiğinde durarak içeriyi dinledi. Joey genellikle hafifçe horlardı ama o sırada horlamıyordu. Belki de uyumamıştı.

— 108 —

Sendeleyerek yatağın yanına yaklaşıp oğluna baktı. Loş ışıktaki onu pek net olarak göremiyordu.

Uyuduğuna karar vererek, başını hafifçe öpmek için oğluna doğru uzandı.

Karanlıkta garip ve ürkütücü bir şey, öfkeli bir kuş gibi Ellen'a çarptı.

Ellen korkuyla geri çekildi. Komodine çarpmıştı.

Lamba yandı. Joey yatakta oturuyordu. «Anne?»

Ellen korkuyla soluyor, kendini toparlamaya çalışıyordu. Onu korkutan Joey'di. Yüzüne bir maske geçirmiş ve maskesini de parlak renkli kalemlerle boyamıştı.

«Ne yaptığını sanıyorsun,» dedi oğluna, yatağa yaklaşırken.

Joey telaşla yüzündeki maskeyi çıkardı. Gözlerini iri iri açmıştı.

«Anne, seni Amy sandım.»

«Ver onu bana,» dedi maskeyi oğlunun elinden zorla alarak.

«Amy'nin tatlısına lastik bir kurt koymuştum, benimle onun için hesaplaşmaya geldiğini sandım,» dedi Joey açıklamaya çalışarak.

«Bu saçmalıklardan ne zaman vazgeçeceksin?» dedi Ellen. Heyecanı ve korkusu henüz geçmemişti.

«Sen olduğunu bilmiyordum ki. İnan bilmiyordum, anne.»

«Bunlar çok saçma,» dedi öfkeyle. Votkanın etkisi azalmış, başının dönmesi de geçmişti. Ama şimdi bunların yerini müthiş bir gerginlik almıştı. «Hastasın sen,» dedi elindeki maskeye tiksintiyle bakarak. «Hasta.»

Joey kendini korumak istercesine örtüsünü başına dek çekmiş korkuyla bekliyordu.

Ellen çevresine bakındı. Duvarlara korkunç posterler asılmıştı. Frankeştayn'in ve Drakula'nın posterleri vardı. Masanın ve komodinin üstünde de benzeri oyuncaklar.

Paul çocuğun bu hobisine karşı çıkmamış, o yaşta kendisinin de bu tür şeylere ilgi gösterdiğini söylemişti. Bunun üzerine Ellen de konunun üzerine gitmemişti. Oğlunun korku filmlerine olan düşkünlüğü elbette onu tedirgin ediyordu ama bu duygusunu Paul'le paylaşamıyordu.

Joey'nin kendisini korkutması, hiç istemediği anılarını bir kez daha tazelemişti. Ellen maskeyi çöpe attı. «Bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldi artık. Normal ve sağlıklı bir çocuk gibi davranmalısın.» Masanın üstündeki oyuncakları çöpe attı. «Yarın sabah okula gitmeden bu korkunç posterleri duvardan çıkar. Badanayı zedelememeye çalış. Sana daha güzel posterler alacağım. Anlaşıldı mı?»

Joey başını evet anlamında sallarken gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ama sesi çıkmıyordu.

«Ayrıca bu eşek şakalarına da bir son vereceksin,» dedi Ellen boğuk bir sesle. «Lastik örümcekleri, yılanları bir daha görmek istemiyorum. Tatlının içinden de garip şeylerin çıkmasına bir daha asla izin vermeyeceğim. Duydun mu?»

Joey başını bir kez daha evet anlamında salladı. Yüzü kireç gibi olmuş, bedeni kaskatı kesilmişti. Bu öğütler karşısında biraz abartılı davranıyor gibiydi. Annesinin acımasız tavırlarıyla karşı karşıya kalmış bir çocuk yerine sanki ölümle yüz yüze kalmış gibi davranıyordu. Annesi sanki onu yakalayıp öldürecekti.

Çocuğun yüzündeki dehşet ifadesi Ellen'ı kendine getirmişti.

Tıpkı Gina gibi davranıyorum.

Aslında yapılması gerekeni yapıyordu. Bu çocuğun disipline ve kendisini denetleyen birine gereksinimi vardı. O da annelik görevini yerine getiriyordu.

Tıpkı Gina gibi.

Bu düşünceyi kafasından attı.

«Yat,» dedi.

Joey annesinin sözünü dinleyerek yattı.

- 110-

Ellen komodinin yanına giderek lambanın düğmesine uzandı. «Dua ettin mi?»

«Evet,» dedi Joey belli belirsiz bir sesle.

«Hepsini mi?»

«Evet.»

«Yarın gece her zamankinden daha fazla dua edeceksin.»

«Peki, anne.»

«Bir hata yapmaman için ben de seninle birlikte dua edeceğim.»

«Olur, anne.»

Ellen ışığı söndürdü.

Joey titrek bir sesle konuştu. «Sen olduğunu bilmiyordum.»

«Uyu artık.»

«Amy geldi sanmıştım.»

Ellen birden çocuğuna sarılmak, onu öpmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi.

Tam çocuğunun üstüne eğilirken birden az önce oğlunun yüzünde gördüğü o maskeyi anımsadı. O korkunç maskeyi gördüğünde sonunda oğlunun içinde gizlendiğine inandığı şeytanın su yüzüne çıktığını ve korktuğunun başına geldiğini sanmıştı. Şimdi de onu kucaklayacak olursa Joey'nin Viktor'un kimliğine bürünerek yüzünü tırmalayacağından ürküyordu. Kendi öz çocuğundan korkuyordu.

Her şey bir tahterevalli gibiydi.

Tahterevalli gibi.

Bir kez daha ne denli sarhoş olduğunu farketti. Dengesini yitirmişti. Başını dönüyordu. Korkuyordu.

Ellen yataktan uzaklaşarak hızla odadan çıktı. Kapıyı arkasından kapadıktan sonra bir süre holde durdu. Kalbi hızla çarpıyordu.

Ben deli miyim, dedi kendi kendine. Herkesin içinde şeytanı arayan ve aslında varolmayan bir şeyin varlığına kendini yüzde

yüz inandırmış olan annem gibi mi davranıyorum? Yoksa Gina' dan daha da beter bir durumda mıyım?

Hayır, dedi kendi kendine. Deli değilim ve Gina gibi de davranmıyorum. Davranışlarımı açıklayacak iyi bir nedenim var. Ama belki de içkiyi fazla kaçırdım ve bu yüzden de doğru dürüst düşünemiyorum.

İçkiden ağzı kurumuştı. Bir kadeh daha içmek istedi Joey'nin onu o maskeyle korkutmadan önceki, insanın ayağını yerden kesen o duyguya gereksinimi vardı.

Öte yandan da aşırı alkolden midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Ama yine de canı içmek istedi.

Günahkâr olduğunu biliyordu. Kendisi gibi içki içen birinin günahkâr olmaması sözkonusü bile olamazdı ve ayık olduğunda da alkolün üstünde bıraktığı ruhsal olumsuzlukların farkındaydı.

Tanrım bana yardım et, diye geçirdi içinden. Ben kendime yardım edemediğim için senin yardımına ihtiyacım var.

İçki içmek için aşağıya indi.

Joey annesi odadan çıktıktan sonra on dakika daha kıpırdamadan yattı. Ardından kendini güvende hissederek ışığı yakıp kalktı.

Komodinin yanında yerde duran çöp kutusuna giderek annesinin az önce çöpe attığı oyuncaklara baktı. Drakula'nın başı ezilmiş, diğerleri de yırtılmıştı.

Ağlamayacağım, kesinlikle ağlamayacağım. Küçük bir çocuk gibi hıçkırıklarla ağlamayacağım. Çünkü annem ağlamamı ister. Onun istediği hiçbir şeyi yapmayacağım.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmesine karşın, Joey bunu ağlamak olarak nitelendirmiyordu. Ona göre ağlamak hıçkırmak ve burun çekmek demektir. Ve de insanın öfkeden kendini yitirmesiyle eşdeğerdir.

— 112 —

Çöp kutusundan uzaklaşarak çalışma masasına gitti. Masanın üstündeki kumbara olarak kullandığı kavanozu aldı. Yatağa götürdü.

Eski bir kavanozu kumbara olarak kullanıyordu. Haftalıklarının biriktirebildiği paraları burada saklardı. Yan komşuları yaşlı ayan Jannison'a alışverişlerinde yardım ettiği için ondan da para alıyordu. Kavanozun içinde ayrıca doğumgünlerinde büyükannesinin, amcası John Harper'la halası Emma Williams'ın verdiği paralar da vardı.

Joey kavanozun içindeki paraları yatağının üstüne dökerek saymaya başladı. Hepsi yirmi dokuz dolardı. Bunun çok büyük bir para olmadığını bilecek bir yaşta olmasına karşın bu miktar şimdi onun gözüne çok büyük görünüyordu.

Yirmi dokuz dolarla uzaklara gidebilirdi. Ne kadar uzağa gidebileceğini kestiremiyordu ama hiç olmazsa evinden iki yüz mil uzaklaşabilirdi.

Eşyalarını toplayıp evden kaçacaktı. Kaçmak zorundaydı. Eğer evde daha fazla kalacak olursa annesi yine sarhoş bir halde bir gece odasına gelecek ve onu öldürecekti.

Tıpkı Viktor'u öldürdüğü gibi.

Bu Viktor da kimin nesiyse!

Hiç bilmediği bir kasabaya gitmenin nasıl bir duygu olacağını kestiremiyordu. Tek başına kalacağı kesindi. Annesini özleme-yecekse de Amy'i özleyecekti. Babasını da fazla özleyeceğini sanmıyordu. Amy'den ayrılıp onu bir daha hiç görememe düşüncesi karşısında ağlayacak gibi oldu.

Yeter, kes artık! Güçlü olmalısın!

Hıçkırıklarını bastırmak için dilini ısırđı. Sonunda kendini denetleyebilmişti.

Evden kaçmak Amy'i bir daha hiç görmemek anlamında değildi. Zaten o da birkaç yıl içinde evden ayrılacak, kendi yoluna gidecekti. Joey de o zaman kardeşinin yanına giderdi. New

Şeytanın Dansı / F: 8

York ya da onun gibi olağanüstü bir kentte bir daire tutup birlikte yaşarlardı. Amy ünlü bir ressam, kendisi de yetişkin bir erkek olurdu. Birkaç yıl sonra Amy'nin karşısına çıktığında kız kardeşi onu asla bir daha annesinin yanına yollamazdı.

Kendini şimdiden iyi hissetmeye başlamıştı bile.

Paraları yeniden kavanoza doldurarak kapağını sıkıca kapattı ve yerine koydu.

Bankadan paralarını tümletince bunları içine koyacak bir zarf almalıydı. Cebi bozuk para dolu evden kaçamazdı, bu çok çocukça olurdu.

Yatağa yatarak ışığı söndürdü.

Evden kaçmanın en kötü yanlarından biri de temmuz ayında kasabada kurulacak olan panayırı kaçırmasıydı. Oysa bir yıldan beri bu panayırı bekliyordu.

Annesi panayıra gitmesini ve oradaki insanlarla haşır neşir olmasını asla istemezdi. Onların kötü ve tehlikeli insanlar olduğunu düşünürdü. Joey annesinin başkalarına ilişkin söylediği şeylere pek kulak aşmazdı. Çünkü ona kalırsa dünyada günahsız hiç kimse yoktu...

Babası onu arasına cumartesi günü panayıra götürürdü. Ama bazen de büroda çok işi olduğundan kimseyle ilgilenemez-di.

Joey o yıl panayıra tek başına gitmeye kararlıydı. Panayırın kurulduğu alan Harper'ların evinden iki

mil ötedeydi yalnızca, iki sokak sonra panayırda olacaktı. Hiç zorluk çekmeden gidebilirdi. Annesine kütüphaneye gideceğini söylemeyi düşünüyordu. Bisikletini de alırsa böylelikle annesini kuşkulandırmadan yemek saatinde evde olabilecekti.

O yılki panayır eskisine oranla hem daha iyi, hem de daha büyük olacağından bunu kaçırmak istemiyordu. Bu dünyanın ikinci büyük panayırındı. Kasabaya daha önce gelen panayırlardan üç dört kat daha büyük olduğu söyleniyordu. Önceki yıllara

— 114 —

oranla daha çok eğlence yerlerinin bulunduğu ve atlıkarıncalarının çok değişik olduğu da söylentiler arasındaydı.

Ama Joey yeni bir yerde yeni bir hayata başlayacaksa bunların hiçbirini göremeyecekti ne yazık ki.

Çocuk tam bir dakika, karanlıkta kendine acıyarak yattı, sonra da yerinde doğruldu. Aklına parlak bir fikir gelmişti. Hem evden kaçabilir, hem de panayırı görebilirdi. Evet, her ikisini de gerçekleştirebilirdi. Her şey bu denli basitti işte. Hem de kusursuz. Panayıra katılacak ve onlarla birlikte tüm ülkeyi dolaşacaktı.

— 115 —

SEKİZ

Çarşamba sabahı test sonuçları laboratuvarından gelmiş ve Amy'nin hamile olduğu kesinleşmişti.

Çarşamba günü öğleden sonra Amy'le annesi bankaya giderek kürtaj için gerekli olan parayı çektiler.

Cumartesi sabahı Amy'nin babasına birkaç saatliğine alışverişe çıkacaklarını söyleyerek Dr. Spangler'in muayenehanesine gittiler.

Kayıt masasında Amy kendini bir cani gibi hissediyordu. Ne Dr. Spangler'le yardımcıları Dr. West ve Dr. Levvis, ne de hastabakıcılar Katolikti. Onlar her gün kürtaj yapmaya alışık olduklarından bu konuda vicdanları kesinlikle tedirgin olmuyordu. Ancak Amy uzun yıllar yoğun dini baskılar altında kaldığından kendini gerçek bir katil gibi görmekteydi.

Annesinin kürtaja izin verişine bir türlü akıl erdiremiyordu. Ellen'in gözlerindeki korku ifadesi genç kızı çok şaşırtmıştı.

Kürtaja başlamadan önce bir hastabakıcı Amy'i soyunması için bir odaya götürdü. Annesi bekleme odasında kalmıştı.

Hazırlık sırasında hastabakıcı kan aldıktan sonra Dr. Spang-ler, Amy'nin yanına gelip onu biraz rahatlatmak amacıyla sohbet etti. Amy'i sakinleştirmeye çalışıyordu. Doktor neşeli ve canaya-kın biriydi.

«Endişelenecek bir şey yok,» dedi doktor. «Her şey göz açıp kapayıncaya dek bitecek. Herhangi bir tersliğin olabileceği-

— 116 —

nı hiç sanmıyorum. Sakın endişelenme, tamam mı? Başlamasıyla bitmesi bir olacak.»

Küçük ameliyat odasında Amy'e hafif bir narkoz verildi. Amy az sonra kendini sanki ayakları yerden kesiliyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

Uzaktan sisler arasından gelen fısıltıları duyabiliyordu. «Ne kadar da güzel bir kız, değil mi?»

dedi hastabakıcılardan biri.

«Evet, evet çok güzel,» diye karşılık verdi Dr. Spangler. «Benim elime doğdu. Çok kibar ve iyi bir...» Amy artık konuşulanları duymuyordu.

Ama bir yandan da doktora iyi bir insan olmadığını söylemek istiyordu. Çok kötü bir kızdı o. Doktor bu konuyu annesiyle konuşmalıydı. Annesi ona gerçeği söylerdi. Amy Harper ruhunun derinliklerinde kötü, hem de çok kötü bir kızdı. Dr. Spangler'e ne denli değersiz biri olduğunu söylemeye çalıştı ama dudakları ve dili hareket etmiyordu. Konuşamadı.

«Ah,» dedi ve gözlerini odada açtı. Tekerlekleri olan bir yatakta yatıyordu. Bir an için nerede olduğunu anlayamadı.

Sonra da birden her şeyi anımsadı. Kürtajın bu denli çabuk ve kolay olabileceğini hiç düşünmemişti oysa.

Kanama konusundan emin olmak için doktoru bu odada birkaç saat kalıp dinlenmesini istemişti.

Saat üç buçukta annesinin kullandığı Pontiac'a binmiş eve dönüyorlardı. Yolun yarısına geldikleri halde her ikisi de konuş-mamıştı. Annesinin yüzü ifadesizdi.

Sonunda Amy konuştu. «Anne birkaç ay akşamları evden çıkmamı yasaklayacağını biliyorum ama eğer Bay Donnatelli beni akşam vardiyasına alırsa lütfen buna izin ver.»

«Canın ne zaman isterse o zaman çalışabilirsin,» dedi annesi buz gibi bir sesle.

«İşten doğruca eve gelirim.»

«Buna zorunlu değilsin,» diye karşılık verdi annesi. «Ne istiyorsan onu yap. Artık aldırmayacağım. Zaten beni dinlemiyorsun ki. Kendi kafana göre davranıyorsun. İçindeki o korkunç şeytanın iplerini gevşettiğin için artık onu bir daha eski haline koyman olası değil. Benim yapabileceğim bir şey yok artık.»

«Anne, lütfen. Lütfen benden nefret etme.»

«Senden nefret etmiyorum. Yalnızca her yanım uyuştı. Şu anda hemen hemen hiçbir şey hissetmiyorum.»

«Lütfen benden vazgeçme.»

«Cennete giden yalnızca tek bir yol vardır,» dedi annesi. «Ama sen cehenneme gitmek istiyorsan seni oraya götürecek binlerce yol bulabilirsin. Bu yolların hepsini kapatamam ki.»

«Cehenneme gitmek istemiyorum,» dedi Amy.

«Bu senin bileceğin iş,» diye karşılık verdi annesi. «Artık bundan sonrası tamamıyla sana bağlı. Ne istiyorsan onu yap. Zaten beni hiçbir zaman dinlemedin ki.» Bunları söyledikten sonra, Ellen araba garajının önünde durdurdu. «Ben eve gelmiyorum. Biraz alışveriş yapmam gerekiyor. Baban evdeyse ve yüzünün neden solgun olduğunu sorarsa alışveriş yaparken yediğin ham-burgerin dokunduğunu söyle ona. Doğruca odana çık. Baban seni ne kadar az görürse o kadar iyi olur. Kuşkulalmaz.»

«Peki, anne.»

Amy evden içeri girdiğinde babasının henüz dönmemiş olduğunu gördü. Joey'de arkadaşından dönmemişti henüz.

Pijamalarını ve sabahlığıny giyerek Liz Duncan'a telefon etti. «Tamam. Her Şey olup bitti.»

«Ciddi misin?»

«Evet. Az 6nce geldim.»

«İyice kazıldılar mı?»

«Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?» dedi Amy yüzünü buruşturarak.

«Ama yaptıkları bu. Kazırlar. Kendini nasıl hissediyorsun?»

— 118 —

«Kazılmış.»

«Miden bulanıyor mu?»

«Biraz... bir de oram ağrıyor.»

«Yani cinsel organın mı demek istiyorsun?»

«Her Şeyi açık açık konuşmak zorunda mısın?»

«Nasıl yani?»

«Kaba.»

«Bu benim en çekici yanlarımdan biri. Bunların dışında nasılsın?»

«Yorgun, hem de çok yorgun.»

«Hepsi bu kadar mı?»

«Evet. Düşündüğümde çok kolay oldu.»

«Buna sevindim. Seni çok merak ediyordum.»

«Sağol, Liz.»

«Bütün yaz cezalı mı olacaksın?»

«Hayır. Annemin bir süre akşamları çıkmamı yasaklayacağını sanmıştım ama ne yaparsam yapayım umursamayacağını söyledi. Artık ellerini üstümden çekmiş.»

«Gerçekten de böyle mi söyledi?»

«Evet.»

«Bu harika!»

«Öyle mi?»

«Elbette öyle, şaşkın. Artık kendi kurallarını kendin koyacaksın. Özgürsün,» dedi gülerek.

Amy gülmedi. «Şu anda tek düşündüğüm biraz uyuyabilmek. Dün gece ve evvelki gece hiç uyuyamadım. Tüm bunların üstüne bir de kürtaj... Yorgunluktan ölüyorum.»

«Peki,» dedi Liz. «Anladım. Seni daha fazla oyalamayayım. Hadi şimdi yat ve uyu. Yarın beni ara. Yaz için plan yaparız. İnan bana harika bir yaz geçireceğiz. Torunlarımıza anlatacak birçok anımız olacak. Senin için ayarlamayı düşündüğüm birkaç kişi var kafamda.»

— 119 —

«Şu anda bir erkeğe dayanabileceğimi hiç sanmıyorum,» dedi Amy.

«Ben de şimdi demedim ki. Ama aradan birkaç hafta geçsin o zaman konuşuruz.»

«Hiç sanmıyorum, Liz.»

«Hadi saçmalama. Rahibe olacak değilsin ya. Arada sırada senin de canın çekecek. Aynen benim canımın çektiği gibi. Bu konuda birbirimize çok benziyoruz. İkimiz de uzun süre erkeksiz yapamayız.»

«Bakarız,» dedi Amy.

«Ama bu kez kesinlikle sana söylediğim gibi davranacaksın. Doğum kontrol hapı alacaksın.»

«Onlara gerek duyacağımı hiç sanmıyorum.»

«Geçen defa da aynı şeyi söylemiştin.»

Birkaç dakika sonra Amy odasında yere diz çökmüş, dua etmeye başlamıştı. Hayatında ilk kez Tanrı'nın kendisini dinlemediğini düşünerek birkaç dakika sonra durdu. Tann'nın artık bir daha kendisini dinleyip dinlemeyeceğini düşünüyordu.

Ağlayarak yatağa yattı. Hiç kimse onu ne akşam yemeğine, ne de ertesi sabahki ayine çağırmadı. Gözlerini açtığında saat sabahın on biri olmuştu. Gökyüzündeki beyaz bulutlar denizdeki gemilere benziyordu. On sekiz saat deliksiz uyumuştur.

Hatırlayabildiği kadar bu, çocukluğundan beri gidemediği ikinci ayindi. Kürtajın dışında bir kez de dokuz yaşındayken geçirdiği bir apandisit ameliyatı yüzünden pazar ayinine katılamamıştı...

Doktorlar onu hastaneden pazartesi taburcu edeceklerdi. Ama annesi kızının pazar ayinine katılabilmesi için doktordan bir gün önce taburcu etmesini istemiş oysa ameliyatı yapan doktor, yeni ameliyat olmuş dokuz yaşındaki bir çocuğun sağlığına yeniden kavuşabilmesi için kiliseye gitmek yerine dinlenmesinin çok daha akıllıca olduğunu söyleyerek annesinin önerisini geri çevirmişti.

— 120 —

O sabah annesinin ayine gitmek için kendisini zorlamadığına sevinmişti. Annesi büyük bir olasılıkla günahkâr kızının artık kiliseye ait olmadığını düşünüyordu.

Belki de o haklıydı.

Ertesi gün, 26 Mayıs Pazartesi sabahı, iki afiş ustası Royal City sınırlarının hemen dışına, kentin tam girişindeki panolara şu afişleri asıyorlardı. İşlerini akşama doğru tamamlamışlardı.

ÇOK YAKINDA

30 HAZİRAN-5 TEMMUZ

ARASI ROYAL CITY YILLIK FUARI AÇILACAKTIR

BU FUARDA

AT YARIŞLARI

EL SANATLARI

AÇIK ARTTIRMA

BİNBİR ÇEŞİT OYUN VE EĞLENCE .

İLE

AMERİKA'NIN VE DÜNYANIN EN BÜYÜK PANAYIRI

İKİNCİ BOLUM

PANAYIR BAŞLIYOR...

DOKUZ

Kürtajdan bir ay sonra, haziranın son haftası Amy hafta arası dokuzdan beşe ve cumartesileri de öğleden akşam altıya dek Dive'da çalışmaya başlamıştı. Kafeteryaya bronz tenli, enerjik gençler geliyordu.

Cumartesi akşamı saat altıda Amy tam eve gitmeye hazırlanırken Liz Duncan içeri girdi. Üstünde kırmızı bir şort ve beyaz bir tişört vardı. Sutyen giymemişti. «Bu akşam Richie'le buluşacağım. Altı buçukta burada olacak. O gelinceye kadar benimle oturur musun?»

«Ben olmasam da yalnız kalmazsın, merak etme,» dedi Amy. «Buradaki delikanlılar seni asla yalnız bırakmazlar.»

Liz kafeteryadaki delikanlılara bakıp başını iki yana salladı. «İhh. Bir çocukla çıkıp ilişkiyi bitirdikten sonra artık bir daha geri dönmeyeceğimi bilirler.»

«Eee?»

«Eesi şu. Eğer tek başıma burada oturup Richie'yi bekleyecek olursam yanıma kimse gelmez, çünkü buradakilerin çoğuyla çıktım.»

«Hepsiyle mi?»

«Öyle denebilir.»

«Vay canına!»

«Ama oğlanlar beni böyle beğeniyor. Richie gelinceye dek bekleyecek misin?»

«Olur beklerim.»

— 124 —

İki kola alarak ana caddeye bakan bölmelerden birine geçip oturdular. Liz sarı Toyota Celica arabasını kafeteryanın önüne park etmişti. Ailesi bu arabayı ona mezuniyet armağanı olarak almıştı.

«Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım,» dedi Amy. «Ric-hie'le seni birarada düşünemiyorum.»

«Neden? Okulda ikimizde en gözde öğrencilerdendik. Zekâ düzeyi yüz seksen ve ben de en az yüz seksen oğlanla çıktım.»

«Kendini neden böyle değerlendiriyorsun anlamıyorum bir türlü. Seksen kişiyle bile birlikte olmadın ki.»

«Kendimi aşağılamıyorum,» diye karşılık verdi Liz. «Ben yalnızca iyi vakit geçirmeye çalışıyorum. Kendimi severim. Ve hayatımdan da memnunum.»

«Ama Richie çok utangaç ve içine kapanık biri.»

«Artık değil,» diye karşılık verdi Liz göz kırparak. «Richie artık oyunu kurallarına göre oynuyor. Aşırı saftı ama düzeliyor. Kötü yolda emin adımlarla ilerliyor.»

«Sen mi onu o yola itiyorsun?»

«Elbette.»

«Sence bu uygunsuz değil mi?»

«Hayır, hiç de değil. Richie Atterbury bunu istiyor.»

«Gizemli Royal City'nin dayanılmaz kadını Liz Ann Duncan,» dedi Amy alaycı bir tavırla.

Liz güldü. «O benim işte. Üç hafta önce Richie'yle ilk çıkmaya başladığımda onun hiç esrar içmediğini biliyor musun? Oysa şimdi o da bizlerden biri olup çıktı.»

«Bunun için mi onunla çıkıyorsun? Onu kötü yola düşürebileceğini gördüğün için mi?»

«Hayır,» dedi Liz. «Onun yeniliklere, yeni deneyimlere açılmasını izlemek çok eğlenceli. Ama aslında onunla birlikte olmak eğlenceli ve sanki hemen hemen her şeye ilişkin ilginç bir şeyler biliyormuş gibi bir hali var ki, bu da çok hoşuma gidiyor. Daha önce bir dehayla hiç çıkmamıştım. Çok farklı.»

«Bu sanki diğerlerinden daha uzun süreceğe benziyor,» dedi Amy.

«Hayır,» dedi Liz hemen. «Bir ay daha ya da en fazla altı hafta daha onunla birlikte olurum. Sonra Richie'ye güle güle. Ne kadar zeki ve akıllı olursa olsun o zamana dek ondan sıkılırım. Ayrıca biriyle sürekli bir ilişkiye girmek istesem -ki bunu hiç istemiyorum- asla bu kasabadan biriyle böylesi bir ilişkiye girişmem. Tam Batı'ya gitmek üzereyken burada tıkılıp kalmaya hiç niyetim yok.»

«Demek hâlâ gitmeyi düşünüyorsun?»

«Elbette. Aralık ayının ortalarına dek babamın yanında çalışacak sonra da Noel'den birkaç hafta önce işten ayrılacağım. Noel'den sonra da eşyalarımı şu küçük sarı arabama yükleyip güneş ve fırsatlar ülkesine gideceğim.»

«California'ya mı?»

«Vegas'a gitmeye karar verdim.»

«Las Vegas'a mı?»

«Başka bir Vegas olduğunu sanmıyorum.»

«Orada ne yapacaksın?»

«Satacağım,» dedi Liz gülerek.

«Ne satacaksın?»

«Anlamamış gibi yapma.»

«Yapmıyorum, anlamadım.»

«Satmam gereken şeyi.»

«Ama hiçbir şey anlamıyorum. Ne satacaksın?»

«Kıçımı.»

«Ha?»

«Mesleğimi.»

«Mesleğini mi?»

«Tanrım,» dedi Liz. «Kaliteli bir telekızın Vegas'da ne kadar çok para kazanabileceğinden haberin yok mu senin?»

Amy ona şaşkınlıkla baktı. «Vegas'a fahişe olmak için gittiğine beni inandırmak mı istiyorsun?»

— 126 —

«Seni hiçbir şeye inandırmaya çalışmıyorum ben,» diye karşılık verdi Liz. «Sana gerçeği, yalın

gerçeği söylüyorum. Ayrıca öyle sıradan bir fahişeye olacak değilim ki... Fahişeye çok kalitesiz bir sözcük. Onlar ucuz yaratıklardır. Her akşam yeni bir beyefendiye eşlik edeceğim. Bu tür dostlukların bedeli oldukça yüküdüdür. İçlerinde en pahalı olanı da ben olacağım.»

«Ciddi olamazsın.»

«Elbette ciddiğim. İyi bir kişiliğim var. Ayrıca çok güzelim, bacaklarım uzun ve biçimli, popom küçük, belim ince. Ve de şunlara bir bak,» diyerek memelerini gösterdi. «Eğer kazanacağım her kuruşu harcamaz ve işimde istediğimi elde edebilirim, yirmi beş yaşına geldiğimde ilk milyonumu bankaya yatırmış olurum.»

«Bunları yapamazsın.»

«Yapacağım.»

«Benimle dalga geçiyorsun.»

«Hayır. Bak, ben gerçek bir nempomanyakım. Bunu biliyorum hoş, sen de biliyorsun. Aslında bilmeyen yok. Erkeklerden uzak yaşayamam. Çeşitten de hoşlanıyorum. Eğer haftanın her günü cinsel ilişkiye gireceksem neden bundan para kazanmayayım ki?»

Amy ona bir kez daha şaşkınlıkla baktı. Bakışları karşılaştınca Amy, «Aman Tanrım!» dedi. «Sen gerçekten de ciddisin.»

«Neden olmayayım ki?»

«Liz, fahişelerin hayatı hiç de hoş değildir. Yalnızlık ve acıyla doludur.»

«Kim demiş?»

«Herkes.»

«Herkesin canı cehenneme.»

«Eğer böyle bir şey yapacak olursan... bu gerçek bir trajedi olur, Liz. Hayatını çöpe atar, her şeyi mahvedersin.»

«Annen gibi konuştun,» dedi Liz alayla.

«Hayır, hiç de değil.»

«Ah, evet,» diye karşılık verdi Liz. «Aynen onun gibi konuştun.» Amy kaşlarını çattı. «Sahi mi?»

— 127 —

«Ahlak düşkünü ve kendini beğenmiş.»

«Ben, senin için endişeleniyorum yalnızca.»

«Ne yaptığımı biliyorum ben,» dedi Liz. «Çok pahalı bir tele-kız olursan hayat harika olur. Bunun yalnızlık ve acıyla ne ilgisi var. Böylesi bir hayatta yalnızca eğlence vardır. Özellikle Vegas gibi yerde asla insanın canı sıkılmaz.»

Amy'nin ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kalmıştı. Bir arkadaşının günün birinde fahişe olacağı asla

aklına gelmezdi. Kısa bir süre, kolalarını yudumlayarak, kafeteryada çalan müziği dinlediler. İkisi de konuşmuyordu.

Müzik bittiğinde, «En iyisi ne olurdu, biliyor musun?» dedi Liz.

«Ne?»

«Benimle Vegas'a gelmen.»

«Benim mi?»

«Evet. Neden olmasın?»

«Aman Tanrım,» dedi Amy dehşetle.

«Benim çok çekici bir kadın olduğum kesin. Ama senin de benden geri kalır yanın yok. Vegas'da başarıya ulaşmak için gerekli olan her şeye sahipsin.»

Amy utançla gülümsedi.

«Gerçekten de,» dedi Liz.

«Ben gelemem.»

«Seninle yatmak için adamların kuyruğa gireceklerinden eminim. Bak o kentte insan her şeyi yapabilir.»

«Ah, ben böyle bir şeyi asla yapamam. İmkânsız.»

«Ama Jerry'le yaptın.»

«Para için yapmadım ki.»

«Aptallık etmişsin.»

«Ayrıca o farklıydı. Jerry benim erkek arkadaşımdı.»

«Onun erkek arkadaşın olması neyi değiştirir ki? Onunla evlenebildin mi? Hamile olduğunu duyar duymaz seni terketti. Bir erkek arkadaşın davranması gerektiği gibi mi davrandı?»

— 128 —

Vegas'da eşlik edeceğin adamların hiçbirisinin sana onun gibi davranmayacağına bahse girerim.»

«Bu seni şaşırtabilir ama o milyoner işadamları da manyak olabilir.»

«Sen de o zaman yanında bıçak taşırsın. O davranmadan önce sen davranırsın.»

«Her şeye bir yanıt buluyorsun, değil mi?»

«Ohio, Royal City'li küçük bir kızım, ama köylü değilim.»

«Yıl sonunda Vegas'a seninle geleceğimi sanmıyorum,» dedi Amy. «Uzun süreli bir ilişkiye bile ne zaman hazır olacağımı bilmiyorum. Bir süre erkek görmek istemiyorum.»

«Saçma.»

«Ama doğru.»

«Bu da geçer merak etme.»

«Yok. Çok ciddiylim.»

«Ama geçen hafta sana önerdiğim doktora gittin.»

«Ne olmuş yani?»

«Doğum kontrol hapları için reçete aldın. Eğer kullanmaya niyetin yoksa neden aldın peki?»

«Beni zorladığın için.»

«Bunu senin iyiliğin için yaptım.»

«Keşke gitmeseydim. Üniversiteyi bitirinceye dek ne hapa, ne de başka bir şeye ihtiyacım olmayacak. Uslu bir kız gibi oturup asla bacaklarımı açmayacağım.»

«Bundan eminim,» dedi Liz gülerek. «İki hafta sonra kendini tatmin etmeye başlayacağından eminim. En fazla iki hafta sonra. Biliyorum.. Ben seni çok iyi tanırım. Çünkü sen de benim gibisin. Biz, bir elmanın yarısı gibiyiz. Dışarıdan öyle görünmesek de içimizin derinliklerinde, sen de benim gibisin, hayatım.»

Richie Atterbury masalarına yaklaştı, ince uzun boylu bir delikanlıydı. Yakışıklı ve çekici değildi. Gür siyah saçları vardı. Kalın çerçeveli gözlükleriyle Clark Kent'i andırıyordu. «Selam Liz, selam Amy.»

— 129 —

Şeytanın Dansı / F: 9

Amy, «Merhaba, Richie. Gömleğin ne kadar da güzel,» dedi.

«Sahi beğendin mi?»

«Evet çok beğendim.»

«Teşekkür ederim,» dedi. İri gözleriyle Liz'e baktı. «Sinemaya gitmeye hazır mısınız?»

«Evet,» diyerek ayağa kalktı Liz. Amy'e döndü. «Açık hava sinemasına gidiyoruz,» dedi göz kırparak.

Richie kızardı.

Liz gülerek konuşmasına devam etti. «Bu sinemaya gitmek istememin tek bir nedeni var. Arabada film izler gibi yapmak çok hoşuma gidiyor.»

«Liz korkunçsun,» dedi Amy.

«Sen de benim korkunç olduğumu mu düşünüyorsun?» dedi Richie'ye.

«Bence harikasın,» dedi elini Liz'in beline atmaya cesaret ederek. Liz onu sekse ve uyuşturucuya alıştırmasına karşın hâlâ çekingenliği sürüyordu.

Liz, Amy'e baktı. «Görüyor musun? Benim harika olduğumu düşünüyor. Üstelik bunu söyleyen sınıfın en akıllı çocuğu.»

Amy her şeye karşın gülümsedi.

«Bak,» dedi Liz. «Rahibe olmaktan bıkip usandığında beni ara. Kafamda senin için biri var. Dördümüz birlikte çıkarız.»

Kafeteryadan çıkıp arabaya binen arkadaşlarının arkasından baktı Amy. Arabayı Liz kullanıyordu. Liz herkesin bakmasını sağlayan bir hızla arabayı hareket ettirdi.

Amy saat yediye yirmi kala Dive'dan çıktığında hemen eve gitmedi. Bir saatten fazla dolaştı. Geleceğini düşünüyordu.

Saat sekizde eve geldiğinde babası atölyede çalışmaktaydı. Annesiyse mutfakta oturmuş bir yandan önündeki dergileri karıştırıyor, bir yandan da votkasını yudumluyordu. Radyo açıktı.

«İşde yemek yemediyse dolapta biraz rozbif var,» dedi.

«Teşekkür ederim ama aç değilim. Öğlen çok yedim.»

«Nasıl istersen,» dedi annesi ve radyoyu biraz daha açtı.

— 130 —

Amy bunun ne anlama geldiğini anladığından yukarıya çıktı.

Bir saat kadar Joey'le kâğıt oynadı. Joey'nin eski neşesinden eser yoktu. Annesi maskelerini ve posterlerini çöpe attığından beri eski Joey değildi. Amy elinden geldiğince onu neşelendirmeye çalışıyordu. Joey onun anlattıklarına zorla güldü. Çok gergindi. Amy onu bu halde görmekten hiç hoşlanmıyordu. Ama ona nasıl ulaşacağını ve nasıl neşelendireceğini bir türlü kestire-miyordu.

Daha sonra odasına gittiğinde soyunarak boy aynasının önüne geçti. Bedenini eleştiren bir gözle inceledi, kendini Liz'le kıyasladı. Bacakları uzun ve biçimliydi. Kalçaları dar, bedeni adaleliydi. Beli inceikti. Göğüsleri Liz'inki kadar iri olmamakla birlikte yine de fena sayılmazdı.

Bu kesinlikle seks için yaratılmış bir bedendi. Erkeklerin dikkatini çekebilen seksi bir bedene sahipti. Yoksa bir fahişe bedeni miydi bu? Ya da Liz'in dediği gibi beyefendilere eşlik edenlerin bedeni gibi miydi? Bacakları, kalçası, göğüsleri bir fahişeninki gibi miydi? Bu iş için mi yaratılmıştı? Kendini satması için mi? Gelecekte bir fahişe olması kaçınılmaz mıydı? Kaderinde binlerce geceyi otel odalarında yabancılarla mı geçirmek vardı?

Liz, Amy'nin gözlerinde kötülük ışıltıları gördüğünü söylemişti. Annesi de aynı şeyi söylüyordu. Ama annesine göre bu sözko-nusu kötülük vahşi ve korkunç bir şeydi, oysa Liz'e göre bunda korkulacak bir şey yoktu, bu dört elle sarılması gereken bir şeydi. Liz ve annesi kadar birbirine zıt iki insan yoktu ama her ikisi de Amy'nin gözlerinde aynı şeyi görmüştü.

Amy aynada kendini inceliyor, ruhunu okumaya çalışıyordu. Ama ne ki, onların söylediği kötü şeyleri göremiyordu nedense.

Üniversiteye gidip sanatçı olma düşü, gerçekçi değildi. Hayatı şimdiden olumsuz birçok olayla dolmuştu.

Göğüslerine dokunduğunda uçları dikleşti. Evet, annesinin dediği gibi bu çok kötü hem de günahı ama bununla birlikte de çok güzeldi.

— 131 —

Tanrı'nın kendisini gerçekten dinleyeceğinden emin olabilse diz çöküp kendisinin iyi mi yoksa kötü mü olduğuna ilişkin bir işaret vermesi için tüm kalbiyle dua edecekti. Kürtaj olduktan sonra artık bir daha Tanrı'nın kendisini dinlemeyeceğinden emindi.

Annesi kötü bir insan olduğunu, içinin derinliklerinin kötülükle kaplı olduğunu söylemişti. Ve bir anne elbette kızına ilişkin böylesi şeyleri bilirdi.

Öyle değil mi?

Öyle değil mi?

Joey yatmadan önce kavanozun içindeki parasını yeniden saydı. Son bir ay içinde iki dolar yetmiş beş sent daha biriktirmişti. Şimdi tam otuz iki doları vardı.

Panayırdan birine birkaç dolar verip onlarla kaçmayı sağlayıp sağlayamayacağını düşündü. On iki doları rüşvet için ayırabilirdi.

Acaba bu yeterli miydi?

Pazar günü matineye sinemaya gitmek için babasından iki dolar istemeye karar verdi. Ama bu parayı sinemaya harcamaya-caktı. Tommy Culp'un evine gidecek, öğleden sonrayı orada geçirecekti. Böylelikle kavanoza iki dolar daha koyabilecekti.

Kavanozu çalışma masasına koydu.

Yatmadan önce diz çöküp dua etmeye başladığında Tan-rı'ya annesinin gece yarısı odasına gelmemesi için yalvardı.

Ertesi gün, yani pazar günü Amy, Liz'i aradı.

«Alo?» dedi Liz.

«Ben Rahibe Amy.»

«Ah, merhaba rahibe.»

«Kiliseden ayrılmaya karar verdim.»

«Tanrı'ya şükürler olsun.»

— 132 —

«Burası soğuk ve sıkıcı.»

«Bundan eminim.»

«Sıkıcı bulamayacağım bir şey var mı?»

«Buzz Klemmet'e ne dersin?»

«Onu tanımıyorum,» dedi Amy.

«On sekiz yaşında, yakında on dokuzuna basacak. Bizden bir sınıf öndeydi.»

«Ah! Çok yaşlı.»

«On birinci sınıfta okuldan ayrıldı. Şimdi bir benzincide çalışıyor.»

«Erkeklerin nerede bulunacağını iyi biliyorsun,» dedi Amy alaycı bir tavırla.

«Hoş bir insandır, beğeneceksin.»

«Nesini beğeneceğim?»

«Tüm bedeni kas, bir damla bile yağ yok.»

«Peki, ya konuşabiliyor mu?»

«Elbette.»

«Ayakkabılarını kendi bağlayabiliyor mu?»

«Emin değilim,» dedi Liz. «Ama genellikle mokasen giydiği için bu konuda endişelenmeye gerek yok.»

«Umarım ne yaptığını biliyorsun.»

«Bana güven,» dedi Liz. «Ondan çok hoşlanacaksın. Hangi akşamı ayarlayayım?»

«Hangisi olursa olsun, farketmez,» dedi Amy. «Gündüzleri çalışıyorum nasılsa.»

«Yarın akşam?»

«Olur.»

«Biz de geliriz,» dedi Liz.

«Nereye gideceğiz?»

«Bize gideriz. Plak çalarız, videoda film izleriz, biraz esrar içeriz. Bizleri anında havaya uçuracak harika bir mal var elimde.»

«Annenler yok mu?»

«Bugün New Orleans'a iki haftalığına gidiyorlar. Ev bana kaldı.»

«Seni iki hafta evde tek başına bırakıyorlar, ha?»

«Evi yakmayacağımlı bilirler. Ve inan bana, tek önemsedikleri konu da bu zaten. Sonunda aklını başına topladığına sevindim. Yazı sensiz geçireceğimden korkuyordum. Aramıza yeniden katıldığın için çok mutluyum.»

«Senin düşündüğün gibi davranmak istediğimden emin değilim. Ben yalnızca biraz eğlenmek, iyi vakit geçirmek istiyorum.»

«Tamam, tamam.»

«Ciddiyim.»

«Tamam nasıl istersen öyle olsun. Şöyle ya da böyle iyi vakit geçireceğimizden eminim.»

«Panayır da önümüzdeki hafta kuruluyormuş.» dedi Amy.

«Ah, evet biliyorum. Elimdeki esrar da bitiyordu. Panayır aslında tam zamanında kurulacak. Hiç o korku tünellerine girdin mi?»

«Hayır.»

«Bayılacaksın.»

«Sabırsızlıkla bekliyorum.» dedi Amy.

— 134 —

ON

Janet Middlemeir eyaletin güvenlik mühendisiydi. Adliye, itfaiye, kütüphane, okul, şerifin bürosu, kamuya ait spor tesisleri ile stadyum gibi kamu binalarının her zaman temiz, ışıklandırılmış olmasıyla ve bu yerlerde çalışanlarla ziyaretçilerin güvenliğinden sorumluydu. Aynı zamanda da sözkonusu binaların elektrik tesislerinden de. Janet üniversiteden birkaç yıl önce mezun olmuş genç bir kadındı. İşiyile yakından ilgiliydi ve tüm hayatını ona adamıştı.

23 Haziran Pazartesi günü panayır Rockville, Maryland'a geldiğinde Janet büro olarak kullanılan karavana gitmiş ve bu ünlü panayırın hem sahibi, hem de işletmecisi olan kır saçlı Bay Frederickson'a kendini tanıtmıştı. Janet her zamanki dürüstlüğü ve işine olan bağlılığıyla bütün panayırı baştan sona denetlemiş ve tüm eğlence yerlerinin güvenliğinden emin olmuştu. Yaşadığı kasaba halkının güvenliği açısından herhangi bir terslik sözkonusu olsaydı Janet panayırın halka açılmasını onaylamayacaktı.

Bazen kendi yetkisinin sınırlarını zorlar, hatta bazen aşardı. Panayırdaki cihazları denetlemesinin kendi yetki sınırları içinde olduğundan emin değildi. Bu noktada yasa da pek belirgin şeyler söylemiyordu. Eyaletin Kamu Güvenliği Bürosundan daha önce hiç kimse gelip de panayırı denetlememişti, ama Janet böylesi bir sorumluluğu üstünden atamazdı. Birkaç hafta önce Virgi-

— 135 —

nia'da bir kadın salıncaktan düşüp ölmüştü. Bu ünlü panayırdaki o güne dek böylesi bir kaza sözkonusu olmamakla birlikte Janet bu panayırın kapılarını halka açmadan önce her şeyi iyice incelemeye karar vermişti.

Düşüncelerini Bay Frederickson'a açıkladığında onun nasıl bir tepki göstereceğini ve yine başkalarının yaptığı gibi rüşvet vermeye kalkacak olursa buna karşı nasıl bir tutum sergileyeceğini tam olarak kestiremiyordu. Panayırlarda, kamu görevlilerine rüşvet veren elemanların çalıştığını biliyordu. Bu elemanlara halk arasında «uzlaştırıcı» denirdi. Çünkü bu sözkonusu kişiler panayırdan önce kente ya da kasabaya gelir, polis ve önemli kamu görevlileriyle uzlaşır, görevlilerin ceplerini hem parayla, hem de aileleri ve arkadaşları için bedava biletle doldururlardı. Uzlaşmacı eğer görevini yapmazsa polis panayıra gelir kimsenin gözünün yaşına bakmadan panayırı kapatabilirdi. Janet bu ünlü gösterideki kişilerin rüşvet peşinde olduğunu düşünmelerini istemiyordu.

Neyse ki, Bay Frederickson, Janet'in varsayımlarının dışında iyi eğitim görmüş, oturup kalkmasını bilen saygılı bir beyefendiydi. Janet'in dürüstlüğünden ve içtenliğinden çok hoşlanmıştı. Dolayısıyla da herhangi bir rüşvet önerilmemişti. Elemanlarının en az kendisi kadar halkın sağlığı ve güvenliliğiyle yakından ilgilendiğini söylemiş, dilediği her yeri denetleyeceği konusunda güvence vermişti. Frederickson'un ulaşımdan sorumlu elmanı Max Freed, genç kadına üzerinde VIP yazan bir kimlik kartı vermişti. Böylelikle panayırdaki çalışanlar onunla hiç çekinmeden işbirliğine girebileceklerdi.

Janet günün büyük bir bölümünü panayırı baştan sona inceleyerek geçirmiş ve Frederickson'un doğruyu söylediğini anlamıştı. Bu ünlü panayır her şeyi gerçekten gereken kurallar doğrultusunda uyguluyordu.

Saat üçü çeyrek geçe Janet korku çadırına gelmişti. Progra-

— 136 —

ma göre kapıların halka açılmasına daha bir saat on beş dakika vardı. Çevre alabildiğine sessizdi. Kimseler yoktu. Birini bulup çevreyi dolaşmak istiyordu ama görünürde hiç kimse yoktu. Janet bir an için burayı denetlememeyi düşündü. Tüm alanda tek bir güvenlik sorunuyla bile karşılaşmamış olduğu için orada da tehlikeli bir şeyle karşılaşabileceğini doğrusu hiç sanmıyordu. Büyük bir olasılıkla zamanını boşa harcıyordu.

Ama her şeye karşın...

Görevine sıkıca bağlıydı.

Platforma gitti, gişenin önünden geçti. Halkın korku çadırına gireceği yerde birkaç tane kontraplak kapı vardı. Kapılardan birine yaklaştı. Kilitli değildi. Başını içeri uzattı.

İçerisi gösterisi sırasında olduğu gibi karanlık değildi ve elektrik kordonlarıyla doluydu.

Janet seslendi. «Kimse yok mu?»

Karşılık alamadı.

Fenerini yaktı, birkaç saniye duraksadıktan sonra içeri girdi. Ortalık küf kokuyordu.

Eğilerek elektrik bağlantılarına baktı. Her şey yolundaydı. Ayağa kalkarak ilerledi.

İçerisi irili ufaklı birçok makineyle ve korku çadırında kullanılan ürkütücü maskelerle doluydu. Janet fenerin ışığında bunların gerçek olmadığını görmesine karşın nedense tedirgin olmuştu. Ama tedirginliğine karşın yine de incelemesini sürdürdü. Yürürken bir yandan da insanların bu korku gösterilerinden nasıl zevk aldıklarını düşünüp şaşıyordu. Az sonra orta büyüklükteki depo benzeri bir yere gelmişti. Burada ürkütücü birçok şey vardı.

Odanın ortasında loş ışıkta durup çevresine hayretle bakınır-ken birden omzuna bir el dokundu. Korkuyla yerinde sıçrayıver-di. Başını çevirip baktığında tüm bedeni korkudan kaskatı kesilmişti.

Çok uzun boylu, geniş omuzlu bir adam karşısında durmaktaydı. Üzerinde siyah pantolon, siyah balıkçı yaka kazak, kanlı siyah eldivenler vardı. Ayrıca tüm yüzünü kaplayan bir Frankeş-tayn maskesi takmıştı.

«Korkuttum mu?» dedi boğuk bir sesle.

Janet güçlükle yutkundu ve ardından derin bir soluk aldı. «Evet. Çok korktum.»

«Bu benim işim.»

«Ne?»

«İnsanları korkutmak benim işim.»

«Ah, demek korku çadırında çalışıyorsunuz?»

«Bu benim işim.»

Janet adamın kalın kafalı biri olduğuna karar verdi. Gerizekâ-11 bir çocuk gibi konuşuyordu. Dostça davranmaya karar verdi. Bunun işe yarayacağını umuyordu. «Benim adım Janet. Sizininki ne?»

«Ha?»

«Adınız ne?»

«Gunther.»

«Güzel bir ad.»

«Ben sevmiyorum.»

«Adınızı sevmiyor musunuz?»

«Sevmiyorum.»

«Ne olsun isterdiniz?»

«Viktor.»

«O da güzel bir ad.»

«Viktor onun en sevdiği ad.»

«Kimin?»

«Onun.»

Janet böylesi bir insanla baş başa kalmaması gerektiğini düşünmeye başladı. Bir şey yapacak olsa sesini duyuramazdı.

Adam ona doğru bir adım attı.

Janet geriledi.

Adam durdu.

Janet ondan kaçamayacağını bilincinde titreyerek durdu. Adamın bacakları çok uzundu. Ayrıca o bölgeyi Janet'ten daha iyi bildiği de kesindi.

Yüzünü gizleyen maskenin arkasından garip bir ses çıkardı. Bu, koku almaya çalışan bir köpeğin tıslamasına benziyordu.

«Ben hükümetin elemanıyım,» dedi Janet yavaş yavaş. Böylelikle adamın daha iyi anlayabileceğini umuyordu. «Hem de çok önemli bir elemanıyım.»

Gunther karşılık vermedi.

«Çok önemli,» diye yineledi Janet tedirgin bir sesle. Max Fre-ed'in verdiği kimlik kartını gösterdi. «Bay Frederickson panayırda istediğim her yere girebileceğimi söyledi. Onun kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Bay Frederickson'u tanıyor musunuz?»

Gunther karşılık vermedi. Bir dev gibi, orada öylece kıpırdamadan durmuş genç kadına bakıyordu.

«Bay Frederickson bu panayırın sahibi,» dedi Janet sabırla. «Onu tanımanız gerek. Patronunuz o sizin. İstedğim her yere gidebileceğimi söyledi bana.»

Sonunda Gunther ağzını açtı. «Kadın kokuyor.»

«Ne?»

«Güzel kokuyorsun.»

«Ah, hayır,» dedi Janet terlemeye başlamıştı.

«Çok güzel.»

«Hayır, hayır,» dedi Janet. «Bu hiç de doğru olmaz. Başın belaya girer.»

Gunther yeniden koku almak istercesine burnunu çekmeye başlamıştı. Yüzündeki maske, almaya çalıştığı kokuyu engelliyor gibiydi. Sonunda yüzündeki Frankeştayn maskesini çekip çıkardı.

— 139 —

Janet maskenin arkasından ortaya çıkan yüzü görünce, sendeleyerek geriledi ve bir çığlık attı.

Genç kızın daha fazla bağırmasını engellemek amacıyla Gunther iri eliyle onu tokatladı.

Janet yere düştü.

Gunther de onun üstüne.

Panayırın kapılarını halka açmasından on beş dakika önce Conrad son bir kez daha korku çadırını denetlemeye çıktı. Cihazların düzgün bir şekilde işlemeye hazır olduğundan emin olmak istiyordu.

Büyük örümcek salonunda bir kadın cesediyle karşılaştı. Cesedin üstü başı kan içindeydi. Bedeninde morluklar vardı. Başı koparılmış ve cesedin az ötesine fırlatılmıştı.

Conrad hemen Gunther'in panayırda çalışan kadınlardan birini öldürmüş olduğunu düşündü. Bu olabilecek en kötü şeydi. Halktan birinin cesedini polisin asla bulamayacağı bir şekilde ortadan kaldırabilirdi. Ama panayır elemanlarından birine tecavüz edilip öldürülmesi polisin panayıra girmesi ve ergeç Gunther'in başının belaya girmesi demektir. Panayır elemanları Gunt-her'i, onun kana, tecavüz etmeye ve öldürmeye eğilimli biri olduğunu bilmedikleri için benimsemişlerdi. Gunther her zaman böylesine vahşet dolu biri değildi aslında. Panayır halkı onun farklı olduğunu biliyordu ama son üç yıl içerisinde tehlikeli birine dönüştüğünün farkında değildiler. Kimse Gunther'e fazla dikkat etmezdi. Genellikle onu görmezden gelirlerdi. Ama içlerinden biri öldürülürse, Gunther'le daha yakından ilgilenmeye başlayacaklar ve bu da gerçeğin daha fazla saklanamayacağını ortaya çıkaracaktı.

Paniği geçtikten sonra Conrad, öldürülmüş olan kadının kendilerinden biri olmadığını gördü. Bû kadını daha önce hiç görme-

— 140 —

misti. Gunther'i ve kendini hala kurtarabilecek bir şansı daha vardı.

Kanıtları ortadan kaldırabilecek kadar zamanı olmadığını farkeden Conrad hızla cesedin yanından uzaklaşarak odanın sonuna doğru gitti. Burası karanlıktı. Elini tahta zemine doğru uzattı. Birkaç saniye sonra aradığı halkalı civatayı buldu. Halkayı çekti. Tamir amacıyla yapılan gizli kapılardan birini açtı. El yordamıyla merdivene ulaşınca karanlığın içinde basamakları inmeye başladı. Başı tam korku çadırının zemininin altına gelince merdiveni itti ve yerinde doğruldu.

El yordamıyla sağındaki zinciri bulup çekti. Bodrumdaki iki düzine ampul birden yanmasına karşın içerisi hâlâ loştu. Burası birçok aletle dolu alçak tavanlı bir odadaydı.

Conrad metal tekerleklerin arasında ilerledi. Hızla odanın kuzeybatısına doğru gitti. Ceketini ve pantolonunu çıkardı. Kan lekeleriyle dolu olan giysilerini Hayalet'e açıklamak istemiyordu. Üstünü değiştirdikten sonra yine merdiveni alarak cesedin yanına geri döndü.

Saatine baktı. Korku çadırındaki gösteri dört buçukta başlayacaktı ve saatte tam dört buçuktu. Tam o anda da panayırın kapısı açıldı ve halk akın akın içeri girmeye başladı. On dakika içerisinde halk gişelerin önünde kuyruk olacaktı.

Hayalet her şeyin yolunda olduğuna ilişkin son raporu almadan gösteriyi başlatmazdı. Conrad'ın neden hâlâ yanına gelmediğini merak ediyor olmalıydı. Bir iki dakika içinde mutlaka gelip bakardı.

Conrad hâlâ soğumamış olan kanlı cesedi bir çarşafa sardı. Cesedin ağzı ve gözleri açıktı. Kadının kesik başından kopmuş uzun saç tellerini, kanlı giysilerini, elfenerini, not defterini ve kasketini topladı. Hiç kadın kasket giyer miydi? Burada ne arıyordu? Cüzdanını aradı. Bir kadının yanında mutlaka cüzdanı olmalıydı

— 141 —

ama bulamadı. Conrad ter içinde kalmıştı. Birinin seslendiğini duydu. «Conrad?»

Conrad korku ve heyecanla sesin geldiği yöne döndü.

Seslenen Hayalet'ti. Hayalet kapının yanında durmuş içeri bakıyordu. Solgun bir gölge gibiydi. Conrad onun yüzünü tam olarak göremiyordu.

Ben onu göremiyorsam o da beni tam olarak göremiyordur, diye geçirdi içinden Conrad. Rahatlamıştı. Ne yaptığını görmemişti.

«Conrad?»

«Buradayım.»

«Bir terslik mi var?»

«Hayır, hayır. Her şey yolunda.»

«Kapılar açıldı. Dışarıısı çok kalabalık.»

Bedeniyle çarşafa sarılmış cesedi siper etti.

«Şimdi geliyorum.»

«Yardım ister misin?»

«Yok, yok. Her şey yolunda. Sen git ve bilet satışına başla.»

«Emin misin?»

«Elbette eminim,» diye tısladı Conrad. «Hadi elini çabuk tut. Ben de az sonra orada olacağım.»

Hayalet bir an duraksadıktan sonra geri döndü.

O gider gitmez Conrad cesedi gizli kapılardan birinin içine sürükledi. Yukarıdan sesler geliyordu. Halk korku çadırını doldurduğundan Hayalet müziği başlatmıştı.

Conrad yüzünü buruşturarak cesedin giysilerini topladı. Pantolonun, ceketin ve gömleğin ceplerini araştırdı. Bir kimlik bulmaya çalışıyordu.

Kadının arabasının anahtarlarını buldu. Anahtarlığın bir ucunda da arabanın plaka numarası yazılıydı.

Cesedin giysilerinin ceplerini araştırırken panayır görevlileri-

— 142 —

nin verdiği kimlik kartını buldu. Şaşkına döndü. Bu kadın gerçekten de panayır ile ilişkisi olan önemli biriye Gunther'in sırrı fazla gizli kalamayacaktı.

Conrad sonunda aradığını buldu. Nüfus kâğıdında kadının adının Janet Leigh Middlemeir olduğu yazılıydı. Eyaletin Kamu Güvenlik Bürosunda çalışıyordu. Güvenlik mühendisiydi ve Mary-land Eyalet Konseyi tarafından görevlendirilmişti.

Hükümetin elemanıydı. Bu çok kötüydü işte. Ama yine de sandığı kadar kötü sayılmazdı. Hiç olmazsa panayır çalışanlarının akrabası falan değildi. Peşine düşecek kimsesi yoktu panayırda. Kimse ona dikkat etmediği için ortadan yok olduğunu da anlamayacaklardı. Conrad'ın cesedi ortadan kaldırabilme şansı vardı. Polis de onun çalışma saatinin dışında bilinmeyen bir nedenden ötürü öldürüldüğüne karar verecekti.

Öte yandan Conrad hava kararmadan herhangi bir girişimde bulunamazdı. Aksi halde bu çok tehlikeli olabilirdi. Hayalet onu merak etmeye başlamadan önce artık ortaya çıkabilirdi. Çarşafa sarılı cesedi odanın köşesine itip kanlı giysilerini çarşafın içine attı. Elleri kan içinde kalmıştı. Bir kenarda duran kirlili bir bezle ellerini silmeye çalıştı. Sonunda tüm delilleri ortadan kaldırmıştı. Hiç olmazsa daha birkaç saat oraya kimse girmeyecekti.

Conrad üstüne temiz bir şeyler geçirerek arka kapıdan dışarı çıktı. Oradan kendisine en yakın olan tuvalete gitti. Kapılar birkaç dakika önce açıldığından tuvaletler henüz boştu. Ellerini iyice yıkadı. Ardından korku çadırına doğru yöneldi, o sırada çadırın tepesindeki palyaço mekanik bir sesle kahkahalar atıyordu. Conrad'ın yanında çalışan Elton bilet satarken Hayalet de girişte duruyordu. Frankeştayn maskesiyle Gunther kapıda durmuş müşterilerle şakalaşmaktaydı. Conrad'ı gördü. Bakışları bir an karşılaştı. Birbirlerini tam olarak görmemelerine karşın aralarında sessiz bir iletişim oldu.

— 143 —

«Yine aynı şeyi yaptım.»

«Biliyorum. Cesedi buldum.»

«Şimdi ne olacak?»

«Seni her zamanki gibi yine koruyacağım.»

Hava kararınca dek Conrad seyyar satıcılarla birlikte son hazırlıklarla ilgilenmişti. Hava kararır kararmaz da migrenini bahane ederek Hayalet'e karavanına gidip biraz dinleneceğini söylemişti.

Oysa, karavanına gideceği yerde panayırın yanındaki araba parkına gidip Janet Middlemeir'in arabasını aramaya koyuldu. Elinde genç kadının arabasını bulmasını kolaylaştıracak anahtarlık ve anahtarlıkta bulunan plaka numarası vardı. Park yerinde birçok araç olmasına karşın Conrad yarım saat içerisinde genç kadının Dodge Omni arabasını bulmuştu.

Conrad arabaya bindiğinde arkasında somut kanıtlar bıraktığının bilincinde servis alanına doğru gitti. Arabayı oradan uzaklaştırması gerekiyordu. Korku çadırının hemen arkasına park etti. Servis alanı o sırada bomboştu. Hiç kimsenin tuvalete gitmemesi için dua etti içinden.

Korku çadırının içinden geçerek arka kapıdan atlıkarıncanın bodrumuna gitti. Çarşafa sarılı cesedi aldı. Cesedi arabanın bagajına koyduktan sonra panayır yerinden uzaklaştı.

Hayatında hiç bu denli yürekli olmamasına karşın cesedi, kadının kendi evine bırakmanın en iyi çözüm yolu olduğuna karar vermişti. Polis genç kadının hırsızlar tarafından öldürülmüş olduğuna karar verirse o cinayete asla panayır arasında bir bağlantı kuramayacaktı. Bu cinayet de diğerleri gibi bir vahşet ürünü olarak değerlendirilecek ve faili meçhul cinayet dosyalarının arasında yer alacaktı.

— 144 —

Panayır yerinden iki mil uzaklıktaki süpermarketin araç park alanında Conrad, Janet Middlemeir'in nerede yaşadığına ilişkin bir ipucu yakalamaya çalıştı. Genç kadının panayırdaki inceleme gezisi sırasında yanına almadığı çantası ön koltuğun altındaydı. Çantayı karıştırınca ev adresinin yazılı olduğu ehliyeti buldu.

Conrad bir benzin istasyonundan aldığı haritanın da yardımıyla genç kadının yaşadığı siteyi buldu. Burada bahçeler içinde iki ya da üç katlı binalar vardı. Janet Middlemeir'in evi köşedeki binaların birinde giriş katındaydı. Evin arka kapısından fazla uzakta olmayan bir alandaysa boş bir araba park yeri vardı.

Evde ışık yoktu. Conrad genç kadının yalnız yaşadığını umdu. Evli olduğuna ilişkin herhangi bir ipucu bulamamıştı. Parmağında alyans olmadığı gibi çantasında da evli olduğu hakkında örneğin üzerinde «Mrs» yazılı herhangi bir kimlik de yoktu. Ama genç kadın bir kız arkadaşıyla ya da erkek arkadaşıyla yaşıyor olabilirdi. Bu da sorun anlamına gelirdi. Conrad cesedi eve bırakırken karşısına çıkabilecek herkesi öldürmeye kararlıydı.

Cesedi aracın bagajında bırakarak kadının evine gitti. Evdeki tek yatak odasında bulunan dolaba aceleyle bir göz gezdirdiğinde genç kızın yalnız yaşadığını hemen anlamıştı.

Mutfak penceresinin önünde durarak park yerine giren araca baktı. İki kişi arabadan inip yandaki eve

girmişti. Aynı anda da bir adam başka bir evden çıkarak Volkswagen Rabbit'ine binip uzaklaştı. Ortalık yeniden sessizleşince Conrad, genç kadının arabasına giderek cesedi bagajdan çıkarıp içeri taşıdı. Bir yandan da kimsenin kendisini görmemesi için dua ediyordu.

Çarşafa sarılı cesedi banyoya götürüp açarak banyo küvetine koydu. Parçalanmış cesetten hâlâ kan akıyordu. Duvarlar ve zemin kanlanmıştı.

Cinayete ilişkin zekice planları vardı. Cesedi eğer yatak oda-

— 145 —

Şeytanın Dansı / F: 10

sına bıraksaydı polisin göndereceği patologlar genç kadının orada öldürülmediğini hemen farkedeceklerdi. Çünkü böylesi bir cinayete ilgili yerde yeterince kan bulamayacaklardı. (Cesedin kanının büyük bir bölümü korku çadırında kalmıştı.) Oysa polisler cesedi banyo küvetinin içinde bulduklarında kanın musluktan akıp gittiğini düşünebileceklerdi.

Conrad genç kadının bluzuna iliştilmiş VIP kimlik kartını anımsadı. Kartı banyo küvetinin içinden alarak cebine attı.

Ayrıca genç kadının kanlanmış şapkasını, elfenerini ve not defterini de aldı. Kanları temizledi, daha sonra da hepsini holdeki dolaba koydu. Genç kadının bu sözkonusu eşyalarını tam olarak nereye koyduğunu bilmiyordu ama polis de bilemeyecekti zaten.

Boş çarşafı katladı.

Mutfakta, floresan lambanın altında ellerini dikkatle inceledi. Aslında ellerini banyoda yıkamıştı ama tırnaklarının arasında hâlâ kan izleri vardı. Mutfakta bir kez daha ellerini yıkadı.

Conrad genç kadının mutfak bezlerini koyduğu çekmeceyi buldu. Bezlerden birini sağ eline sarıp diğeriyle de mutfak kapısını tuttu. Kapıyı açtı. İçeride üç tane vitray cam vardı. Dışarıya baktı, sessizdi. Katladığı bezle camlardan birine mümkün olabildiğince az ses çıkaracak şekilde vurdu. Cam kırıldı. Kırık cam parçalarını içeriye itti. Böylelikle hırsızın camı dışarıdan kırıldığına ilişkin bir görüntü vermiş oluyordu. Conrad kapıyı yavaşça kapattı, cam kırıkları kalmasın diye bezi iyice silkeledi, yeniden katlayarak çekmeceye eski yerine koydu.

Birden kırık cam parçalarında bez parçalarının kalabileceğini düşündü. Yerdeki cam parçalarına baktı. Ama hepsini inceleyecek zamanı yoktu. Yine aynı şekilde genç kadının bagajında kan izleri olup olmadığını araştırarak kadar da zamanı yoktu. Elinden geleni yaptığına inanmaktan ve kendisine yol gösteren kötülük tanrısına güvenmekten başka çaresi olmadığını biliyordu.

— 146 —

Janet Middlemeir'in araba anahtarlarını mutfak tezgâhının üstüne koydu, sonra da daha önce katladığı çarşafı aldı. Evden dışarı çıkarken kapı kulplarını mendiliyle sildi. Poliste sicili yoktu, dolayısıyla da parmak izleri de olmayacaktı, ama her şeye karşın yine de dikkatli davranmak zorundaydı.

Evden dışarı çıktı. .Panayır alanı dokuz mil ötedeydi ancak Conrad oraya yürüyerek gitmeyi düşünmüyordu. Taksiye binebilirdi ama şoför yolcusunu aldığı yeri kaydedebileceği ve yüzünü hatırlayabileceği için genç kadının evinin bulunduğu siteden taksiye binmek istemiyordu. Bu siteden bir mil uzaklıkta başka bir sitenin bulunduğu alanda gözüne ilişen bir çöp tenekesine çarşafı attı. Bir mil daha yürüdükten sonra Holiday Inn Oteline geldi. Otelin barında iki duble viski içtikten sonra bir taksiye atlayarak panayıra gitti.

Takside cesedi bulduğundan bu yana tüm yaptıklarını bir kez daha gözden geçirdi. Hiç hata yapmamıştı. Büyük bir olasılıkla Gunther tutuklanmayacaktı, en azından uzunca bir süre için.

Conrad, Gunther'i kendisinden almalarına izin veremezdi. Gunther onun çok sevdiği oğluydu. Kendi kanındandı. Ama dahası Gunther ona cehennem verdiği bir armağandı. İntikam meleği idi. Conrad, Ellen'ın çocuklarını bulduğunda, onları kaçırarak, çığlıklarının duyulmayacağı terk edilmiş bir yere götürecekti ve çocukları Gunther'in eline teslim edecekti. Gunther'in onlarla kedinin fareyle oynaması gibi oynamasına ses çıkarmayacaktı. Gunther'in çocuklara günlerce işkence yapmasını, cinsiyetleri ne

olursa olsun onları cinsel açıdan kullanmasını sonra da öldürmesini sağlayacaktı.

Kararlılıkla taksinin arka koltuğunda oturan Conrad kendi kendine gülümsedi. O günlerde nedense çok ender gülümsüyor-du. Uzun bir zamandan beri de kahkahalarla güldüğünü anımsamıyordu. Diğer insanları neşelendiren olaylarla ilgilenmezdi.

— 147 —

Onun ilgi duyduğu şeyler ölüm, vahşet ve lanetlemeydi. Bunların dışında da taptığı kötülük tanrısının düşüncesi onu gülümsetebilir-di. On iki yaşından beri sıradan insanların neşeleri ya da mutluluklarının onun için bir anlamı yoktu.

O akşamdan beri.

Noel gecesinden beri.

Kırk yıl önce...

Straker ailesi evlerini baştan sona Noel için süsler, tavana degecek kadar büyük Noel ağaçları alırlardı. Her odada Noel süslerinin yanısıra dostlarından ve akrabalarından gelen Noel kartları olurdu.

Conrad'in on iki yaşına bastığı yıl annesi ailenin Noel süslemelerine yeni bir parça eklemişti. Bu camdan yapılmış bir gaz lambasıydı. Gazın alevi cama yansır ve duvarda binlerce şekil oluşurdu.

Küçük Conrad bu lambayı pek sevmiş ama elini yakmaması için lambaya dokunmasına izin verilmemişti. Lambaya dokunursa çok dikkatli olup bir yerini yakmayacağından emindi ama bu konuda annesini bir türlü ikna edemiyordu. Herkesin yattığı bir gece Conrad kalkmış, aşağı inmiş, bir kibrit alıp lambayı yakmak istemişti. Ne var ki, lamba devrilmiş ve yanan gaz da yere dökülmüştü.

Kanepedeki yastıklarla yangını söndürebileceğini sanmış-sa da kısa bir süre sonra bunun işe yaramadığını görmüştü. Zaten her şey için artık çok geçti.

Yangından tek kurtulan Conrad olmuştu. Annesi, üç kız kardeşi ve iki erkek kardeşi ölmüştü. Babası ölmemiş ama göğsü, sol kolu, boynu ve yüzünün sol tarafı tamamen yanmıştı.

Ailesini yangında yitirmek babasının hem kafa, hem de psikolojik durumunu doğal olarak çok kötü etkilemişti. Conrad'ın babası tüm kalbiyle bağlı olduğu Tanrı'nın Noel gecesi gibi çok önemli bir gecede böylesi bir kazanın gerçekleşmesine izin veri-

— 148 —

sini bir türlü kabullenememişti. Adam bunun bir kaza olduğunu düşünmüyor, Conrad'ın şeytanın ta kendisi olduğuna ve amaçlı olarak bu yangını çıkardığına yürekten inanıyordu.

O günden evden kaçacağı yıla dek Conrad tam bir cehennem azabı yaşamıştı. Babası sürekli olarak onu aşağılamış ve küçümsemişti. Yaptığını unutmamasına asla izin vermemişti. Günde en az yüz kez annesiyle kardeşlerine yaptıklarını ona hatırlatıp durmuştu. Conrad suçluluk duygusuyla yaşamış ve kendinden nefret etmeye başlamıştı.

Kendini bu utançtan arındırmayı bir türlü başaramamış, şu anda bile elli iki yaşında olmasına karşın bu duyguyu üzerinden atamamıştı. Geceleri hep yangın ve çılgınlıklarla dolu karabasanlar görür, babasının yanık yüzü gözünün önünden gitmezdi.

Ellen hamile kaldığında Conrad, sonunda Tanrı'nın kendisine bu suçluluk duygusundan kurtulması için bir şans tanıdığına inanmıştı. Bir aile hayatı olacaktı. Çocuklarına sevgi ve mutluluk dolu harika bir hayat sağlamakla annesinin ve kardeşlerinin ölümünü bağışlayabilecekti. Ellen'in hamileliği ilerledikçe Conrad doğacak çocuğun, kurtuluşu olacağından gittikçe emin olmaya başlamıştı.

Sonunda da Viktor dünyaya gelmişti. İlk birkaç saat Conrad, Tanrı'nın kendisini cezalandırdığını düşünmüştü. Günahlarından arınması için Tanrı'nın kendisine bir şans vermesi yerine sanki ona

hiçbir zaman ruhsal huzur vermeyecekmiş gibi bir duyguya kapılmıştı.

İlk şok geçtikten sonra Conrad mutasyona uğramış oğlunu farklı bir açıdan değerlendirmeye başlamıştı. Viktor cennetten değil, cehennemden gelmişti. Viktor, Tanrı'nın cezalandırması değildi, o şeytanın kutsadığı bir yaratıktı. Tanrı, Conrad Straker'e arkasını dönmüş ama şeytan ona bir iyilik yaparak bu çocuğu yollamıştı.

Bu tür bir düşünce sıradan ve normal bir insana oldukça

— 149 —

garip gelebilirdi ama suçluluk duygusu ve utancından kurtulmak için çaresizlikle bir çıkış yolu arayan Conrad'a son derece mantıklı geliyordu. Cennet eğer kapılarını bir daha açmamak için kapadıysa cehennemin kapıları ona açılmış ve kendisini kucaklamıştı. Conrad mutlaka bir yere ait olmak istiyordu, bu cehennem bile olsa, buna karşı çıkmayacaktı. Eğer ışık ve güzellik tanrısı onun günahlarını bağışlamayacaksa o zaman Conrad aradığı huzuru kötülük tanrısında bulacaktı.

Şeytan dinine ilişkin düzinelerce kitap okumuştı. Cehennemin, Hıristiyanların söylediği gibi kötülük ve acılarla dolu olmadığını anlamıştı. Şeytana tapanların söylediğine göre cehennem günahkârların günahlarından ötürü ödüllendirildiği, bir başka deyişle hayallerinin gerçekleştiği bir yerdi. Ayrıca, cehennemde suç diye bir kavram, utanç diye bir şey yoktu.

Conrad şeytanı kurtarıcı olarak kabullendiğinde, en doğru kararı verdiğine emin olmuştu. Yangın ve acıyla dolu karabasanları sona ermemekle birlikte o korkunç Noel gecesinde önceki mutluluk dolu yaşamına geri dönmüş ve ilk kez hayatının bir anlamı olduğunu anlamıştı. Onun görevi artık şeytana hizmet etmektir.

Ellen, Viktor'u öldürdüğünde Conrad onun Tann'nın görevini yerine getirdiğini anladığı için çok öfkelenmişti. Karısını neredeyse öldürecekti. Ama karısını öldürmekle hapse girebileceğini ya da ölüme mahkûm edilebileceğini farkedince rolünü yerine getiremeyeceğini düşünerek bundan vazgeçmişti. Bir kez daha evlenirse şeytanın kendisine bir işaret olarak yeni bir çocuk gönderebileceğini düşünmüştü.

Conrad, Zena'yla evlenmiş ve Gunther dünyaya gelmişti. Zena şeytanın Meryem Ana'siydi ama bunun farkında değildi. Conrad da ona bunu asla açıklamamıştı. Conrad kendini İsa gibi bir kurtarıcı olarak görüyordu. Zena çocuğunun garip olduğunu düşünüyor ve doğaldır ki bu düşünce onu tedirgin ediyordu ama panayırda yaşayan biri olarak bu tür garipliklere alışıktı.

— 150 —

Gelgelelim Gunther yalnız garip değildi.

Daha farklıydı. Hem de çok farklı.

Kutsal bir çocuktü.

O, karanlığın geleceğiydi.

Taksi hızla yolda ilerlerken Conrad sessiz sokakiara ve evlere baktı. Bu evlerde yaşayanların Tanrı'nın dünyasının son günlerini yaşadıklarının farkında olup olmadıklarını düşündü. Hiç olmazsa içlerinden birinin şeytanın çocuğunun dünyaya geldiğinden haberi olup olmadığını.

Gunther'in terör devri henüz başlamıştı. Binlerce yıl sürecek kötülük dönemi daha yeni başlıyordu.

Ah evet, Gunther garip bir yaratık olmanın da ötesindeydi.

O yalnızca garip bir yaratık olsaydı bu Conrad'in son yirmi beş yıl içinde yaptıklarının tümünün hatalı olduğu anlamına gelirdi. Hatta bu Conrad'in hepten çılgın biri olduğu anlamındaydı.

Bu yüzden de Gunther garip olmanın ötesindeydi, Gunther kötülüğün simgesi idi.

Gunther dünyanın mahvolmasını sağlayacaktı.

Gunther yeni kötülük çağının habercisiydi.

Gunther, İsa'nın karşıtıydı.

Öyle olması gerekiyordu. Conrad'ın iyiliği için öyle olması gerekiyordu.

— 151 —

ON BİR

Joey için panayırın başlayacağı hafta bir türlü gelmek bilmedi. Hem panayır elemanlarından biri olmak, hem de Royal City' den bir an önce ayrılmak için sabırsızlanıyordu ama nedense annesinin elinden kurtulabileceğini sanmıyordu.

Zamanın çabuk geçmesini sağlayacak kimse yoktu. Zaten annesi böyle bir şey yapmazdı. Babasıysa her zamanki gibi bürosu ve model trenleriyle meşguldü. Joey'nin okuldaki en iyi arkadaşı Tommy Culp da ailesiyle tatile çıkmıştı.

O günlerde Amy de eve pek uğramıyordu. Pazarların dışında her gün Dive'da çalışıyordu. Son haftaysa her gece Buzz adında bir delikanlıyla dışarı çıkmıştı. Joey, Buzz'in soyadını bilmiyordu ama ona göre bu Saw olabilirdi.

Joey panayıra, panayırın son günü olan cumartesiden önce gitmeyi düşünmüyordu. Böylelikle kimse onun nereye gittiğini anlayamayacaktı. Oysa, o çoktan panayırda birlikte başka bir eyalette olacaktı.

Ama 30 Haziran Pazartesi günü Joey artık dayanamayarak kendine verdiği sözü bozdu. Annesine kütüphaneye gideceğini söylemesine karşın bisikletine atlayıp evlerinden iki mil uzaktaki panayır yerine gitti. Ancak cumartesiden önce evden kaçmayı planlamıyordu. Pazartesi panayırın kurulduğu gün olduğu için eğer gerçekten onlardan biri olacaksa gidip bu insanların ne mene kişiler olduğunu anlamaya karar verdi.

İki saat boyunca ayakaltında dolaşmamaya çalışarak kurul-

— 152 —

makta olan panayırı izledi. Lunaparkın, atlıkarıncanın bu denli hızla kurulması onu hem şaşırtmış, hem de büyülemişti, iriyarı ve dövmeli bazı panayır çalışanları onunla şakalaşmış, o da karşılık vermişti. Karşılaştığı herkesin işiyle gururlandığına tanık olmuştu.

Korku çadırının kurulacağı alana geldiğinde direğin üstündeki iri palyaçonun yüzünü gördü. Orada çalışanlardan birinin yüzüne Frankeştayn maskesi geçirmiş olması Joey'nin çok hoşuna gitmişti. Diğeriyse doğuştan beyaz saçlı olan biriydi. Sulu ve renksiz gözleri vardı.

Bu gözler panayırda Joey'nin hoşuna gitmeyen ilk şeydi. Joey'e insanı tedirgin eden bu gözleriyle dik dik bakmıştı. Joey erkekleri bakışlarıyla taşa dönüştüren kadının öyküsünü hatırladı birden.

Ürpererek oradan uzaklaştı. Birkaç adım attıktan sonra arkasında bir ses duydu.

«Hey! Sen!»

Kendisine seslenildiğini bilmesine karşın yürümeyi sürdürdü.

«Hey! Dur bir dakika!»

Joey oradan kovulacağım düşünerek içini çekti. Başını çevirip baktığında korku çadırının platformundan yere atlayan birini gördü. Bu uzun boylu ve zayıf biriydi. Joey'nin babasından on yaş büyük olmalıydı. Şakaklarındaki beyazlara karşın saçları kömür siyahıydı. Mavi gözleri Joey'e havagazının alevini anımsat-mıştı.

Adam yaklaşırken, «Ailen bizde mi çalışıyor, evlat?» dedi.

«Hayır,» dedi Joey utangaç bir tavırla. «Ama ayakaltında dolaşmıyorum. Gerçekten kimseye engel olmuyorum. Belki... bir gün... ben de bir panayırda çalışırım. Burada işlerin nasıl gittiğini görmek istemiştim. Eğer izin verirsiniz biraz daha kalmak...»

«Vay, vay, vay,» dedi adam. Joey'nin karşısına geçip durdu. «Yoksa seni dışarı atacağımı mı sanmıştın?»

— 153 —

«Atmayacak mısınız?»

«Elbette atmayacağım.»

«Oh,» dedi Joey, rahatlamıştı.

«Bu işlerden anladığın belli. Panayır yaşamına ilgi duyduğunu görüyorum.»

«Öyle mi?»

«Evet. Bu her halinden belli oluyor.»

«Sizce ben de... bir gün... burada çalışabilir miyim?»

«Elbette. Yetenekli biri olduğun belli. Burada istediğin işde çalışabilirsin. Bu yüzden sana seslendim ya zaten. Sendeki parıltıyı gördüm. Bu hemen belli oluyordu.»

«Ah, bu çok iyi işte,» dedi Joey. Utanmıştı.

«Al şunları,» dedi yabancı adam. Elini cebine attı ve iki tane ince pembe karton çıkardı.

«Bunlar ne?»

«Panayıra bedava bilet.»

«Ciddi misiniz?»

«Evet.»

«Bana neden bedava veriyorsunuz?»

«Sana daha önce de söylediğim gibi sendeki o parıltıyı gördüm. Panayırıcıların dediği gibi sende bu yetenek var. Ne zaman senin gibi istekli ve yetenekli birini görsem ona bedava bilet veririm. İstediğin zaman gelebilirsin. Bir arkadaşımı da getir. Ya da istersen ağabeyini getirebilirsin. Ağabeyin var mı?»

«Hayır.»

«Kız kardeşin?»

«Evet.»

«Adı ne?»

«Amy.»

«Peki ya senin adın ne?»

«Joey.»

— 154 —

«Joey ne?»

«Joey Ailen Harper.»

«Benim adım da Conrad. Şu bedava biletlerin arkasını imzalayayım da kapıda bir sorun çıkmasın.»
Cebinden dolmakalemini çıkararak biletleri imzaladı. Sonra da Joey'e uzattı.

«Çok teşekkür ederim,» dedi Joey. «Bu harika işte.»

«İyi eğlenceler.» diye karşılık verdi Conrad gülümseyerek. Dişleri bembeyazdı. «Belki sen de bir gün panayırda çalışır ve bir parıltı gördüğün çocuklara bedava bilet verirsin.»

«İnsanın kaç yaşında olması gerek?»

«Panayırda çalışması için mi?»

«Evet.»

«Yaş önemli değil.»

«On yaşında bir çocuk da çalışabilir mi?»

«Eğer ailesi yoksa evet çalışabilir,» diye karşılık verdi Conrad. «Ya da ailesi onunla ilgilenmiyorsa. Ama ilgili bir ailesi varsa onu alıp eve götürürler.»

«Sizler... panayırda çalışanlar... çocuğu saklamaz mısınız? Eğer o çocuk için eve dönmek dünyanın en kötü şeyiyse ailesi onu almaya geldiğinde onu saklamaz mısınız?»

«Ah, hayır bunu yapamayız. Bu yasalara aykırı. Ama bu çocukla eğer hiç kimse ilgilenmiyor ve onu istemiyorlarsa panayır çalışanları ona sahip çıkar. Bu her zaman böyle olmuştur ve olmaya da devam edecektir. Peki ya sen? Ailenin sana ilgi gösterdiğinden eminim.»

«Pek sayılmaz,» dedi Joey.

«Buna inanmam. Annen seni çok seviyor olmalı.»

«Hayır,» diye karşılık verdi Joey.

«Senin gibi zeki ve yakışıklı bir çocukla mutlaka gurur duyuyordun»

Joey'in yüzü kızardı.

— 155—

«Bu yakışıklılığımı annenden mi aldın?»

«Şey... evet... anneme daha çok benzerim.»

«Bu koyu renk gözler ve saçlar?»

«Evet. Annemin de gözleri ve saçları koyudur.»

«Biliyor musun?» dedi Conrad. «Bir zamanlar sana benzeyen birini tanımıştım.»

«Kim?»

«Çok güzel bir hanımdı.»

«Ben kadına benzemiyorum!» dedi Joey.

«Hayır, hayır,» dedi Conrad telaşla. «Öyle demek istemedim. Ama senin de onun gibi koyu renk gözlerin ve saçların var. Yüz hatların da sanki ona benziyor. Onun da senin yaşında bir oğlu olmalı. Evet bu çok mümkün. İzini kaybettiğim bu arkadaşımın oğlu musun yoksa? Bu ne kadar da ilginç olurdu, değil mi?» Joey'e iyice yaklaştı. Gözlerinin akı sarıya çalıyordu. Omuzlarında kepek vardı. Bıyığında bir ekmek kırıntısı. Sesi boğuklaşmıştı. «Annenin adı ne?»

Joey birden karşısındaki bu yabancının iki mavi kristal noktaya benzeyen bu gözlerinde hiç de hoşuna gitmeyen bir anlam gördü. Conrad'ın dostça davranışının azaldığını hissediyordu. Televizyondaki «Rockford Dosyasında» özel dedektif Jim Rockford'u anımsamıştı. Bilgi almak üzere tüm dostça davranışlarını bir kenara atan Jim Rockford gibi davranıyordu bu yabancı. Joey hiç nedensiz, tamamiyle içgüdüsel bir şekilde karşısındaki bu yabancının Jim Rockford gibi çekici davranmaya çalıştığını hissetmişti. Ağzından zorla laf alınmaya çalışıyormuş gibiydi bu adam. Yapay düşmanlığının dışında Jim Rockford aslında çok hoş bir insandı. Oysa Conrad'ın gülümsemesinin altında hiç de hoş biri olmadığı anlaşılıyordu. Mavi gözlerinin derinliklerinde öyle dostça bir hava yoktu. Tersine kötülük okunuyordu.

«Joey?»

— 156 —

«Efendim?»

«Annenin adının ne olduğunu sormuştum sana.»

«Leona,» diye yalan söyledi. Bir yandan da neden yalan söylediğini anlamaya çalışıyordu. Gerçeği söylemenin hayatında yapacağı en kötü şey olduğunu sezmişti. Leona, Tommy Culp'un annesinin adıydı.

Conrad dikkatle ona baktı.

Joey bakışlarını kaçırmak istedi ama beceremedi.

«Leona mı?»

«Evet.»

«Eh, kimbilir belki de arkadaşım adını değiştirmiştir. Kendi adını hiç sevmezdi zaten. Annen arkadaşım olabilir. Annen kaç yaşında demiştin?»

«Yirmi dokuz,» dedi Joey, Tommy Culp'un annesinin geçenlerde doğumgünü anımsayarak.

«Yirmi dokuz mu?» dedi Conrad. «Emin misin?»

«Evet çünkü annemin doğumgünü kız kardeşimin doğumgünü-nünden bir gün önce. Her yıl iki parti veririz. Geçenlerde de annem yirmi dokuz, kardeşim de sekiz yaşına bastı.» Bu kadar kolay yalan söylemesine kendi de şaşırılmıştı. Genellikle hiç yalan söyleyemez, söylese bile hemen anlaşılırdı. Oysa şimdi farklı davranmıştı. Şimdi daha yetişkin ve akıllı biri gibi davranıyordu.

Bu adama neden yalan söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Annesi, Conrad'ın aradığı kadın olamazdı. Annesi böyle kişilerle dostluk kurmazdı. O, panayırlarda çalışan insanların pis ve normal olmadığını düşünürdü. Bununla birlikte Joey yine de ona yalan söylemişti. Beynini denetliyor gibiydi. Saçmalıyordu. Tan-rı'yı hoşnut etmek için insanların her zaman gerçeği söylemeleri gerekirdi. O zaman neden Tanrı şimdi onun yalan söylemesini sağlıyordu.

Joey annesinin yirmi dokuz yaşında olduğunu söylediğinde

Conrad'ın bakışları yumuşamış, sesindeki gerginlik yok olmuştu. «Evet,» dedi. «Annen yirmi dokuz

yaşında olduğuna göre benim sözünü ettiğim o arkadaşım olamaz. O kırk beş yaşlarında olmalı.»

Kısa bir an bakiştılar sonra da Joey, «Biletlere teşekkür ederim.» dedi.

«Önemli değil,» diye karşılık verdi Conrad. Joey'e az önce gösterdiği ilgisini yitirdiği açıkça belli oluyordu.

Joey oradan uzaklaşarak alanda bir süre daha dolaştı. Conrad'la konuştuklarının çoğunu unutmuştu. Biletler cebindeydi, onun için de önemli olan buydu. Yabancı adamdan korktuğunu, ona yalan söylediğini anımsıyor ama bunun nedenini hâlâ anlayamıyordu.

Buzz Klemmet o akşam saat altı buçukta Amy'i almak için Harper'lann evine gitmişti. Yakışıklı bir delikanlıydı. Amy'i almaya başladığı ilk gecelerin birinde annesi Buzz'la tanışmış ve ondan hiç hoşlanmamıştı. Artık Amy'nin davranışlarıyla ilgilenmediği için bu konuda kızına hiçbir şey söylememiş, ama yine de Amy onun duygularını hemen anlamıştı. O akşam Buzz geldiğinde annesi onu karşılamak için ortaya çıkmamıştı.

Richie ile Liz, Buzz'in arabasında bekliyordu. Arabanın üstü kapalıydı. Buzz'la Amy arabaya biner binmez Richie, «Arabanın üstünü aç,» dedi.

«Hadi biraz esrar çekelim,» diye araya girdi Liz. «Bu dünyada esrar içtiğin için hapse atılmadığın yerler de var.»

Buzz arabanın üstünü açtı. «Benzin aldıktan sonra içeriz.»

Harper'lann evinden yarım mil uzaktaki benzinciye gittiler. Buzz'la Richie arabadan indi.

Liz'le Amy arabada yalnız kaldıklarında arka koltukta oturan

Liz öne doğru uzandı. «Buzz senin çok ateşli olduğunu söylüyor,» dedi.

«Ah, tabii.»

«Ciddi söylüyorum.»

«Kendi mi söyledi?»

«Evet.»

«Ama aramızda hiçbir şey olmadı ki.»

«Zaten bu yüzden böyle düşünüyor. Çünkü bugüne dek kızlar onu hiç rahat bırakmamışlar. Oysa senin bazı kuralların var. Bu da ona çekici geliyor doğal olarak. Pes ettiğinde her şeyin olağanüstü olacağına inanıyor.»

«Eğerpes edersem.»

«Eh, nasılsa olacak,» dedi Liz kendinden emin bir tavırla. «Sen hâlâ kabul etme ama sen de benim gibisin.»

«Olabilir.»

«Bir süreden beri onunla çıkıyorsun ve her akşam biraz daha ileri gitmesine izin veriyorsun. Yakında kabuğundan çıkacağına eminim.»

«Ne kadar ileri gitmesine izin verdiğimi de söyledi mi?»

«Evet,» dedi Liz gülerek.

«Vay canına! Amma da kibarmış.»

«Ah saçmalama,» dedi Liz. «Dedikodu yapmıyor. Bunları hiç tanımadığı birine söylemedi ki. Ben senin en iyi arkadaşınım. Buzz'ı da eskiden beri tanırım. Bir zamanlar birlikte olmuştuk, hâla da iyi arkadaşız. Bu akşam panayırdan sonra bize gidelim. Annemler hâlâ dönmediler. Siz onların odasını kullanabilirsiniz. Çocuğa daha fazla acı çektirme. Hem onu, hem de kendini rahatlat biraz. Senin de benim kadar bunu istediğini biliyorum.»

Buzz ve Richie arabaya dönmüştü. Richie esrarlı sigarayı yaktı. Buzz arabayı panayıra doğru sürerken sigarayı elden ele geçiriyorlardı. Park yerinde bir sigara daha yaktılar.

- 159 —

Gişeye geldiklerinde Amy kendini pembe bulutların üstünde uçuyor gibi hissetmeye başlamıştı. Panayırdaki ilerlerken o gecenin hayatının en Önemli gecesi olacağını hissetti. O akşam kendisine ilişkin kararlar alacak, Liz ile annesinin kendisine layık gördüğü hayatı ya benimseyecek ya da her zaman istediği gibi iyi ve akılcı bir insan olacaktı. Hayatının dönüm noktasındaydı, şöyle ya da böyle bir karar vermek zorundaydı. Kaskatı kesilmişti. Bir yandan da korkuyordu. Liz yanlarından geçen aşırı şişman bir kadını gösterince Amy birden gevşediğini hissetti ve kahkahalarla gülmeye başladı. İpin ucunu kaçırmış gibiydi. Esrarın da yardımıyla gözlerinden yaşlar boşanıncaya dek güldü.

— 160 —

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KORKU ÇADIRI

ON İKİ

Amy esrarın hayatı daha da zevklendirdiğini söyleyen Liz'in haklı olduğunu anlamıştı. Panayırdaki her yere girip çıkmış, atlıkarıncaya, salıncaklara binmişlerdi. Bu Amy'nin daha önce gördüğü tüm panayırlardan hem daha farklı, hem de daha zengindi. Salıncaklarda Amy, Buzz'a sarılmış çığlıklar atıyordu. Buzz da bundan istifade genç kıızı kollarının arasına almıştı. Amy de Liz gibi tişörtünün altına sutyen takmamıştı. Buzz onun göğüslerine ve güneş yanığı biçimli bacaklarına dokunmaktan kendini alamıyordu. Her ikisi de bu durumdan oldukça hoşnuttu.

Panayıra gittikten kırk dakika sonra artık hemen hemen her yeri görmüşlerdi. Panayır araçlarının bulunduğu alana gittiler. Yaz akşamının loş ışıkları altında Liz'in çantasından çıkardığı bir esrarlı sigarayı içmeye koyuldular. Dumani derin derin içine çekiyor sonra da zevkle havaya savuruyorlardı.

«Bu diğerlerinden biraz farklı,» dedi Richie elle sarılmış sigarayı uzatırken.

«Ne?» dedi Amy.

«Bu sigara farklı,» diye yineledi Richie.

«Evet,» dedi Liz. «Bunun türü farklı.»

«Ne var içinde?» diye sordu Buzz.

«Ne varsa var.»

«Melek tozu mu?» dedi Richie.

«Bana güvenin,» dedi Liz.

«Hey,» dedi Buzz. «İçinde ne olduğunu bilmediğim bir şeyi içmekten hoşlanmam.»

— 162 —

«Güven bana.»

«Sana güveniyorum ama içinde ne olduğunu da öğrenmek istiyorum.» dedi Buzz.

«Hiç önemli değil,» diye karşılık verdi Liz. «Zaten bitti bile.»

Sigara Buzz'daydı. Bir an duraksadı sonra ekledi. «Adam sen de. Biraz heyecan ve tehlikenin kimseye zararı yoktur.» Sigaradan son bir nefes daha aldı.

Richie, Liz'in ensesinden öptü, Buzz da Amy'i. Amy ne olduğunu tam anlamadan birden kamyonetlerden birine yaslandığını farketti. Buzz genç kızın bedenini okşuyor ve sert bir tavırla öpüyordu. Sonra da elini kızın tişörtünden içeri sokup çıplak memelerini kavradı. Sıktı.

Amy acıyla küçük bir çığlık attı. Birinin gelip kendilerini göreceğinden korkmasına karşın bunu yüksek sesle ifade edemiyordu.

Birden Liz'in sesi duyuldu. «Yeter çocuklar. Hevesinizi sonraya saklayın. Burada, şu pisliklerin içinde yatacağımı sanmayın.»

«Pislikler de doğanın bir parçasıdır.» dedi Richie.

«Evet,» diye karşılık verdi Buzz. «Hadi burada yapalım.»

«Evet, evet,» dedi Richie.

«Hadi,» diye ısrar etti Buzz.

«Doğadaki tüm hayvanlar böyle yapıyor,» diye ekledi Richie.

«Evet,» diye karşılık verdi Buzz. «Doğaya dönelim biz de, ipleri koparalım ve hayvanlar gibi sevişelim.»

«Siz ne isterseniz yapın.» dedi Liz. «Panayırda daha görülecek birçok şey var. Hadi gidiyoruz.»

Amy tişörtünü düzeltirken Buzz onu tekrar öptü.

Bir kez daha salıncağa bindiler. Salıncak Amy'e şimdi sanki daha hızlı dönüyormuş gibi gelmişti. Tüm renkler daha bir canlanmış, parlamıştı. Çevreden gelen müziğin sesi bile sanki daha artmıştı on dakika öncesine oranla.

Denetimi yitiriyorum, diye düşündü Amy endişeyle. Başı

dönüyordu. Dikkatli olmalıyım. Akılcı davranmalıyım. Bu sigara dan uzak durmalıyım. Eğer ipin ucunu kaçırsam istesem de istemesem de kendimi Liz'in annesinin yatak odasında Buzz'la sevişirken bulurum. Bunu istediğimi de sanmıyorum. Liz'le annemin dediği gibi bir insan olmak istemiyorum. Ben böyle biri değilim. Yoksa öyle miyim?

Bir kez daha salıncağa bindiler.

Amy, Buzz'a sıkıca sarıldı.

Joey pazartesi sabahıyla öğleden sonrasını panayırdaki çalışmalarını izlemekle geçirdikten sonra, evden kaçmaya karar verdiği cumartesi gününe dek bir daha panayıra gitmemeyi tasarlıyordu. Ama pazartesi akşamı fikrini değiştirdi.

Aslında bu kararı vermesine annesi neden olmuştu.

Oturma odasında kolasını içerken bir yandan da televizyon izliyordu. Birden eli şişeye çarptı ve kola yere döküldü. Koltuk ve halı kirlenmişti. Mutfaktan bir miktar kâğıt havlu alarak elinden geldiğince ortalığı temizlemiş ama lekeyi tümüyle çıkaramamıştı.

Zarar çok önemli olmamakla birlikte annesi içeri girip onu ortalığı temizler bulduğunda öfkeden çılgına dönmüştü. Saat henüz akşamın yedi buçuğuydu ve annesi sarhoştı. Oğlunu kolundan yakalamış ve bir hayvan gibi davrandığını ileri sürerek hemen yatmasını emretmişti.

Joey kendini çok kötü hissetmişti. Amy, Buzz'la birlikte olduğu için ondan da tatlı bir iki sözcük duyamıyordu. Joey onların nereye gittiğini bilmiyordu. Ayrıca bilseydi bile annesinin kendisine nasıl davrandığını anlatmak için peşlerinden gitmeyecekti.

Joey yatağına yatarak bu haksızlığa karşı hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Sonra da birden panayırdaki adamın kendisine verdiği iki bileti anımsadı. İki bilet. Bunlardan birini, panayırdakile-re gidecek bir yeri olmadığını ve öksüz bir çocuk olduğunu söyle-

yerek aralarına katılmaya çalıştığında kullanacaktı. Geriye bir tane daha kalıyordu. Bunu da cumartesiye kadar kullanmazsa yazık olacaktı.

Yatakta doğrularak birkaç dakika bu konuyu düşündü. Sonunda da annesinin haberi olmadan bir ara evden kaçıp panayıra gitmeye karar verdi. Kalktı, perdeleri kapattı. Dolaptan bir yastıkla battaniye çıkararak onları yatakta yatıyormuş gibi düzenledi. Yatağının yanındaki lambayı yaktı, sonra da yaktan birkaç adım uzaklaşarak yaptıklarına baktı. Perdelerin arasından sızan akşam ışıklarına karşın annesi kontrole gelirse onun yatakta yatmadığından asla kuşulanmayacaktı. Annesi genellikle on birden önce gelmezdi. O akşam da yine o saatte gelmeye karar verse bile Joey'nin orada olmadığını anlayamayacaktı.

İşin asıl en güç yanı, annesine farketirmeden evden çıkmaktı. Biriktirdiği paradan birkaç dolar alarak pantolonunun cebine attı. Bedava biletlerden birini yanına alıp diğerini çalışma masasının üstünde duran kavanozun altına gizledi. Yavaşça kapıyı açtı, sağına soluna bakıp odadan dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Dikkatle basamakları inmeye başladı.

Amy, üz, Buzz ve Richie kapısında Muhteşem Marco afişi olan bir pavyonun önünde durdular. Marco sihirbazdı. Afişte bir kadının başını giyotinle kesmek üzere olan Marco'nun bir resmi vardı.

«Sihirbazlara bayılırım,» dedi Amy.

«Ben, beni heyecanlandıran herkese bayılırım,» dedi Liz kıkırdayarak.

«Arnold Amcam da sihirbazdı, sahneye çıkardı,» dedi Richie, Marco'nun afişine daha dikkatle bakmak amacıyla gözlüklerini düzelterek.

«Eşyaları ya da insanları ortadan kaldırır mıydı?» diye sordu Buzz.

«O kadar başarısızmış ki, izleyiciler ortadan kayboluyor-muş,» dedi Liz.

Amy içtiği esrardan ötürü aşırı neşeliydi, üz'in yaptığı şakayı çok komik bulduğundan kahkahalarla gülmeye başladı, ardından bu gülme diğerlerine geçti.

«Yoo, hayır,» dedi Buzz. «Arnold Amcan hayatını böyle mi kazanıyordu? Yoksa sihirbazlık onun hobisi miydi?»

«Hayır. Amcam gerçek bir profesyoneldi. Kendine Büyüleyici Amold derdi. Ama bu işten fazla para kazanamadı. Çünkü bir süre sonra bıraktı. Ardından da sigorta poliçeleri satmaya başladı.»

«Bence sihirbazlık çok hoş bir meslek,» dedi Amy. «Amcan neden bıraktı ki?»

«Her başarılı sihirbazın kendine has bir ya da birkaç tane özel numarası vardır. Böylelikle sıradan bir sihirbaz olmazlar. Amcamın da alevlerin arasından on iki güvercini arka arkaya çıkarmak gibi bir numarası vardı. İzleyiciler ilk güvercin ortaya çıktığında onu kibarca alkışlardı. Ama bunu diğerleri izleyince, izleyiciler ayağa kalkar çığlıklar atardı. Amcamın giysisine sakladığı bir düzine güvercinin alevler arasından ortaya çıkışını bir gözlerinizin önüne getirin.»

«Anlayamıyorum,» dedi Buzz hafifçe kaşlarını çatarak.

«Evet,» dedi Amy. «Eğer amcan bu denli ünlüyse neden mesleğini bırakıp sigorta poliçeleri satmaya başladı ki?»

«Bazen,» dedi Richie. «Ender olarak ama bazen, otuz ya da kırk gösteride bir, o güvercinlerden biri

alevlere yakalanıyor ve izleyicilerin gözlerinin önünde yanıyor. Bu hem izleyicilerin, hem de amcamın canını bir hayli sıkıyordu.»

Liz ve Amy buna da güldü. Liz alevlerden kendini kurtarmaya çalışan güvercin takliti yaptı. Amy, Richie'nin anlattıklarının komik olmadığını, zavallı kuşların başına gelenin korkunç bir şey olduğunu ve gülmemesi gerektiğini biliyordu ama bu sanki duy-

— 166 —

duğu en gülünç öyküymüşcesine kendini gülmekten alamıyordu.

«Ama bu amcam için hiç de iyi olmamıştı,» dedi Richie kahkahalar arasında. «Söylediğim gibi bu öyle pek sık olmuyorsa da ne zaman olabileceğini kestirmek her an gerginlik ve stres yaratıyordu. Bu stresten ötürü de ülser oldu. Kuşlar yanmadıklarında da amcamın ceketini pisletiyorlardı.»

Bir kez daha güldüler. Yanlarından geçenler onlara tuhaf tuhaf bakınca daha fazla güldüler.

Richie, Marco'nun gösterisi için gidip biletleri aldı.

Sihirbazın çadırının içi talaşla doluydu ve küf kokuyordu. Çadırı, renkli plastik bayraklarla Marco'nun afişleri süslemekteydi.

Amy, Liz, Buzz ve Richie çadırın ucunda yükseltilmiş bir alanda oturan diğer izleyicilerin yanına gidip oturdular.

Kısa bir süre sonra da Marco mavi dumanların arasında sahneye çıktı. Dumanı çadırın arka tarafındaki aralıktan çıktığı belli olmasın diye kullandığı anlaşılıyordu. Sahneye tökezleyerek çıkmıştı.

Liz, Amy'e yan gözle baktı, gülüştüler.

«Allahtan ip cambazı değil,» diye fısıldadı Richie.

Amy kendini boşlukta yürüyor gibi hissediyor, dengesini bulmakta güçlük çekiyordu.

«Liz o sigaranın içine ne koymuştu?»

Marco'nun görünümü sahneye çıkışı gibi trajikti. Gözleri kanlı, orta yaşlı biriydi. Şeytana benzemek için çok uğraşmış olduğu anlaşılıyordu. Dudakları kırmızı, yüzü solgundu. Gözlerine koyu siyah kalem sürmüştü. Kendisine oldukça büyük gelen bir smokin giymiş ve ellerine de üzerinde sarı lekeleri olan beyaz eldivenler geçirmişti.

«Bir numara yapacaksa bu eldivenleri giymeseydi bari,» diye fısıldadı Liz.

Gülüştüler.

— 167 —

Marco tedirgin bir şekilde onlara baktı, ne konuştuklarını duyamamıştı. Gülümseyerek, konuşmalarını kesmek ve dikkatlerini kendi üzerinde toplamak amacıyla şapkasını havaya fırlattı.

«Ne olursa olsun,» dedi Liz arkadaşlarına. «Elinizi sıkmasına asla izin vermeyin.»

Bir kez daha gülüştüler.

İzleyicilerden bazıları Amy'e baktı. Bu bakışların bazıısı meraktan bazıısıysa azarlarcasıydı. Ama genç kız onların ne düşündüğünü umursamıyordu. Çünkü çok eğleniyordu.

Marco onlara aldırmmaya karar vererek, sahnenin ortasında duran masanın üstündeki bir deste iskambil kâğıdını aldı. Karıştırdı. Destenin yalnızca bir kenarı görülecek şekilde ipek bir mendille sardı. Bunu da cam bir kadehin içine yerleştirdi. Hareketler abartılıydı. Bir adım geri çekilerek eliyle cam kadehi işaret etti ve kartlar ipek mendilin içinden teker teker havaya fırlamaya başladı. Önce karo birlisi, sonra maça birlisi, sonra da kupa birlisi fırlamıştı. Ama nerede yaptığı belli olmayan bir hata yüzünden sinek birlisi yerine karo bacağı fırlayıverdi havaya. Marco utanç içinde desteği hemen bir kenara koyarak ikinci numarasına başladı.

«Aman Tanrım, bu ayaklar koktu,» dedi Buzz yavaşça.

«Koku adamın eldivenlerinden geliyordur,» dedi Liz.

«Richie, bu adam senin Arnold Amcan olmasın?» diye araya girdi Amy.

Marco bir balon şişirerek ucunu bağladı. Yanan bir sigarayla balona dokundu, balon patlayınca da içinden canlı bir güvercin çıktı. Bu iskambil kâğıdı numarasından çok daha iyiydi ama Amy, güvercinin sihirbazın smokininin ceketinden çıktığını görmüştü.

İzleyicilerden sönük birkaç alkış alan Marco bir iki numara daha yaptı. «Gidelim mi?» dedi Liz.

«Daha gitmeyelim,» dedi Richie.

«Ama bu çok sıkıcı,» diye karşılık verdi Liz.

«Finali görmek istiyorum,» dedi Richie. «Şu giyotin numarasını.»

«Hangi giyotin numarasını?» diye sordu Buzz.

«Dışardaki afişte olanı,» dedi Richie. «Kadının kafasını kesiyor ya, onu.»

«Ancak bu şekilde bir kadına yaklaşabilir o,» dedi Liz kıkırdayarak.

Marco ilk kez konuştu. Hoş ve emredici bir ses tonu vardı. «Bu akşamki gösterimi 'Kazığa Dikmek' adını verdiğim bir gösteriyle bitireceğim.»

«Giyotin yok mu,» dedi Richie, Buzz'a.

«Sersem. Bu o işte,» dedi Liz.

Marco büyük bir kutuyu sahnenin ortasına dikine yerleştirdi. Bu bir tabuttan biraz daha küçüktü ama yine de bir cenaze törenini anımsatıyordu.

«Sizler,» dedi Marco onlara. «Fısıltılarınızı duydum. Giyotin... giyotin dediğinizi duydum. Ne yazık ki, bu benden öncekilerin numarasıydı. Talihsiz bir kazadan sonra polis o gösteriyi yasakladı. Yardımcı hanımın kafası gerçekten de kesilmişti.»

İzleyiciler tedirginlikle gülüştüler.

«Amma da saçmaladı,» dedi Liz.

Oysa bu Amy'e hiç de saçma gelmemişti. Marco'nun tökezleyerek sahneye ilk çıkışındaki gibi artık sakar bir görünümü yoktu. Garip makyajı da Amy'e artık tuhaf gelmiyordu, Marco sanki her geçen saniye sahnede devleşmekteydi. Gözlerinde şeytanım-sı ve ürkütücü bir parıltı oluşmuştu. Bakışları Amy'nin bakışlarıyla karşılaştığında Amy sanki cehenneme bakıyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Birden tüm bedeni buz kesti.

Ürpererek, saçmalama, dedi kendi kendine. Muhteşem Marco değişmedi. Değişen sensin, ona bakış açın değişti. Hayal görüyorsun. Hepsi bu lanet olasıca esrarlı sigaradan. Uyuşturucudan. Liz acaba o sigaranın içine ne koydu?

— 169 —

Marco ucu sivri sırığı aldı. «Baylar ve bayanlar. Bu gösteriden giyotinden çok daha fazla hoşlanacağınıza söz veriyorum. İnanın bu ondan çok daha güzel.» Gülümsedi. Yüzünde karanlık ama çekici bir ifade oluşmuştu. «İzleyicilerin arasından bir gönüllüye ihtiyacım var. Genç bir hanıma.» Etkileyici bakışlarını izleyicilerin üstünde gezdirdi. Elini kaldırarak izleyicilerin arasındaki genç kadınları gösterdi teker teker, ardından önce Amy'de daha sonra da Liz'de durdu. Ama sonunda kızıl saçlı genç bir kızı seçti.

«Ah, hayır,» dedi kızıl saçlı kız. «Ben yapamam.»

«Elbette yapabilirsin,» dedi Marco. «Hadi hep beraber bu yürekli ve güzel hanımı alkışlayalım.»

İzleyiciler alkışlayınca genç kız istemeye istemeye yerinden kalkıp sahnenin yanındaki basamaklara doğru gitti.

Genç kız sahneye çıkınca Marco onun koluna girdi. «Senin adın ne bakalım?»

«Jenny,» dedi genç kız izleyicilere utançla gülümseyerek.

«Korkmuyorsun, değil mi?»

«Korkmuyorum,» dedi yüzü kızararak.

Marco gülümsedi. «Bravo!» Genç kıızı tabutun yanına götürdü.

Tabutun yanında metal bağlar vardı. Marco onları açtı. Soldaki kapağı araladı. «Lütfen bu kutunun içine gir, Jenny. Acı duymayacağına söz veriyorum.»

Sihirbazın yardımıyla genç kız, yüzü izleyicilere dönük olarak kutunun içine girdi. Boynu kutunun içinde U şeklinde oyuk olan yere uymuştu. Tabut küçük olduğundan Marco kapağı kapattığında genç kızın başı sıkışmıştı.

«Rahat mısın?» diye sordu Marco.

«Hayır,» diye karşılık verdi Jenny tedirginlikle.

«İyi,» diye karşılık verdi Marco. İzleyicilere bakarak gülümsedi, sonra da kutuyu büyük bir asma kilitle kilitledi.

— 170 —

Amy ölümün varlığını hissederek tüm bedeninin buz gibi kesildiğini farkettiler.

Hepsi Şu lanet olasıca uyuşturucudan, dedi kendi kendine.

Muhteşem Marco izleyicilere dđnerek anlatmaya başladı. «On beŐinci yzyılda Kazıkçı Vlad adıyla tanınan Eflâk Eyaletinden V. Vlad dđŐmanlarına korkunç iŐkenceler yapmasıyla ün salmıŐtı. Özellikle de yurdunu iŐgal eden dđŐmanlarına. Tđrk ordusunun iŐgalinden sonra binlerce askeri Vlad'ın adamları yakalamış ve işkence yapmıştı. Vlad, adı 'Şeytan' anlamına gelen Drakuia adındaki bir askeri işkence yapmak işin seŐmiŐtı. Bu adın sonuna da bir A harfi eklemiŐ ve şeytanın oğlu anlamına gelen Drakuia adını vermiŐtı askere. Ve dostlarım bu ũnlđ efsane de bđylece doĐmuŐtu.»

«SaÇma,» dedi Liz bir kez daha.

Oysa Amy, Marco'nun bedeninde varlık bulan bu yeni, bđyđleyici ve tehlikeli yaratığın karşısında bđyđlenmiŐti. Bakışları bir kez daha karşılaştı.

Marco iki metre uzunluğundaki kazığı aldı. «Baylar ve Bayanlar. Şimdi de sizlere 'Kazıkçıyı' takdim ediyorum.»

«Yine zırvalıyor,» dedi Liz.

Marco kđŐđk ama ağır çekici aldı. «Kutunun ũnđne eğer dikkatle bakacak olursanız kapak bđlđmđnde kđŐđk bir delik olduğunu gđreceksiniz.»

Amy bu deliği gđrdđ. Deliğin çevresine kırmızıyla bir yđrek resmi çizilmiŐti.

«Bu delik iŐerdeki gđnđllđnđn tam kalbinin hizasında,» dedi Marco. Dudaklarını ıslatıp, dikkatle kazığı delikten iÇeri soktu.

«Kazığın ucunu hissedebiliyor musun, Jenny?»

Genç kız sinirli sinirli güldü. «Evet.»

«Güzel,» dedi sihirbaz. «Unutma hiç acı çekmeyeceksin.» Kazığı sol elinde tutarak sağ eliyle çekici kaldırdı. «Derin bir sessizlik istiyorum. Kimse konuşmasın lütfen. Siz ikiniz, susun biraz.»

— 171 —

Gözlerinizi buradan ayırmayın. Hiç acı çekmeyecek ama... bu kan akmayacak anlamına da gelmez.»

«Ne?» dedi Jenny. «Hey dur, ben...»

«Sus!» diye bağırdı Marco ve kazığa çekiçle vurmaya başladı.

Olamaz, diye geçirdi içinden Amy.

Kazık insanı tedirgin eden ıslak ve parçalayan bir ses çıkararak genç kızın göğsüne saplandı.

Jenny avazı çıktığı kadar bağıyor ve ağzından kan fişkırıyor-du.

İzleyiciler soluklarını tutmuş dehşet içinde sahnedeki olayı izliyorlardı. Birkaçı korkuyla haykırdı.

Jenny'nin başı yana düşmüş, dili dışarı sarkmıştı. Gözlerini çadırın içindeki insanların başlarına doğru çevirdi.

Ölüm mucizevi bir şekilde gönüllü genç kızın yüzünü değiştirmişti. Kızıl saçları sarıya, gözleri yeşilden maviye dönmüştü. Yüzü az önce izleyicilerin arasından kalkarak sahneye çıkan Jenny'nin yüzü değildi artık. Liz Duncan'ın yüzüydü. Her ayrıntı artık Liz'e aitti. Bu yalnızca ışık ve gölge oyunundan kaynaklanmıyordu. Tabutun içindeki Liz'di. Kalbine kazık çakılan Liz'di. Ölen Liz'di. Ağzından kanlar akan da yine Liz'di.

Güçlkle soluk alabilen Amy yanında oturan genç kıza bakınca arkadaşının hâlâ orada olduğunu şaşkınlıkla gördü. Liz izleyicilerin arasındaydı ama bununla birlikte sahnede, kutunun içindeydi ve ölmüştü. Kafası iyice karışmış olan Amy, «Ama o sendin,» dedi. «Oradaki sendin.»

İzleyicilerin arasındaki Liz, «Ne?» dedi.

Tabutun içindeki Liz ise bakışlarını sonsuza çevirmişti.

İzleyicilerin arasındaki Liz, «Amy?» dedi «İyi misin?»

Liz ölecek, diye düşündü Amy. Yakında ölecek. Bu bir önseziydi, falcılıktı ya da adı neyse oydu işte. Bu doğru olabilir miydi? Olabilir miydi gerçekten? Liz ölecek miydi? Yakında? O akşam?

— 172 —

Gönüllü genç kızın ağzından kan fişkırdığı an yüzüne korku ve dehşet ifadesi veren Marco'nun yüz hatları artık gevşemişti. Gülümsedi. Sihirbaz parmaklarını şıklatınca kutunun içindeki genç kız canlandı. Yüzündeki acı dolu ifade de yok olmuştu. Şaşkın bir şekilde gülümsedi. Artık Liz Duncan'a hiç benzemiyordu.

Aslında hiç benzememişti, diye düşündü Amy. Her şeyi ben uydurdum. Uyuşturucudan... Hayal gördüm. Liz'in öleceği falan da yok. Hepsi benim uydurmam.

Marco kutunun kapağındaki delikten kazığı çıkarırken izleyiciler rahatlamış bir şekilde derin bir soluk aldılar. Sihirbazın o uğursuz görüntüsü yerini on, on beş dakika önceki sahneye tökezleyerek giren adama bırakmıştı. O insanı etkileyen şeytanım-sı insan gitmişti.

Düş gücü, dedi Amy kendi kendine. Hayal. Hiçbir anlamı olmayan bir yığın saçmasapan hayal. Liz ölmeyecek. Hiçbirimiz ölmeyeceğiz. Bir an önce kendimi toparlasam iyi olacak.

Marco, Jenny'nin kutudan çıkmasına yardım ettikten sonra onu izleyicilerle tanıştırdı. Jenny onun kızıydı.

«Ucuz bir numara daha,» dedi Liz tiksintiyle yüzünü buruşturarak.

Marco'nun çadırından çıkarırken Amy arkadaşlarındaki düş-kırıklığını sezdi. Sanki arkadaşları sihirbazın kutuya koyduğu kızın kalbinin gerçekten delinmesini ya da başının giyotinle kesilmesini bekler gibiydiler. Liz'in son içtikleri esrara koyduğu baharat gerçekten de güçlü ve etkili olmalıydı, çünkü hepsi daha fazla heyecan duymak istiyordu. Kanlarını kaynatan bu yeni duygu yüzünden kan görmek ve vahşet dolu heyecanlı olaylar yaşamak istiyorlardı. Böylelikle bu yeni enerjilerinden arınacak ve eski hallerine döneceklerdi.

Bu akşam artık bir daha esrar içmeyeceğim, dedi Amy kendi kendine. Aslında bir daha hiç içmeyeceğim. Mutlu olmak için uyuşturucuya gereksinmem yok ki. Sanki neden içiyorum?

— 173 —

Garip Hayvanlar pavyonuna gittiler. Burada iki başlı bir keçi, üç gözlü bir boğa, burnunun iki yanında ve başının üstünde iki gözü olan iğrenç görünümlü bir domuz vardı. Yine aynı hayvanın sol tarafında iki ayağı bulunuyordu. Oradan çıkarırken Amy kendini eskisine oranla daha yoğun bir şekilde gerçek dünyadan uzaklaşmış gibi hissediyordu.

Atlıkarıncaya bindiler. Amy motosiklete benzer bir araca, Buzz'in önüne oturdu. Buzz genç kızın sutyensiz memelerinden sıkıca tutmaktaydı. Merkezkaç kuvveti genç kızın Buzz'a doğru itince Amy

onun cinsel organının sertleştğini farkettili.

«Seni istiyorum,» dedi Buzz genç kızın kulağına fısıltıyla.

Böylesine yoğun bir şekilde arzulanmak, çok güzel bir duyguydu. Amy, Liz gibi olmanın kötü bir şey olamayacağını düşünmeye başlamıştı. Hiç olmazsa insanın çevresinde herhangi bir nedenden ötürü kendisine gereksinimi olan biri her zaman olacaktı.

Palyaçonun köşesindeyse Buzz ile Richie boğanın gözüne hedef almayı başardılar ve ödül olarak boğanın ağzından su içtiler. Richie panayırdaki oyunları bir matematikçi ve bir mantıkçi gözüyle değerlendirdiğinden diğerleri kadar iyi vakit geçiremiyor-du. Buzz boğayı tam hedeften vurduktan hemen sonra Amy'e sarılmış ve onu tutkuyla dudaklarından uzun uzun öpmüştü. Bir yandan genç kızın bedenini şehvetle okşamıştı. Amy o akşamın ilişkilerinin dönüm noktası olacağını hissediyordu. O akşam ya ondan ayrılacak ya da onun istediği şeyi verecekti. Kendini artık daha fazla geri çekemezdi. Kim ve ne olduğu konusunda bir karar vermek zorundaydı.

Bununla birlikte uyuşturucunun etkisi öylesine yoğun hissediliyordu ki, içinden düşünmek gelmiyor, istese bile düşünemi-yordu. O anda kendini bu renk ve müzik coşkusuna kaptırmaktan başka istediği bir şey yoktu.

Çarpışan otomobillerden sonra biraz daha dolaştılar. Amy

- 174 —

panayırları çok severdi. Bu ışık ve renk cümbüşünün yanısıra panayırda yaşanan yoğun heyecanı Amy nedense birden Las Vegas'a benzetti. Las Vegas'a Liz'le birlikte gitmenin iyi olup olmayacağını düşünmeye başladı.

Daha sonra da garip görünümlü insanların sergilendiği pavyona gittiler. Burada derisi timsaha benzeyen üç gözlü bir adam, bir koltuğa oturmuş dünyanın en şişman kadını, midesinden iki el çıkan bir başka adamla iki burnu olup da dudakları olmayan biri vardı.

Liz, Buzz ve Richie bu garip görünümlü kişilerin panayırının en eğlenceli bölümü olduğunu düşünüyorlardı. Karşılarında duran bu yaratıklar sanki kendilerini ne görüyor, ne de duyuyor-muş gibi bu insanları parmaklarıyla gösteriyor ve gülmekten katılıyorlardı. Uyuşturucunun etkisi hâlâ sürmekle birlikte Amy bu insanları hiç de gülünç bulmamıştı. Jerry Gallovvay'in lanetiyle annesinin doğacak bebeğinin anormal olacağına ilişkin kesin görüşünü anımsayınca bu yaratıklar ona hiç gülünç gelmemişti. Amy hem kendi adına, hem de sergilenen bu insanlar adına utandı. Onlara bir şekilde yardım etmek istese de beceremeyeceğini biliyordu. Zorunlu olarak arkadaşlarının alaylarına kulak vererek gülümsemeye çalıştı. Ama aynı zamanda onları bir an önce oradan uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu. •

Panayırının en korkunç şeyi büyük bir cam kavanozun içindeki yaratıktı. Diğer garip yaratıkların tümü canlıydı ama kavanozun içindeki bu yaratık korkunç olmakla birlikte canlı değildi. Ayrıca insanı çok da tedirgin ediyordu. Büyük yeşil gözleri cam kavanozdan anlamsız anlamsız bakmaktaydı, burun delikleri ise Amy'i, Liz'i, Buzz'ı ve Richie'yi koklamak istercesine açılmıştı. Siyah dudakları aralanmış, solgun dili görülüyordu.

«İğrenç,» dedi Liz.

«Canlı değil,» dedi Richie. «Böyle bir şey gerçek olamaz. İnsan böylesi bir yaratık doğuramaz.»

— 175 —

«Haklısın,» dedi Liz.

«Şu yazıya bakın,» diye araya girdi Buzz. «Normal bir anneyle babadan 1955 yılında doğmuş.»

Hepsi kavanozun arkasındaki duvarda duran afişe baktı. «Hey, Amy!» dedi Liz. «Bak bunun annesinin adı Ellen'miş. Belki de kardeşin bu senin.»

Amy'nin dışında hepsi gülüştü. Amy annesinin adının yazılı olduğu afişe baktı. Ürperdi. Panayıra gitmesinin kaderin bir cilvesi olduğunu düşündü. On yedi yıllık hayatında kendini ilk kez bu denli tedirgin hissediyordu. Sanki gizli bir güç oraya gitmesi için onu zorlamıştı.

Cam kavanozun içindeki yaratık gerçekten de annesinin çocuğu olabilir miydi? Bundan ötürü mü annesi onun bir an önce kürtaj olmasında ısrar etmişti?

Hayır. Bu çok saçma, diye düşündü tedirginlikle. Tüm bu duygular uyuşturucu yüzündendi. Uyuşturucu düşüncelerine olan güvenini de etkilemişti. Bir daha asla böyle bir şey kullanmayacaktı. Asla.

«Onu öldürdüğü için annesini suçlayamam,» dedi Liz kavanoza bakarak.

«Bu yalnızca plastik bir oyuncak,» dedi Richie.

«Şuna yakından bir bakayım,» dedi Buzz kavanozun çevresindeki kordonun altından geçerek.

«Buzz, yapma,» dedi Amy.

Buzz kavanozun bulunduğu platforma çıktı. Uzanarak elini kavanoza değdirdi, camın arkasındaki korkunç görünümlü yaratığın yüzüne dokundu. Birden ani bir hareketle elini geri çekti. «Allah kahretsin!» dedi.

«Ne oldu?» diye sordu Richie.

«Buzz, lütfen buraya gel,» dedi Amy.

Buzz onların da görmesi için eli havada yanlarına yaklaştı. Parmağından kan akıyordu.

«Ne oldu?» dedi Liz.

«Kavanozun bir kenarı keskin olmalı,» dedi Buzz.

«İlkyardım çadırına gidelim,» dedi Amy. «Mikrop kapabilirsin.»

«Hayır,» diye karşılık verdi Buzz, maço görüntüsünü bozmaya hiç niyeti yoktu. «Basit bir kesik yalnızca. İşin ilginç yanı kavanozda keskin bir şey de gözüme ilişmemiştir.»

«Belki de parmağını camla kesmedin,» dedi Richie. «Bu yaratık ısırması da olabilir.»

«O canlı değil ki,» diye karşılık verdi Buzz.

«Bedeni cansız,» dedi Richie. «Ama ruhu canlı olabilir.»

«Az önce bize onun plastik bir oyuncak olduğunu söylemiştin ama,» dedi Amy.

«Herkes gibi ben de yanılabilirim.»

«Camın arkasından parmağımı ısırmasını nasıl açıklayacaksın peki?» dedi Buzz.

«Ruhu ısırmıştır.»

«Saçmalama,» dedi Liz, Richie'nin omzuna hafif bir yumruk atarak.

«Ruhu mu ısırıldı dedin?» dedi Buzz. «İyice saçmaladığının farkında mısın?»

Kavanozun içindeki yaratık onları cam gibi yeşil gözleriyle izliyordu.

Afişteki Ellen sözcüğü sanki diğer sözcüklere oranla daha parlak gibiydi.

Bu basit bir rastlantı, dedi kendi kendine Amy.

Evet, gerçekten de rastlantı olmak zorundaydı. Eğer değilse, bu yaratık annesinin çocuğuydu ve Amy bu panayıra doğüstü güçlerin etkisiyle gelmişse, az önce duyumsadığı her şey gerçektir. Bir başka deyişle, Liz orada ölebilirdi. Böylesi bir şey asla gerçekleşmemeliydi... Hayır, bunların tümü basit bir rastlantıydı.

— 177— Şeytanın Dansı / F: 12

Ellen.

Lanet olasıca, bu da rastlantıydı elbette.

Oradan çıktıklarında Amy rahat bir soluk aldı.

Bir kez daha salıncağa bindikten sonra birden çok acıktıklarını farkettiler. Bu aslında uyuşturucunun verdiği yapay bir açlıktı. Sosisti sandviç, dondurma ve elma şekeri yediler.

Frankeştayn giysili ve maskeli bir adam korku adıırına giren insanları korkutuyordu. İnsanlarla konuşurken Amy onlara baktı, hayatında ilk kez böylesi mavi renkte gözler görmüştü.

«Korku fırtınası! Korku fırtınası!» diye bağıırıyordu Frankeştayn. «Cinler, periler, hayaletler hepsi burada. İnsanlardan büyük örümcekler bile var. Diğer gezenlerden gelmiş tüm canavarlar içerde sizleri bekliyor! Hadi girin içeriye ve onların gerçek olup olmadıklarına sizler karar verin. Acaba bu korkuya, bu gerginliğe dayanabilecek misiniz bakalım? Hanımlar, yanınızdaki baylar içerde sizleri rahatlatabilecek kadar yürekli mi dersiniz, yoksa bu işi sizler mi üstlenmek zorunda kalacaksınız? Korku fırtınası!»

«Bulutların üstünde uçarken korku adıırlarındaki gösterileri izlemeye bayılırım,» dedi Liz.

«Hadi girelim,» dedi Richie.

«Hayır, hayır,» dedi Liz. «şimdi değil. Kendimizi tam uçacak-mış gibi hissettiğimizde gireriz »

«Ben zaten öyle hissediyorum,» dedi Amy.

«Ben de,» dedi Buzz.

«Bundan da iyi şeyler vardır,» dedi Liz. «Bu çocuk oyuncağına benziyor. Eğer daha iyi uçmak istiyorsanız onun da çaresi var.»

Ben asla bir daha içmem, dedi Amy kendi kendine. Bir daha asla esrar yok.

Kayan Yılan adlı dönmedolap için biletlerini aldılar. Kapıda biletleri bir cüce kesiyordu. Dönmedolabın başlamasını bekler-

ken Liz onun kilosunu ve boyuyla dalga geçti. Cüce, Liz'e baktı. Amy içinden Liz'in çenesini kapalı tutmasını diliyordu. Sonunda Kayan Yılan hareket edince cüce, dönmedolabı her zamankine oranla daha hızlı çevirerek Liz ve arkadaşlarından öcünü aldı. Korkudan Amy'nin yüreği ağzına gelmişti. Eğlenceli olması gerekirken herkesin rengi kireç gibi olmuş, başları dönmeye ve mideleri bulanmaya başlamıştı. Bu işkence hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. İçinde buldukları tüm bu olumsuzluklara karşın Buzz inanılmaz bir şekilde Amy'e sarılmış onu okşuyordu.

Panayırda geçirdikleri tüm akşam artık iyice denetimlerinden çıkmış gibiydi.

Çarpışan otomobillerle atlıkarıncaya bir kez daha bindikten sonra panayır alanının arkasındaki araç parkına gittiler. Liz onlara özel olarak hazırladığı esrarlı sigaradan uzattı. Ortalık kararmaya başladığında yanlarından geçenler onların ne yaptığını tam olarak göremiyordu. Şakalaşıyor ve sigaradan içiyorlardı.

Sigara içme sırası Amy'e geldiğinde içer gibi yapmaya çalıştı. Sigaradan bir nefes aldı ama içine çekmedi. Dumanı kısa bir an ağzının içinde tutup havaya savurdu.

Havanın kararmasına karşın Liz, Amy'nin sigaradan doğru dürüst içmediğini görmüştü. «Bizi kandırmaya çalışma,» dedi. «Sakın bir daha şunu içer gibi yapma.»

«Ne demek istiyorsun?» dedi Amy.

«Hadi şundan bir nefes al da görelim. Ben içtim mi yanımda-kilerin de içmesini isterim,» diye konuştu ters bir tavırla Liz.

Amy, Liz'i öfkelenmemek için sigaradan bir soluk alıp bu kez içine çekti. İradesizliğinden ötürü kendinden nefret ediyordu.

Ama Liz'le aramın bozulmasını istemiyorum, diye düşündü. Ona ihtiyacım var. Ondan başka kimsem yok ki.

Panayır alanına geri döndüklerinde doğuştan beyaz saçlı olan biriyle az kalsın çarpışıyorlardı. İnce ve pamuk gibi beyaz

— 179 —

saçları haziran rüzgârında uçuşuyordu. Şeffaf, dumanlı bakışlarını onlara çevirdi. «Madam Zena'ya bedava bilet. Geleceğinizi öğrenmek için işte size bedava iki bilet. Her hanıma bir bilet. Müdüriyetten saygılarımızla bu iki bileti siz güzel hanımlara sunmak istiyoruz. Lütfen arkadaşlarınıza bunun en iyi panayır olduğunu söyleyin.»

Amy ve Liz bembeyaz ellerin kendilerine uzattığı biletleri aldılar.

Beyaz saçlı adam kalabalığın arasında gözden kayboldu.

— 180 —

ON UÇ

Dördü de panayır falcısının çadırına doluşmuştu. Liz'le Amy parlak bir ışık saçan kristal kürenin bulunduğu masanın yanındaki sandalyelerde oturmaktaydılar. Richie ile Buzz da bu sandalyelerin arkasında ayakta duruyorlardı.

Madam Zena gerçek bir çingene gibi giyinmiş ve bir sürü şey takıp takıştırmış olmasına karşın Amy onun gerçek çingene olduğundan kuşku duyuyordu. Ama her şeye karşın bu kadının oldukça güzel ve

gizemli bir havası vardı.

Önce Liz'in falına baktı. Doğaüstü güçlerinin gerektirdiği doğrultuda Madam Zena ona hem kendisi, hem de ailesine ilişkin sorular sordu. Artık daha fazla sorulacak soru kalmayınca da kristal küreye dikkatle baktı. Kürenin yaydığı loş ışıktaki Madam Zena'nın gizemli tavrı daha da artmıştı.

Çadırın dört bir yanına yerleştirilmiş dört şamdanın içinde mumlar yanıyordu.

Masanın sağında, büyük kafesin içindeki kuzgun, genizden kumru gibi bir ses çıkardı.

Liz, Amy'e bakarak alayla kaşını kaldırdı.

Amy kıkırdadı.

Madam Zena geleceğin dünyasını görüyormuşçasına abartılı bir tavırla kristal küreye baktı. Hemen sonra da yüzündeki ifade değişti ve yerini bir şaşkınlığa bıraktı. Gözlerini kırpıştırdı, başını iki yana salladı, sonra da küreye iyice yaklaştı.

«Ne oldu?» diye sordu Liz.

— 181 -

Madam Zena karşılık vermedi. Yüzünde sanki hayalet görmüş gibi bir ifade oluşmuştu. Amy ürperdi.

Oysa Liz'e göre Madam Zena hâlâ rol yapmaya çalışıyordu. Liz, Amy'nin Madam Zena'nın yüzünde gördüğü o dehşet dolu ifadeyi görememişti.

«Ben... hiç....» diye söze başladı Madam Zena. Birden durdu, dudaklarını ıslattı. «Hiç böylesi....»

«Başıma neler gelecek? Hem ünlü, hem de zengin biri mi olacağım?»

Madam Zena bir an için gözlerini kapadı. Başını yavaşça iki yana salladı, sonra bir kez daha kristal küreye baktı. «Tanrım... ben... ben...»

Amy tedirgin bir şekilde bir an önce buradan çıkıp gitmeliyiz, diye düşündü. Bu kadın bize duymak istemediğimiz bir şeyi söylemeden buradan uzaklaşmalıyız. Bir an önce gitmeliyiz buradan.

Madam Zena bakışlarını kristal küreden uzaklaştırdı. Yüzü kireç gibi olmuştu.

«İyi rol yapıyor,» dedi Richie yavaşça.

«Tepeden tırnağa palavra,» diye ekledi Buzz.

Madam Zena onları duymazdan gelerek Liz'e baktı. «Senin geleceğini söylememeyi... yeğlerim... Şimdi söylemeyeceğim. Zamana ihtiyacım var. Kürede gördüklerimden emin olmak için zamana ihtiyacım var. Önce arkadaşının falına bakayım, sonra eğer her şey yoluna girerse o zaman seninkine devam ederiz.»

«Tabii,» dedi Liz alaycı bir sesle. «Ben beklerim.»

Madam Zena, Amy'e döndü. Az önceki endişeli bakışları yerini güven vermeyen bir ifadeye bırakmıştı bu kez.

Amy ayağa kalkıp oradan uzaklaşmak istedi. Muhteşem Mar-co'nun gösterisinde yaşadığı aynı doğaüstü enerjiyi hissediyordu. Ürpertici bir duygu tüm benliğini sarmış ve bir film şeridi gibi

mezarlar, parçalanmış cesetler ve iskeletler gözünün önünden . geçmeye başlamıştı.

— 182 —

Ayağa kalkmaya çalıştı. Kalkamadı.

Tüm bunlar yine o lanet olasıca uyuşturucudandı. Elbette, başka bir şeyden olamazdı. Liz'in sigaraya eklediği ne olduğu belli olmayan o şeyden geliyordu tüm bunlar başına. Keşke daha fazla içmeseydim, keşke Liz'e direnip sigarayı geri çevirebil-seydim, dedi kendi kendine.

«Hem seninle... hem de ailenle ilgili bazı sorular sormam gerekiyor,» dedi Madam Zena. Liz'in falına bakarken davrandığı gibi artık abartılı davranmıyordu. «Arkadaşına az önce sorduğum sorular gibi... Doğaüstü güçlerimi konu üstünde yoğunlaştırabil-mem için bu bilgiye gereksinmem var.» Sanki o da Amy gibi bir an önce çadırdan çıkıp gitmek istiyormuş gibi bir tavırla konuşmuştu.

«Sorun,» diye fısıldadı Amy. «Bilmek istemiyorum ama... bilmeliyim.»

«Hey burada neler oluyor Tanrı aşkına?» dedi Richie çadırın içinde esen elektrikli havayı sezinleyerek.

Falcının davranışlarındaki ciddiyeti hâlâ sezinleyemeyen Liz, «Şışt, Richie,» dedi. «Gösteriyi bozma.»

Madam Zena, Amy'e döndü. «Adın ne?»

«Amy Harper.»

«Kaç yaşındasın?»

«On yedi.»

«Nerede oturuyorsun?»

«Burada, Royal City'de.»

«Kız kardeşin var mı?»

«Hayır.»

«Erkek kardeşin?»

«Evet, bir tane.»

«Onun adı ne?»

«Joe Harper.»

«Kaş yaşında?»

«On.»

«Annen hayatta mı?»

«Evet.»

«Kaş yaşında?»

«Kırk beş olmalı.»

Madam Zena gözlerini kırıştırdı, dudaklarını ıslattı.

«Annenin saçı ne renk?»

«Benim gibi koyu kahve, siyaha yakın.»

«Ya gözleri?»

«Benim gibi koyu.»

«Peki...» Madam Zena boğazını temizledi.

O sıra kuzgun kanatlarını çırpmaya başladı.

Sonunda falcı konuştu. «Annenin adı ne?»

«Ellen Harper.»

Bu ad falcıyı sarsmıştı. Alnında ter damlaları oluştu.

«Annenin genç kızlık soyadını biliyor musun?»

«Giavenetto,» dedi Amy.

Madam Zena'nın yüzü kireç gibi olmuştu. Titremeye başladığı görülüyordu.

«Bu da...?» dedi Richie, çingenenin yaşadığı dehşeti ve korkuyu görerek.

«Sus!» dedi Liz.

«Bunların hepsi de palavra,» dedi Buzz.

Madam Zena'nın kristal küreye bakmak istemediği her halinden anlaşılıyordu ama kendini zorladı. Gözlerini kırpıştırıp derin bir soluk aldı ve bir çığlık attı. Sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. Masasının üstündeki küreye çarptı ve küre yere düştü, ama çok kalın bir camdan yapıldığı için hiçbir şey olmadı. «Bir an önce buradan uzaklaşmalısın,» dedi telaşla. «Buradan gitmelisin. Panayırdan hemen uzaklaş. Evine git, kapılarını kilitle ve panayır kasabadan gidinceye dek de bir daha asla dışarıya çıkma.»

Liz'le Amy ayağa kalktı. «Bu saçmalık da neyin nesi?» diye sordu Liz. «Biz buraya fallarımıza bedava bakılsın diye geldik. Bize henüz nasıl zengin ve ünlü olacağımızı söylemediniz bile.»

Madam Zena onlara korkudan iri iri açılmış gözleriyle baktı. «Beni dinleyin. Ben falcı falan değilim. Doğaüstü bir gücüm de yok. Müşterileri oyalarım yalnızca. Geleceği göremem. Kristal kürenin saçtığı ışığın dışında da bir şey göremem. Ama bu akşam, az önce... Tanrım, gerçekten de bir şey gördüm. Anlayamıyorum. Anlamak istemiyorum. Aman Tanrım! Geleceği kim bilmek ister ki? Bu Tanrı'nın insanlara verdiği bir lütuf değildir. Tam tersine bir lanettir. Ama ben gördüm. Hemen, hiç zaman yitirmeden bu panayırdan mutlaka gitmelisiniz. Durmayın ve asla arkanıza bakmayın.»

Onun bu taşkınlığı karşısında dördü de iyice şaşırılmıştı. Bakıştılar.

Madam Zena sendeledi, ayakta duramıyor gibiydi. Sandalyeye yığıldı. «Gidin buradan! Çok geç olmadan gidin! Acele edin, aptallar!»

Kalabalığın ortasında içlerinden birinin konuşmasını bekler-cesine bir süre birbirlerine bakıp durdular.

ilk konuşan Richie oldu. «Tüm bunlar da ne demek oluyor, Tanrı aşkına?»

«Kadın deli,» dedi Buzz.

«Sanmıyorum,» diye karşı çıktı Amy.

«Yoo, inan bana kesinlikle deli,» diye ısrar etti Buzz.

«Ne olduğunu gerçekten anlamadınız mı?» dedi Liz gülerek, bir yandan da ellerini çırpıyordu.

«Eğer bir açıklaman varsa söyle de bizler de duyalım,» dedi Amy. Kendisini Madam Zena'nın

söylediklerinin etkisinden hâlâ kurtaramamıştı.

«Bu bir tuzak,» dedi Liz. «Panayırın güvenlik elemanları bizi esrar içerken görmüş olmalı. Panayırda böylesi bir sorunla elbette karşılaşmak istemezler ama öte yandan da polisin işe karışmasından hoşlanmazlar. Panayırıcılar polisten hiç hoşlanmaz. Dolayısıyla o beyaz saçlı adamın bize bedava falcı bileti vermesini ve Zena'nın bizleri korkutup buradan uzaklaşmamızı sağlamaya çalıştıkları açıkça ortada.»

— 185 —

«Evet,» dedi Buzz. «Doğru söylüyorsun.»

«Bilemiyorum,» dedi Richie. «Bu bana pek akılcı gelmedi doğrusu. Yani bu kadar dolaylı yollara sapmadan da bizi panayırdan atabilirlerdi, öyle değil mi?»

«Çünkü burada bizim gibi birçok kişi var da ondan, akıllım,» dedi Liz. «Bu kadar çok gorili nereden bulacaklar? Ayrıca böyle büyük sahneler yaratmak da işlerine gelmez.»

«Kadın sizce doğru söylemiş olabilir mi?» dedi Amy.

«Madama Zena mı?» dedi Liz alayla. «O kristal kürede gerçekten bir şey gördüğüne inanıyor musun? Saçmalama!»

Bu konuda bir süre daha konuştuktan sonra Liz'in görüşünü benimsediler. Her geçen dakika bu görüş onlara daha akılcı gelmeye başlamıştı.

Amy, eğer uyuşturucunun etkisi olmasaydı arkadaşlarını tüm bunları gerçekten de akılcı bulabilir miydi, diye düşünmekten kendini alamıyordu. Muhteşem Marco'yu, tabutun içindeki kadının yüzünde oluşan Liz'in yüzünü ve o garip yaratığın bulunduğu kavanozda Buzz'ın parmağını kesişini hatırladı.

Bunlar hem ürkütücü, hem de insanı çok tedirgin eden düşüncelerdi. Liz'in açıklaması pek sağlam temellere dayalı olmamakla birlikte Amy bunu benimsemişti.

«Sıkıştım,» dedi Liz. «Önce tuvalete sonra da dondurma yiyip korku çadırına gitmek istiyorum. Ardından da eve gideriz.» Richie'yi gıdıkladı. «Eve gittiğimizde sana müthiş heyecanlar yaşatacağım.» Amy'e döndü. «Sen de benimle tuvalete gel.»

«Ama ben sıkışmadım ki.»

Liz onun elini tuttu. «Hadi. Bana arkadaşlık edersin. Hem zaten seninle konuşmak istediğim bir şey var.»

«O zaman sizinle dondurmacıda buluşuruz,» dedi Richie dönmedolabın arka tarafındaki dondurmacıyı göstererek.

«Az sonra orada oluruz,» dedi Liz. Sonra da Amy'i kalabalığın arasına sürükledi.

— 186 —

Dört genç Zena'nın çadırından çıkarken Conrad ağaçların arkasına gizlenerek onları izlemişti. Sarışın kızın tuvalete ardından da dondurma yiyip korku çadırına gitmek istediğini duymuştu. Kızlar tuvalete gitmek için delikanlıların yanından ayrılır ayrılmaz Conrad, Zena'nın çadırına girdi. İçeri girdiğinde de 10 DAKİKA İÇİN KAP ALIYIZ levhasını çadırın kapısına astı.

Zena sandalyesinde oturuyordu. Conrad onun kireç gibi kesilmiş yüzünü gördü.

«Eeee?» dedi.

«Yine tutmadı,» dedi Zena tedirgin bir şekilde.

«Sana bugüne dek yolladıklarım için Ellen'a en çok benzeyen o kızdı.»

«Ama Ellen'in kızı değilmiş.»

«Adı neymiş?»

«Amy Harper.»

Bu iki sözcük Conrad'ı canlandırmıştı. O gün öğleden sonra iki bedava bilet verdiği çocuğu anımsadı. O çocuğun adı Joey Harper'di ve kız kardeşinin adının da Amy olduğunu söylemişti. Üstelik o da Ellen'a benziyordu.

«Onunla ilgili bir şeyler öğrenebildin mi bari?»

«Pek sayılmaz.»

«Anlat.»

«O, aradığın kız değil.»

«Sen yine de anlat. Kardeşleri var mıymış?»

Zena duraksadı. «Bir erkek kardeşi varmış.»

«Adı ne?»

«Ne önemi var? Aradığın o değil ki?»

«Merak ettim,» dedi Conrad sıradan bir tavırla. Zena'nın gerçeği sakladığını sezinlemiş olmakla birlikte bunca yıl sonra aradığını bulduğuna inanmaya da korkuyor gibiydi. «Kardeşinin adı neymiş?»

«Joey.»

— 187 —

«Peki ya annesinin adı?»

«Nancy,» dedi Zena.

Conrad onun yalan söylediğini anlamıştı. Dik dik baktı. «Le-ona olmadığından emin misin?»

Zena gözlerini kırpıştırdı. «Ne? Neden Leona olsun ki?»

«Çünkü bugün ben öğleden sonra Joe Harper'la biraz sohbet etme olanağını buldum ve bana annesinin adının Leona olduğunu söyledi.»

Zena şaşkınlıkla ona baktı.

Conrad genç kadının yanına yaklaşıp elini omzuna attı.

Zena başını kaldırıp baktı.

«Ne düşünüyorum, biliyor musun?» dedi Conrad. «O çocuk galiba bana yalan söyledi. Nedense içinde bulunduğu tehlikeyi sezdi ve annesinin adını uydurdu. Ve şimdi de sen bana yalan söylüyorsun.»

«Conrad... onlara sakın bir şey yapma.»

Zena'nın sözcükleri karşısında Conrad yıllardan beri aradığını sonunda bulduğunu anlamıştı.

«Kristal kürede bir şey görmedim,» dedi Zena korku dolu bir sesle. «Bu küre aslında kristal falan da değil. Adi bir cam parçası. Bunun büyüyle uzaktan yakından bir ilgisi yok. Ama yine de bu... o kızlar buraya geldiğinde... kürede bazı görüntüler belirdi. Gördüklerim korkunçtu. Sarışın kızın çığlıklar atarak eliyle yüzünü kapadığını, sanki çok korkunç bir yaratığın yanına yaklaşmasını engellemek istercesine çırpındığını gördüm. Diğer de... Amy yani, onun da üstü başı yırtılmış ve her yanı kan içerisindeydi.» Dehşetle ürperdi. «Ayrıca kızların yanındaki delikanlılar da... kan içindeydi.»

«Bu bir işaret,» dedi Conrad. «Bu tür benzeri işaretler gördüğümü sana daha önce de söylemiştim. Bu da onlardan biri işte. .Bana beklemememi söylüyor şimdi de. Bu akşam Amy'i ele

— 188 —

geçirmemi söylüyor. Ötekiler bu işe karışsalar bile bunu yapmam gerekecek.»

Zena başını iki yana salladı. «Hayır, hayır, Conrad. Bunu yapmana izin veremem. Öcünü bu şekilde alamazsın. Bu çok saçma olur. Elini kolunu sallayarak gidip o dört çocuğu öldüre-mezsın.»

«Ah, onları ben kendi ellerimle öldürmeyeceğim ki.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Onlarla Gunther ilgilenecek.»

«Gunther mi? Gunther bir karıncayı bile öldüremez.»

«Oğlumuz çok değişti, Zena,» dedi Conrad. «Onun ne kadar değiştiğini bilen tek kişi benim. Sonunda reşit oldu. Artık onun da kadınlara gereksinimi var ve bunu ele geçirmekte de üstüne yok, inan bana. Onlara yalnızca tecavüz etmekle kalmıyor, geride bir sürü pislik ve karmaşa da bırakıyor. Son birkaç yıldan beri onu koruyorum. Şimdi bunun bedelini ödemesinin zamanı geldi artık. Uzun zamandan beri düşünü kurduğum şeyi benim adıma gerçekleştirecek.»

«Gereksinimi olanı ele geçirmede üstüne yok demekle, neyi amaçladın?»

«Onları kullanıyor sonra da parçalara ayırıyor,» dedi Conrad eski karısının bu tür davranışlar karşısında nasıl bir tepki göstereceğinin bilincinde gülümseyerek.

«Kaç tane oldu?»

«Sayısını unuttum artık. Birkaç düzine olmalı.»

«Aman Tanrım,» dedi Zena dehşetle. «Ben ne yapmışım? Ne mene bir çocuk getirmişim şu dünyaya?»

«İsa Düşmanı.»

«Olamaz,» dedi Zena. «Aklın başında değil senin. Hayal görüyorsun. Keşke ben de Ellen gibi davranabilseydim. Onun Viktor'u öldürdüğü gibi keşke ben de Gunther'i öldürebilseydim.

— 189 —

Bugüne dek ölenlerle bundan sonra öleceklerin sorumlusu benim.»

Conrad uzanarak elini genç kadının boğazına koydu. «Her şeyi bozmana asla izin veremem.» Bu sırada kadının boğazını sıkmaya başlamıştı.

Zena direndi. Conrad'ın onu öldürme isteği Zena'nın yaşama isteğinden çok daha yoğundu. Conrad kendini hiç böylesine güçlü ve kararlı hissetmemişti. Şeytanca bir enerjinin tüm bedenini kapladığını hissediyordu. Zena direndi, Conrad'ı tekmeledi, yüzünü sivri tırnaklarıyla tırmaladı ama Conrad'ın beklediğinden çok daha çabuk öldü. Ardından cesedi çadırın en karanlık köşesine sürükledi, cesetten kurtulmayı daha sonra düşünecekti.

Bu arada kuzgun sinirli sinirli kanatlarını çırpıyordu.

Kuşun cesedi ortadan kaldırmadan başkalarının dikkatini üstüne çekmesinden korkan Conrad, kafesin kapısını açtı, elini içine soktu. Kuşu yakalayıp boynunu kopardı.

Zena'nın çadırından çıkarak korku çadırına gitti. Amy Har-per'la arkadaşları az sonra orada olacaktı. Conrad hazırlık yapmak istiyordu.

O akşam Joey'nin şanslı akşamıydı. Bir oyunda altmış beş sent, bir başka oyunda da balonlara ok atarak oyuncak küçük bir ayı kazanmıştı. Pirinç halkayı ilk deneyişinde yakaladığı için de dönmedolaba bedava binme hakkını kazanmıştı.

Dönmedolapta eğlenirken Amy'i gördü. Erkek arkadaşının Amy'i panayıra götürebileceği olasılığı hiç aklına gelmemişti. Kız kardeşinin üstünde koyu yeşil bir şortla açık yeşil bir tişört vardı. Ama yanında Buzz yoktu. Liz'le birlikte panayırın ucuna doğru gidiyorlardı.

Dönmedolap dönerken Joey onları gözden yitirdi, doğruldu-

— 190 —

ğundaysa kız kardeşiyle arkadaşı kalabalığın arasına karışmıştı.

Birkaç dakika sonra dönmedolaptan indiğinde kız kardeşini aramaya gitti. Joey'nin akıllı ve zeki bir çocuk olduğunu bir kez daha anlayacak ve panayıra tek başına gelebildiği için onu yürekliliğinden ötürü kutlayacaktı. Joey, Amy'nin düşüncelerine her şeyden çok önem verdiği ve Amy'nin kendisini o kalabalığın ortasında tek başına gördüğünde neler söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyordu.

— 191 —

ON DÖRT

Tuvaletler loştu. İçerisi küf ve sidik kokuyordu. Musluktan akan kireçli sular lavaboyu kirletmişti.

Amy ile Liz ellerini yıkadıktan sonra makyajlarını tazelemek için aynaya doğru giderlerken orta yaşlı iki kadın işlerini bitirip tuvaletten çıkıyordu. Genç kızlar içerde yalnız kalmışlardı.

«Sen de kendini benim gibi bulutların üstünde uçuyor gibi mi hissediyorsun?» diye sordu Liz.

«Evet,» dedi Amy rujunu tazelerken.

«Güzel. Belki artık biraz gevşersin.»

«Olabilir.»

«Harika. O zaman beni uğraştırmayacaksın?»

«Ne uğraştırması?»

«Orci konusunda.»

Amy ona baktı. Liz gülümsedi. «Orci mi?»

«Şu dışarıda bizleri heyecanla bekleyen çocuklar kabul ettiler.»

«Buzz ve Richie mi?»

«İkisi de sabırsızlıkla bunu bekliyor.»

«Yani... hep birlikte sevişecek miyiz?»

«Evet,» dedi Liz rujunu çantasına koyarken. «Ha-ri-ka olacak.»

«Ah, Liz. Bilemiyorum...»

«Her şeyi oluruna bırak.»

— 192 —

«Üniversiteye gideceğim ve...»

«Ama artık doğum kontrol hapların var. Başın bir daha belaya girmeyecek. Kendini bu kadar sıkma. Hayatın akışına bırak kendini biraz da. Olduğu gibi davran. Rahibe rolü oynamaktan da vazgeç.»

«Yapamam.»

«Elbette yaparsın,» dedi Liz. «Yapacaksın. Bunu sen de istiyorsun. Sen de benim gibisin. Gerçeklerle yüzleş ve hayatın tadını çıkar.»

Amy dengesini sağlamak için iki eliyle lavaboya tutundu. Başını döndüren yalnızca uyuşturucu değildi. Her şeyi oluruna bırakma, Liz gibi davranma, geleceğini unutma, yalnızca içinde bulunduğun anı yaşama ve suçluluk duygusuna kapılmama kavramları onu iyice sersemletmişti. Bu şekilde yaşamak çok güzel olmalıydı. Rahatlatıcı ve özgür.

Liz ona sokuldu. «Bizim evde. Panayırdan çıkınca doğruca eve gideriz. Dördümüz. Annemlerin kocaman bir yatağı var. Olacakları bir düşünsene hayatım. Aynı anda ikisiyle birlikte sevişebileceksin. İkisi de seni becermek için yanıp tutuşuyor. Harika olacak. Olağanüstü bir şey yaşayacaksın. Eğleneceğini, iyi vakit geçireceğini biliyorum, çünkü ben de eğleneceğim ve sen de benim gibisin.»

Liz'in melodik ve uyumlu sen tonu, Amy'nin tüm direncini kırmıştı. Amy lavaboya dayanarak gözlerini kapadı. Liz'in şehvet dolu boğuk sesi içine işliyor, az önceki kararından cayıyordu.

Birden göğüslerinde bir el hissetti. Hemen gözlerini açtı.

Liz gülümseyerek onu okşamayı sürdürüyordu.

Amy onun elini itmek istedi ama bu gücü kendinde bulamadı.

«Sen ve ben. Hep bunun nasıl olacağını düşünmüşümdür,» dedi Liz.

«Saçmalama,» diye karşılık verdi Amy. «Esrar yüzünden ne söylediğinin farkında bile değilsin.»

— 193 — Şeytanın Dansı / F: 13

«Bal gibi farkındayım. Hep merak ettim durdum.. ve bu akşam nasıl bir şey olacağını öğreneceğim. Çok güzel anılarımız olacak.» Uzanarak Amy'i dudaklarından öptükten sonra kırıtarak tuvaletten çıktı.

Amy kendini kirlenmiş gibi hissetmekle birlikte yeni ve hoş bir deneyim de yaşamıştı.

Bir kez daha aynaya baktığında yüz hatlarının gevşemiş olduğunu farketti. İnsanların kendisinde günahkâr olduğuna ilişkin bir işaret bulup bulamayacaklarını anlamak amacıyla kendi gözlerinin içine baktı. Tüm hayatı boyunca annesi ona her ne olursa olsun mutlaka su yüzüne çıkmaması gereken bir kötülüğe sahip olduğunu söyleyip durmuştu. Yıllar boyunca bunları dinlediği için de Amy kendisini pek sevmez ve beğenmezdi. Öz güveni her geçen gün azalmaktaydı. Amy annesiyle Liz'in onda gördükleri kötülüğün işaretlerini gördüğünü düşünüyordu aynadaki aksine bakarken.

Hayır, diye geçirdi içinden ümitsizlikle. Ben öyle biri değilim. Planlarım, düşlerim ve isteklerim var benim. Güzel tablolar yapıp insanlara mutluluk vermek istiyorum.

Ne var ki, öte yandan da az önce Liz kendisini öptüğünde hissettiği tüm bedenini saran elektrik akımı

da hoşuna gitmişti doğrusu.

Richie ve Buzz'la birlikte sevişmeyi düşündü ve birden böylesi bir şeyin asla mümkün olamayacağını farketti.

Orada küf ve sidik kokusu içinde durup bunları düşünürken Amy, sanki cehennemden içeri giriyormuş gibi bir duyguya kapıldı.

Sonunda kapıyı itip dışarı çıktı.

Liz gecenin karanlığında dışarda onu bekliyordu. Amy'e gülümsedi ve uzanıp elini tuttu.

Conrad, Hayalet'i o akşam korku çadırından daha da kala-

— .194 —

balık oılan eşya piyangosu pavyonunda çalışmaya göndermişti. Hayalet gider gitmez gişeyi kapatmış ve Elton'u, Straker panayır imparatorluğunun bir parçası olan meşrubat pavyonuna yollamıştı.

Elton ona garip bir bakış fırlattı. Oysa, korku çadırı meşrubat pavyonuna oranla daha kalabalıktı. Ama Hayalet'in tersine Elton hiç soru sormaz, hep kendisine söyleneni hiç karşı çıkmadan yerine getirirdi.

Korku çadırındaki gösteri bitip izleyiciler büyük döner kapıdan çıkarlarken Conrad makineyi durdurdu. Ama ışıkları ve müziği kapatmadı. Hatta müziğin sesiyle palyaçonun mekanik kahkahasını biraz daha yükseltti.

Gunther, Conrad'ı şaşkınlıkla izliyordu. Ama o Gunther'e durumu açıkladığında hiç duraksamadan

korku çadırının altındaki makine dairesine inip beklemeye başladı.

Conrad gişenin önünde durup bilet almak isteyenleri geri çevirdi. Gecenin geri kalan bölümünde korku çadırı yalnızca «özel ama çok özel kişilere» ayrılacaktı.

Çikolata soslu findıklı dondurmalarını yedikten sonra Liz, Amy, Richie ve Buzz korku çadırına gittiler. Yoldan geçenlere uzun bir tirad söyleyen parlak mavi gözlü çığırtkan platformu daha önce yükseltmişti. Kapalı gibi duran gişenin önünde duruyordu.

«Ah, olamaz!» dedi Liz düşkırıklığıyla. «Yoksa kapattınız mı?»

«Hayır,» diye karşılık verdi çığırtkan. «Basit bir mekanik sorunumuz olmuştu az önce.»

«Ne zaman onarırsınız?» dedi Liz.

«Onarıldı bile.. Ama yeniden çalıştırmadan önce patronun gelmesini beklemek zorundayım.»

«Gelmesi uzun sürer mi?» dedi Richie.

— 195 —

Adam omuzlarını silkti. «Hiç belli olmaz. Patron içmeyi biraz fazla sever. Biz makineyi onarıırken bir yerlerde kendini içkiye kaptırmışsa hiç gelmeyebilir de.»

«Hay Allah!» dedi Liz. «Oysa en çok bunu sevdiğimiz için en sona bırakmıştık.»

Çığırktan Amy'e baktı. Amy adamın aç bakışlarından hiç hoşlanmamıştı.

Sutyen takmalıydım, diye aklından geçirdi. Liz'e benzemek zorunda değilim. Bu kadar kısa bir şort, şeffaf bir tişört giymeme-liydim. Zorla dikkatleri üstüme çekiyorum. Bu koşullarda bana böyle bakması çok doğal.

«Şey,» dedi çığırktan, hepsine teker teker bakarak. «Size ne yapacağımı söyleyeyim. Bence sizler sıradan insanlar değilsiniz. Ne istediğinizi bilen bir haliniz var.»

«Bundan hiç kuşkun olmasın,» dedi Liz.

«Bu ne demekse, öyleyiz,» dedi Buzz.

«Biz panayırdaki isteklerini sakınmadan açıkça söyleyenlere böyle deriz de.»

Liz güldü. «Bu her şeyi açıklıyor.»

Çığırktan gülerek Liz'e göz kırptı.

«Çok hoş bir insansın,» dedi Liz ona.

«Teşekkür ederim,» diye karşılık verdi. «Siz de çok hoş bir hanımsınız. Ama yine de sizden içeriye girmeniz için para alacağım.»

Richie ve Buzz ellerini ceplerine attılar.

Çığırtnan bir kez daha Amy'e baktı. Bakışlarında yine aynı aç ifade vardı.

Amy adam göğüslerini görmesin diye kollarıyla kapattı.

Joey o kalabalığın arasında Amy'i bulmaktan vazgeçeceği bir sırada onu gördü. Kız kardeşinin yanında Liz, Buzz ve tanımadığı biri daha vardı. Joey'e bedava bilet veren o adam korku

— 196—

çadırının girişinde onların gondola binmesine yardım ediyordu.

Joey adamın o gün öğleden sonra ne denli garip davrandığını anımsayarak bir an için duraksadı. Ama Amy'e annesini nasıl kandırdığını anlatmak için öyle sabırsızlanıyordu ki, omuzlarını sil-kerek korku çadırına doğru gitti.

Gondolün önde iki, arkada iki olmak üzere dört oturma yeri vardı. Liz'le Richie öne, Amy'le Buzz da arkaya bindi.

Gondol, Liz'i güldüren bir sarsıntıyla harekete geçti. Korku çadırının kapıları açıldı, içeri girdiler ve kapı arkalarından kapandı.

Başlangıçta gondol hızla hareket etmiş sonra yoğun karanlığa geldiklerinde biraz yavaşlamıştı. Sol taraflarında bir ışık belirince bir korsan kahkahalarla gülererek onlara doğru kılıcını salladı.

Liz bir çığlık attı. Buzz bu fırsatı değerlendirerek Amy'e sarıldı.

Sağ taraflarında, korsanı hemen geçtikten sonra, tepeden aydınlatılan ve kurt şekline girmiş bir insan karşılıklarına çıktı. Gözleri alev gibi parlıyordu, iri dişlerinde kan damlaları vardı. Kocaman

pençeleriyle gondola sarıldı.

«Koru beni, Richie!» diye haykırdı Liz, gerçekten korkmuş gibi yaparak. «Bu korkunç canavardan benim el değmemiş bedenimi koru!» diyerek bir kahkaha patlattı.

Gondol biraz daha yavaşladı. Baltalı bir adamla karşılaştılar. Adam kurbanının başını baltasıyla ikiye bölmüş elinde tutuyordu.

Gondol durdu.

«Ne oldu?» dedi Liz.

«Yine bozulmuş olmalı,» dedi Richie.

Mor-kahverengi karışımı loş bir ışıkta duruyorlardı. Ortalığı aydınlatan bu tek ışık baltalı adamın bulunduğu yerden geliyordu.

«Hey!» diye bağırdı Buzz. «Kimse yok mu?»

— 197 —

Bir süre dışarda az önce konuştukları çığırkına seslendiler. Conrad kendilerinden otuz ya da kırk adım ötede platformun hemen dışında durmasına karşın onlara yanıt vermeyince onlar da seslenmekten vazgeçti.

«Lanet olsun,» dedi Liz.

«Ne yapacağız?» diye sordu Amy.

«Kıpırdamayın,» dedi Richie. «Nasılsa birazdan yeniden çalışır.»

«Buradan çıkıp gitsek daha iyi olacak,» dedi Buzz.

«Saçmalama,» diye karşılık verdi Richie. «Eğer gidersek, bunlar da hemen arkamızdan yeniden çalışmaya başlarsa ve karşıdan başka bir araç gelecek olursa bizi ezer geçer.»

«Umarım burada uzun zaman kalmayız,» dedi Amy, çığırkanın kendisine nasıl baktığını anımsayarak. «Burası tekin bir yer değil.»

«Burada çakıldık kaldık,» dedi Liz.

«Sabırlı olun,» dedi Richie. «Birazdan çalışır.»

«Oturup böylece bekleyeceksek,» dedi Liz. «Bari şu lanet olasıca müziği biraz kısınlar. Kulaklarımızın zarı patlayacak.»

Tavandan bir gürültü geldi.

«Bu da neydi?» dedi Amy.

«Hiçbir şey,» diye karşılık verdi Buzz. «Rüzgârdan olmalı.»

Aynı ses bir kez daha duyuldu. Bu kez hayvan homurtusuna benzeyen bir ses daha duyulmuştu.

«Ben şey...» diye söze başladı Richie.

Karanlıkta parıldayan bir şey Richie'yi boğazından yakaladı. Pençe benzeri bu el uzun ve sivri tırnaklarıyla onu tırmalıyordu. El hızla hareket etmesine karşın hepsi de baltalı adamın bulunduğu bölmeden gelen parlak yeşil ışığı görmüştü. Bu her neyse pençesiyle Richie'nin boğazını kavramış ve sivri tırnaklarını etine geçirmişti. Richie'yi havaya kaldırdı. Richie çılgın bir şekilde karşı koymaya çalışarak onu tekmelemeye çalıştı. Ayakkabıları kısa bir

— 198 —

an gondolün ön bölümüne çarptı. Birden gondoldan havaya doğru kaldırıldı, sanki çok hafifmişcesine tavandaki delikten içeri fırlatıldı.

Tavandaki deliğin kapısı hızla kapandı.

Saldırı yalnızca üç ya da dört saniye sürmüştü.

Amy bir an ne konuşabildi, ne de hareket edebildi. Richie' nin gözden kaybolduğu tavandaki deliğe doğru bakarken gördüklerine inanamıyordu. Bu korku çadırındaki korku numaralarından biri olmalıydı mutlaka.

Liz'le Buzz da aynı şeyi düşünüyordu. Amy'den farklı olarak onlar bu gösteriye hayran kalmışlardı.

Amy bununla birlikte Richie'nin gerçekten de ortadan kaybolduğunu farketmişti. Ama dünyadaki hiçbir panayır, müşterilerine tehlikeli numaralar yapmayı göze alamazdı.

Liz, «Kan,» dedi.

Bu tek sözcük büyüü bozmuştu.

Amy ve Buzz ona baktı.

Liz oturduğu yerden hafifçe onlara doğru döndü. Ellerini havaya kaldırmıştı. Ellerinde ıslak ve koyu renkli bir şeyler vardı. Yeşil ışığa karşın Liz'in kan içinde olduğu görülebiliyordu.

Richie'nin kanı.

Amy dehşetle haykırdı.

— 199 —

ON BEŞ

Conrad gençlerin bulunduğu aracın elektriğini keser kesmez panayırın en kalabalık bölümüne gitti. Korku çadırının arkasından dolanarak arkadaki bodrum kapısından içeri girip kapıyı kilitledi. Gunther'i arıyordu. Oğlunun Amy Harper'ın dışında üç genci öldürmesini istiyordu. Amy elbette öldürülmeden önce iyice acı çekecekti. Ona hem kendisi, hem de Gunther canını çıkarıncaya dek tecavüz edecekti. Conrad bunun düşünüyü tam yirmi beş yıldır kurmaktaydı. Gunther'e gerekli talimatları ayrıntılarıyla vermiş olmasına karşın onun cinayet işlemeye başlayınca işin sonunu getirmeden durabileceğinden kuşku duyuyordu. Gunther'e hep yapacağı şeyler anımsatılmalı ve asla peşinden ayrılmamalıydı.

Conrad rampaya yaklaştığında Joey Harper'ı gördü. Amy' nin küçük kardeşi korku çadırına giren gondolların bulunduğu rampanın önünde duruyordu.

Kardeşinin içeri girmiş olduğunu görmüş olmalı, diye düşündü Conrad. Onun dışarıya çıkmasını bekliyor. Dışarı çıkmayınca ne yapacaktı acaba? Yardım mı isteyecekti? Yoksa güvenliğe haber mi verecekti?

Joey ona baktı.

Conrad gülümseyerek el salladı.

Bu başbelası çocuktan bir an önce kurtulmalıydı.

Buzz yeşil ışıkla aydınlatılmış baltalı adamın bulunduğu yere

— 200 —

tırmandı, mankenin elindeki baltayı aldı. Baltayla birlikte yeniden gondofa bindi. Amy'le Liz birbirlerine sarılmış onu bekliyordu.

«Bu gerçek bir balta,» dedi Buzz. «Çok keskin değil ama yine de işe yarar.»

«Anlayamıyorum,» dedi Liz şaşkın bir halde. «Burada neler olup bitiyor? Bütün bunlar ne demek, Tanrı aşkına?»

«Emin değilim,» diyerek karşılık verdi Buzz. «Yalnızca bir varsayımda bulunabilirim. O eli siz de gördünüz...»

«O bildiğimiz ellerden değildi,» dedi Liz.

«Peki pençe. Adı ne olursa olsun o cam kavanozun içindeki yaratığın eline benziyordu ama bu ondan çok daha büyüktü.»

Amy'nin ağzını açıp konuşabilmesi için büyük bir çaba harcaması gerekti. Konuşabildiğini farkedince buna kendi de şaşırmişti. «Yani... insanları öldüren bir manyak tarafından burada tuzağa mı düşürüldük demek istiyorsun?»

«Evet,» dedi Buzz.

«Richie'yi öldürmedi!» dedi Liz boğuk bir sesle. «Richie ölmedi. Yaşıyor. Mutlaka bir yerlerde olmalı... mutlaka.»

«Bu mümkün olabilir,» diye karşılık verdi Buzz. «Belki de bu bir adam kaçırma numarasıydı. Belki de fidye alabilmek için Richie'yi tutuyorlardır. Bu da olabilir.»

Buzz'la Amy bakıştı. Yeşil ışıktaki Buzz'in yüzündeki ifadeyi okumak pek kolay olmamakla birlikte, Amy onun da kendisi gibi düşündüğünü biliyordu. Richie yaşıyor olamazdı. Az önce Liz'i yatıştırmak için söylediklerine karşın Buzz da onun öldüğünü biliyordu. Richie'nin yeniden aralarında olması milyonda bir ihtimal bile değildi. Richie ölmüştü.

«Biran önce buradan çıkıp polise gitmeliyiz,» dedi Liz. «Richie'yi kurtarmalıyız.»

«Hadi,» dedi Buzz. «Giriş kapısına gidelim. Kapıyı açamazsak bile bu baltayla parçalayabiliriz.»

Sol taraftan gelen yeşil ışığın dışında ortalık tümüyle karanlıktı.

Liz aşağıda uzanan karanlık geçide bakarak, «Hayır, hayır,» dedi panik içinde. «Ben karanlıkta yryemem. Ayrıca orada bizi neyin beklediğini bilmiyoruz bile.»

«antanda kibrit vardı,» dedi Amy. «Onun yardımıyla yolumuzu bulabiliriz.»

«İyi fikir,» diye karşılık verdi Buzz.

Liz titreyen elleriyle çantasını karıştırıp iki kutu kibriti buldu. Bunlardan biri dolu diğeriyse yarı yarıya boştu.

Buzz kibritleri aldı. Karanlıkta ayağa kalkarak yaktı. «Hadi gidelim.»

«Dur,» dedi Liz. «Dur bir dakika. Belki...»

«Belki ne?» dedi Amy.

Buzz kibritin alevi parmaklarını yakıncaya dek sndrmedi ve yeşil ışığa doğru ilerledi.

Liz kendine gelmek istercesine başını iki yana salladı. «Sersem gibiyim. Doğru dürüst düşünemiyorum. Yaşadıklarımız gerçek mi? Tüm bunlar uyuşturucuya eklediğim o maddeden mi yoksa? Mutlaka ondan olmalı. Başka bir Şey söz konusu olamaz. Olmamalı.»

«Ama hepimizin aynı hayali görmemiz mümkün değil ki,» dedi Buzz.

«Sen kendinin gerçek olduğunu nereden biliyorsun?» diye sordu Liz. «Belki de yalnızca benim beynimde varsın. Belki de gerçek Buzz Şu anda gondolda Amy'nin yanında eğleniyordun Belki de ben de o gondoldayım ama uyuşturucu yüzünden nerede olduğumu kestiremiyor olabilirim, öyle değil mi?»

Amy yavaşça Liz'i tokatladı. «Beni dinle, Liz. Bunun uyuşturucuyla bir ilgisi yok. Yaşadıklarımız gerçek. Çok korkuyorum. Onun için de burada fazla oyalanmadan dışarı çıkmanın bir yolunu bulalım.»

Liz gözlerini kırpıştırdı, dudaklarını ıslattı. «Evet. Haklısın. Özür dilerim. Kendimi hiç böyle garip hissetmemiştim de.»

— 202 —

Buzz bir kibrit daha yaktı ve bunu bir diğeri izledi. Genç kızlar onu izleyerek korku çadırının girişine doğru ilerlediler.

Joey korku çadırının yanında o gün öğleden sonra neden bu çığırtkandan korktuğunu hatırlamaya çalışıyordu. Oysa adam ona elinden geldiğince iyi davranmıştı ve hâlâ da davranıyordu. O denli içten gülümsemişti ki, Joey buna karşılık veremedi edemedi.

«Korku çadırına girdin mi, evlat?» dedi çığırtkan.

«Hayır,» diye karşılık verdi Joey. «Birçok gösteri izledim ama henüz buraya girmedim.»

Conrad Straker kendisini tedirgin ettiği için Joey amaçlı olarak korku çadırına gitmemiştir. Conrad'ın kendisine bedava iki bilet vermesine karşın.

«Benim bu korku çadırım panayırın en gözde yeri,» dedi Conrad. «Gel seni gezdireyim. İster misin? Diğer müşteriler gibi olmayacak bu gezi. Korku çadırının sahibi seni özel olarak gezdirecek, sana her yeri gösterecek. Buna ne dersin, ister misin? Burada işlerin nasıl yürüdüğünü, insanları korkutan o yaratıkların aslında ne olduklarını gösterebilirim sana, tabii eğer istersen. O yaratıkların nasıl yapıldıklarını, onların nasıl hareket ettiklerini, dişlerini nasıl gıcırdattıklarını gösterebilirim. Her şeyi gösterebilirim. Herkesin merak ettiği şeyleri böylelikle sen kendi gözlerinle görebilirsin.»

«Vay canına!» dedi Joey. «Bunu gerçekten yapabilir misiniz?»

«Elbette,» diye karşılık verdi çığırktan. «Senin de gördüğün gibi korku çadırını bu akşamlık kapattım. Gişe de kapalı. Az önce dört genç girdi içeri.»

«Onlardan biri benim ablamdı,» dedi Joey.

«Ciddi misin? Dur bir tahmin edeyim. Sana benzeyen biri vardı aralarında. Yeşil şortlu siyah saçlı olanı.»

— 203 —

«İşte o,» dedi Joey. «Bu akşam burada olduğumu bilmiyor. Ona bir merhaba demek için dışarı çıkmasını bekliyorum. Belki o da bizimle gelmek ister. Gelebilir mi, izin verir misiniz? Amy'nin bundan hoşlanacağından eminim.»

Korku çadırının kapısı içe doğru açılıyordu. Tutabilecekleri ya da itebilecekleri bir kulbu yoktu.

«Eğer kapıyı kenarından bir yerden az da olsa oynatabilir-sem belki açabiliriz,» dedi Buzz. «Öyle sıkı kapatılmış ki.»

«Parmağını aralığa sokabilir misin?» dedi Amy. «Kapıyı ardına dek açamayacağın ortada. Evlerdeki garajlarda olan o otomatik kapılar gibi olduğundan eminim bunun da. Hidrolik sistemle çalıştıkları için bunlar elle açılmaz.»

«Evet,» dedi Buzz. «Haklısın. Bunu düşünmeliydim.»

Amy duruma böylesine hakim olabilmesine şaşırıyordu. Korkuyordu. Richie'ye olanları düşününce içini derin bir acı kaplıyordu. Ama yine de kendini kaybetmemişti. İçtiği esrara karşın denetimini yitirmemişti. Aslında o anda Buzz'dan çok daha hızlı ve net bir şekilde düşünebiliyordu. Oysa, kendini güçlü biri olarak değerlendirmezdi. Annesi her zaman ona zayıf biri olduğunu söyler dururdu. Gösterdiği bu dayanıklılığa kendi de şaşmıştı.

Öte yandan Liz çoktan paniğe kapılmış, ağlıyordu. Birkaç dakika öncesine göre sanki birden yaşlanmıştı. Ürkmüş bir kedi yavrusu gibi titriyordu.

«Paniğe kapılmayın,» dedi Buzz. «Balta hâlâ bende.»

Buzz baltayla kapıya vururken Amy de sürekli olarak kibrit yakıp duruyordu.

Buzz soluk soluğa kalmış bir halde durdu. «İşe yaramıyor. Bu lanet olasıca kapıyı kıramayacağız.»

«Dışarıda mutlaka birileri bu gürültüyü duymalı,» dedi Liz.

«Hiç sanmam,» diye karşılık verdi Amy. «Ana giriş kapısının gişe ve ana yoldan en az on beş adım uzakta olduğunu unutma.»

— 204 —

Bu müzik sesleri ve gürültü yüzünden bizi kimselerin duyacağını sanmıyorum.»

«Ama çığırktan dışarıda,» dedi Liz. «O bizi duyabilir.»

«Yapma Tanrı aşkına, Liz,» dedi Buzz. «Kafanı topla. O bizim düşmanımız. Tüm bu olaylarda onun parmağı var. Bizi buraya o zorla itti.»

«Demek manyağın biri bizi öldürmek istiyor, öyle mi?» dedi Liz. «Bu hiç de akıllıca değil. Çok saçma. O adam bizi tanımıyor bile. Neden onca kalabalığın arasında bizi seçip buraya kapatsın ki?»

«Televizyondaki haberleri hiç dinlemez misin sen?» dedi Buzz. «Artık insanlar akılcı davranmıyor. Dünya manyaklarla dolu.»

«Ama böyle bir şeyi neden yapsın ki?»

«Belki zevk için yapmıştır. Heyecan arıyor olabilir,» dedi Amy.

«Biz de avazımız çıktığı kadar bağıralım,» dedi Liz.

«Evet, bağıralım,» diye karşılık verdi Buzz.

«Hayır,» dedi Amy. «Bu da bir işe yaramayacak. Müziğin sesi her zamankinden daha yüksek, palyaçonun kahkahası da öyle. Bizi hiç kimse duymaz, duysalar bile korku çadırında olduğumuz için korkudan bağırduğımızı sanırlar. Zaten insanların korku çadırında bağırmaları gerekmez mi?»

«Peki, ne yapacağız?» dedi Liz. «O yaratığın geri gelmesini bekleyecek değiliz herhalde. Mutlaka bir şeyler yapmalıyız.»

«Şu mekanik yaratıkların çevresini dolaşıp, balta gibi bir şeyler bulmaya çalışalım. Böylelikle kendimizi daha iyi savunabiliriz,» dedi Buzz.

«Balta yeterince keskin değil ki,» dedi Liz huysuz bir sesle. «Bu bir işe yaramıyor.»

«O yaratığı korkutup uzaklaştırabilecek kadar keskin ama,» dedi Buzz baltayı iki eliyle tutarak. «Belki bir odunu kesemez ama o orospu çocuğunun yüzünü perişan edebilir.»

— 205 —

«Elimizde bir silah olmadıkça o manyaktan asla kurtulamayız,» dedi Liz titrek bir sesle.

Kibritin alevi Amy'nin elini yakınca kibriti söndürdü. Birkaç saniye yoğun karanlıkta kaldılar. Bu yoğun karanlık gerçek bir tehlike değil, tehlikenin ta kendisiydi. Çevrelerini saran bu karanlık, şeytan ve kötülüğün bir simgesi ya da habercisi gibiydi.

Liz yavaşça içini çekti.

Amy bir kibrit daha yaktı. «Buzz haklı. Silahlanmanın bir yolunu bulmalıyız. Ama bu da yeterli olmayacak. Silahın da yeterli olacağını sanmıyorum. O manyak öyle hızlı hareket ediyor ki, silahımız olsa bile tetiği çekecek zamanı bulamayacağız. Farklı bir kurtuluş yolu bulmaktan başka bir çaremiz kalmadı.»

«Çıkış yolu falan yok,» dedi Liz. «Çıkış kapısı da bunun gibidir. Baltayla kırılıp açılmayacak kadar sağlam. Burada tuzağa düşürüldük.»

«Mutlaka bir yerlerde bir acil çıkış kapısı olmalı,» dedi Amy.

«Doğru,» diye karşılık verdi Buzz. «Mutlaka bir çıkış kapısı olmalı. Belki de bir servis girişi bile vardır.»

«Elimizden geldiğince kendimizi silahlandırmalıyız,» dedi Amy. «Sonra da bir çıkış yolu bulmalıyız.»

«Burayı iyice araştırmak niyetinde misin?» diye sordu Liz kulaklarına inanamayarak. «Siz ıldırđınız mı? Eğer daha içerilere girecek olursak bizi yakalar.»

«İstese bizi burada da ele geçirir,» dedi Amy.

«Doğru,» diye karşılık verdi Buzz. «Hadi hareket edelim.»

«Hayır, hayır, hayır!» diye bağırdı Liz başını çılgınca iki yana sallayarak.

Kibrit söndü.

Ortalık yine karardı.

Amy bir kibrit daha yaktı.

Kibrit alevinin ışığında Liz köşeye kısıtılmış bir hayvan gibi titriyordu.

Amy onu kolundan tuttu. «Dinle,» dedi sevecen bir sesle. «O

— 206 —

yaratık gelinceye dek Buzz'la benim burada durup onu beklemeye hiç niyetimiz yok. Onun için sen de bizimle gelmek zorundasın. Burada eğer tek başına kalırsan olacakları düşünmek bile istemiyorum. Burada tek başına karanlıkta kalmak istemezsin, değil mi?»

Liz gözyaşlarını sildi. «Pekâlâ,» dedi mutsuz bir sesle. «Sizinle geleceğim. Ama kesinlikle önden gitmem.»

«Beni izleyin. Önden ben gideceğim,» dedi Buzz.

«Sonda da olmam.»

«Ben arkada olurum. Sen ikimizin ortasında güvencede olursun. Hadi artık gidelim.»

Dikkatle üç adım attıktan sonra Liz birden durdu. «Tanrım, nasıl da bildi?»

«Kim, neyi bildi?» diye sordu Amy sabırsızlıkla.

«O falcı kadın. Böylesi şeylerin olabileceğini nasıl da bildi?»

Bir an sessiz kaldılar, sonra da kibrit söndü. Amy ellerinin titrediğini farketti. Güçlkle bir kibrit daha yaktı. Liz'in falcı kadına ilişkin söyledikleri karşısında ürpermişti. İçinde bulunduğu bu korkunç durumu sanki daha önce de yaşamış gibi bir duyguya kapıldı. Sanki daha önce de bu yerde aynı manyak tarafından kapana kıştırılmıştı. Bu öylesine yoğun ve güçlü bir duyguydu ki, bir an bayılacağını sandı ama sonra yine kendini topladı.

«Madam Zena gerçekten de geleceği tahmin etti mi dersiniz?» dedi Liz. «Bu olası mı? Çok garip, değil mi? Tanrı aşkına neler oluyor?»

«Bilmiyorum,» dedi Amy. «Zaten şu anda bunu düşünecek zamanımız yok. Öncelikle buradan çıkmalıyız. Gerisini sonra düşünürüz.»

Dışarda, palyaçonun mekanik kahkahası bir kez daha duyulurken Amy, Liz ve Buzz korku çadırının

derinliklerinde ilerlediler.

Joey kardeşinin de bu geziye katılmasını ığırtkandan rica

— 207 —

ettikten kısa bir süre sonra, Conrad ocuğun arkasında durup korku çadırının çıkış kapısına bakarak Amy ve arkadaşlarını bekler gibi yaptı.

«Dışarı çıkmaları neden bu kadar uzun sürdü?» dedi Joey.

«Ah, onlar en uzun turu seçtiler de ondan,» dedi Conrad. Joey'e korku çadırındaki gösterileri içeren büyük afişi gösterdi.

«Onu gördüm, biliyorum.» dedi Joey. «Ama bu kadar uzun sürmemeliydi.»

«Tam on iki dakika sürüyor.»

«Onlar içeri gireli on iki dakikadan daha fazla oldu.»

Conrad saatine bakarak kaşlarını çattı.

«Neden diğerleri de çıkmadı?» dedi Joey sabırsızlıkla. «İçerde onlardan başka kimse yok mu?»

Conrad ıkış kapısının yanındaki gondolların bulunduğu tarafa baktı. şaşırmış gibi yaparak, «Hay Allah,» dedi. «Raylarda bir arıza olmuş araçlar alışmıyor.»

«Bu ne demek?» dedi Joey onun yanına gelerek.

«Bu gondolları hareket ettiren mekanizmanın yine bozulduğu anlamına geliyor,» dedi Conrad. «Arasına oluyor işte. Kardeşinle arkadaşları içerde kapalı kaldı. İçeri girip makinelere bir göz atayım.» Dönerek, korku çadırının yanına doğru gitti. Sonra durdu, sanki Joey'i yanına almaya unutmuşçasına, «Hadi, evlat gel,» dedi. «Yardıma ihtiyacım var.»

Joey duraksadı.

«Hadi,» dedi Conrad bir kez daha. «Kardeşini karanlıkta bırakmayalım.»

Joey onu izleyerek korku çadırının arkasına gitti.

Conrad korku çadırının hemen altındaki odaya açılan kapıyı açtı. İçeri girdi. El yordamıyla elektrik şalterini bularak ışıkları yaktı.

Joey de arkasından içeri girmişti. «Vay canına!» dedi. «Bu kadar çok alet olacağı hiç aklıma gelmezdi.»

— 208 —

Conrad kapıyı kapayıp kilitledikten sonra sırtarak Joey'e döndü.. «Seni küçük şeytan seni! Annenin adı Leona değilmiş.»

Amy, Liz ve Buzz rayların üst tarafından ışık geldiğinde korku çadırının iç bölümüne doğru gidiyorlardı. Birkaç dönemeçten geçmişler, birçok basamak inmişler, kurgu bilim filmlerindeki canavar kuklaların yanından geçmişlerdi. Yukardan gelen ışık yeterli değildi. Amy'nin elinde yalnızca

tek bir kibrit kalmıştı.

«Neler oluyor?» diye sordu Liz endişeyle. Her türlü değişiklikten rkyordu. Bu içinde buldukları yoğun karanlığın az da olsa aydınlanması bile olsa.

«Bilemiyorum,» diye karşılık verdi Amy tedirginlikle.

«Bizi daha kolay görebilmesi için ışıkları yakmış olmalı,» dedi Liz. «Olan bu işte ve sen de bunu bal gibi biliyorsun.»

«Eğer durum söylediğin gibiye hareket halinde olursak bizi kolaylıkla ele geçiremez.»

«Doğru,» dedi Buzz. «Burada dikilip durmanın bir anlamı yok. ıkış yolunu bulalım hadi.»

Liz, «yle bir Şey yok,» demesine karşın onlarla birlikte yürümeyi sürdürüyordu.

Tmseğin tepesine ulaştıklarında altı insan byklğinde oldukça garip grnml yaratıklarla karşılaştılar.

«Őunun içine girip saklanabiliriz,» dedi Buzz.

«Oraya da bakarlar,» diye karşılık verdi Amy. «Hareket edemeden duramayacağımız gibi saklanamayız da. Buradan çıkıp gitmekten başka bir çaremiz yok. Sakın bunu aklınızdan çıkarmayın.»

Amy bunları söyledikten sonra gondolların bağlı olduğu ray birden hareket etmeye başlamıştı.

Üçü birden şaşkınlık ve dehşetle irkildi.

Uzaktan bir yerden yaklaşmakta olan gondolün rayların üstünde çıkardığı sesi duydular.

— 209 — Şeytanın Dansı / F: 14

«Bizi ele geçirmeye geliyor,» dedi Liz. «Aman Tanrım! O manyak bizi yakalayacak.»

Amy'nin kukla canavarlardan birinin elinden aldığı bıçak artık gülünç bir silah niteliğindeydi.

«Acele edin,» dedi Buzz. «Raylardan uzaklaşalım. Siz ikiniz şu uzay gemisine binin. Sizi görmeli. Tüm dikkatini size vermeli.»

«Sen ne yapacaksın?» diye sordu Amy.

Buzz sırıttı. Bu korku dolu bir gülümsemeydi. Maço görüntüsünü bozmamaya çalışıyordu. Kartonpiyerleri gösterdi. «Şurada duracağım. Gondol yokuştan gelirken... içindeki manyak sizleri gördüğünde saldırmaya fırsat bulamadan onu geberteceğim.»

«Umarım başarırısın,» dedi Amy.

«Elbette başaracağım. Onu paramparça edeceğim.»

Gondol köşeyi dönüp onlara yaklaşmaya başlamıştı.

Liz koşarak saklanmaya çalıştı.

Amy onu kolundan yakalayarak durdurdu.

Buzz bir kaya parçasının arkasına gizlenmişti-. Liz'le Amy onu görüyordu ama kendilerine yaklaşmakta olan gondoldan görülmesi olanaksızdı.

Gondol yavaşladı.

Buzz baltayı havaya kaldırdı.

Amy renkli gondolün ön tarafını gördü.

«Bırak gideyim, gideyim,» diye bağırdı Liz, Amy'e.

Amy arkadaşının kolunu sıkıca tuttu.

Gondolün ön tarafındaki oturma yeri artık ortaya çıkmıştı. Boştu.

iyice yavaşladı.

Şimdi pek hareket ediyor denemezdi.

Amy gözlerini kısarak baktı. Ortalık bu kadar aydınlık olmasaydı asla gondolün arka tarafında ne olduğunu göremeyecekti. Ama gördü. Orada çuval gibi atılmış bir şey vardı. Şekilsiz bir gölgeye benziyordu. Bu nesne gondolün zeminine yatırılmış ve onla-

rın dikkatlerini üstüne çekmeyi amaçlamıştı.

Amy'nin gördüğünü Buzz da görmüştü. Karete benzeri bir öfke çılgılığıyla, bulunduğu yerden fırlayarak baltayı gondola doğru savurdu. Gondolün içindeki nesne kıpırdamadı bile. Gondol durdu.

«Onu ele geçirdim,» diye bağırdı Buzz.

Liz ve Amy de ona doğru koştu.

Buzz diz çökerek gondolün içine girdi. Baltayı sapından yakaladı. Çekti.

Bu bir kafaydı.

Ama o manyağın kafası değildi.

Balta, Richie'nin kafatasına saplanmıştı. Beyni, kanlı yüzüne akıyordu.

Liz çılgılık çılgılığa bağırdı.

Buzz baltayı bırakarak gondoldan uzaklaştı. Duvara yaslanarak kusmaya başladı.

Amy taş kesilmişti.

Liz avazı çıktığı kadar Buzz'a bağıyordu. «Aptal herif! Onu sen öldürdün!» Liz ve Amy korku çadırındaki kuklalardan bıçaklarını almışlardı. Liz şimdi Buzz'a saldıracaktıysa bıçağını kaldırmıştı. «Seni Allahın cezası aptal herif! Richie'yi öldürdün!»

«Hayır,» dedi Amy. «Hayır, Liz. Beni dinle hayatım. Buzz onu öldürmedi. Richie zaten ölmüştü. Gondolün içindeki onun cesediydi.»

Liz hem yaşadığı dehşetten, hem de aldığı uyuşturucunun etkisiyle artık kendini iyice kaybetmiş bir halde Amy'den kurtularak kaçmaya başladı. Karanlığın içinde gözden kayboldu.

«Liz! Yapma!» diye haykırdı Amy arkasından.

Karşılık gelmedi.

Amy, Buzz'a döndü.

Buzz yere çökmüş hâlâ kusuyordu. Kusmuk kokusu korkunçtu. Elinin tersiyle ağzını sildi.

«İyi misin?» diye sordu Amy.

— 211 —

«Yüce Tanrım! Richie'ydi o!» dedi perişan bir sesle.

«Ölmüştü ama.»

«Ama Richie'ydi.»

«Beni bir de bununla uğraştırma,» dedi Amy.

«Peki... peki uğraştırmam.»

«Sen iyi misin?»

«Evet... galiba.»

«Kendini toplamaya çalış.»

«Ben iyiyim. Merak etme.»

«Eğer bu cehennemden kurtulmak istiyorsak paniğe kapılmamalıyız.»

«Bunların hiçbiri inanılacak gibi değil.»

«Evet, ama yaşadıklarımız gerçek, bunu gözardı edemeyiz.»

«Bir manyak tarafından burada kapana kısıtıldık.»

«Evet, doğru. Bununla başa çıkmak zorundayız,» dedi Amy sabırla.

Buzz başını evet anlamında salladı. Maçoların özgüvenini yeniden kazanmaya çalışıyordu. «Evet. Bunu yapmak zorundayız. Başaracağız. Ben manyaklardan korkmam.»

Konuşmasını bitirdiği anda bir damla kan Buzz'un alnının ortasına düştü. Amy önce bunun kan olduğunu anlamadı. Siyah bir mürekkep lekesi gibiydi. Ama solgun ışığın altında Amy lekenin kırmızı renkte olduğunu farkettiler.

Bunun hemen arkasından da bir gürültü duyuldu. Bu gondolün sesinden çok daha farklı ve güçlü bir sestir.

Buzz'ın ağız şaşkınlıkla açıldı.

Ama hâlâ olayın bilincine varamamıştı. Bir saniyeden daha kısa bir zaman içerisinde Buzz'ın sağ gözü kan içinde kaldı ve zedelenen dokuyla birlikte bir kemik parçası da havaya sıçradı. Şimdi Buzz'ın gözünün bulunduğu yerde açık bir ağız gibi duran koyu renkli bir boşluk vardı.

Bir kez daha aynı ses duyuldu.

Kan ve beden parçaları Amy'nin yeşil tişörtüne sıçramıştı.

— 212—

Şaşkınlıkla çevresine bakındı.

Çığırta on adım ötesinde durmaktaydı. Küçük bir oyuncığa benzeyen tabancasını Buzz'a doğrultmuştu.

Amy'nin arkasında duran Buzz içini çekerek garip bir ses çıkardı. Sonra da kendi kusmuklarının

üstüne düştü.

Bunlar gerçek olamaz, diye düşündü Amy.

Oysa gerçek olduğunu biliyordu. O akşamın uzun bir süreden beri kendini beklediğini biliyordu. O akşam, Amy daha doğmadan önce kaderine yazılmıştı.

Çığırtnan gülümsedi.

«Kimsin sen,» dedi Amy.

«İkinci Hazreti Yusuf.»

«Ne?»

«Ben yeni Tanrı'nın babasıyım,» diyerek gülümsedi.

Amy bıçağını çığırtnanın görmemesini dileyerek elini gizlemeye çalıştı. Bir şekilde adama yaklaşıp onu bıçaklamayı düşünüyordu.

«Kardeşine bir merhaba desene,» dedi adam. Elinde bir ip vardı. İpin ucunu çekti. Joey sürünerek karanlığın içinde ortaya çıktı.

«Tanrım,» dedi Amy. «Tanrım, bize yardım et.»

«O, size yardım edemez,» dedi çığırtnan. «Tanrı güçsüzdür. Güçlü olan şeytandır. Tanrı sana artık

ON ALTI

Liz karanlığın içinde birine çarptı. Bu çok iri yapılı biriydi. Çarptığının ne olduğunu farkedemeden haykırdı. Kukla canavarlardan birine çarpmıştı.

Titriyordu. Her yanı ter içinde kalmıştı. Sürekli olarak karanlıkta bir şeylere çarpıyor ve her defasında da kalbi duracak gibi oluyordu. Ya yeniden sakinleşinceye dek oturması gerektiğini ya da gondolların bulunduğu yere geri dönmesi gerektiğini düşünüyor ama yapması gerekeni yapamayacak kadar korkuyordu.

Ellerini ileri doğru uzatarak karanlıkta yürümeye çalıştı. Bir eliyle de hâlâ o bıçağı tutuyordu. Richie'yi düşününce baltayla yarılan kafası gözünün önüne geldi. Kendini denetlemeye çalışıyor ama başaramıyordu. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Öte yandan da ses çıkarmaması gerektiğini düşünüyordu. Oradan kurtulacağına ilişkin ümidini yitirmemeye çalışıyor ama bir an için kısa bir ara verip esrarlı sigaradan içmeyi geçiriyordu aklından. Tam o sırada ayağı bir şeye takıldı. Eğildi. El yordamıyla bunun metal bir halka olduğunu farketti. Ayağı acımişsa da tahta zeminden sızan ışığı görünce bunun gizli çıkış kapılarından birinin kulbu olduğunu anladı.

Çıkış yolunu bulmuştu.

Sinirli bir şekilde gülerek eğilip halkayı çekti. Kapı kilitliydi. Liz tüm gücüyle halkaya bir kez daha asılınca kulbu sonunda çekebildi. ' Ortalık o anda aydınlanmıştı.

Iriyarı manyak kapmın hemen yanbaşındaki merdivenin yanında durmaktaydı. Liz'i uzun sarı saçlarından yakalayarak çığlıklarına aldırmadan onu korku çadırının bodrumuna doğru sürükledi.

«Kardeşimi bırak,» dedi Amy.

«Bırakmayacağım,» dedi Conrad.

Joey'nin elleri arkasından bağlanmış boynuna da bir ip geçirilmişti. Çığırkan ipi gevşek tutuyordu. Joey'nin boynunda ip izi vardı. Ağlıyordu.

Amy çığırkanın asla insan gözlerine benzemeyen mavi gözlerine baktı ve hayatında ilk kez annesinin her zaman söylediği gibi kötü bir insan olmadığını anladı. Şu karşısında duran adam kötülüğün, şeytanın kendisiydi. Manyanın tekiydi. Richie'yi öldüren cani buydu. O, kötülüğün özüydü. Ve kendisi nasıl Liz'den farklıysa bu kötü adam da ondan çok farklıydı.

Amy kardeşiyle birlikte ölümle burun buruna olma tehlikesine karşın, inanılmaz bir şekilde içinin daha önce hiç yaşamadığı garip bir özgüvenle dolduğunu hissetti. Uzun zamandan beri içinde bulunduğu o karanlık, çelişkili ve acı dolu duygular birden yerini özgüvene bırakmıştı.

Hadi, yürekli olmayı sürdür, dedi içinden bir ses.

Paslı bıçağı adama göstermemeye çalışarak, Joey'e yaklaştı. «Hayatım, iyi misin? Bu adam senin canını acıttı mı? Ağlama lütfen. Sakın korkma,» dedi. Tüm dikkatini Joey'e vermişti, böylelikle çığırkan onun kendisine saldırabileceğini asla aklından geçirmeyecekti. Joey'nin yanında dururken birden ani bir hareketle adama saldırıp bıçağı boğazına sapladı.

Çığırkanın nefret dolu gözleri iri iri açılıverdi.

Silahını ateşledi.

Amy yanağının yanından hızla geçen kurşunun rüzgârını his-

— 215 —

settiyse de yine de korkmadı. Sanki birinin kendini koruduğunu hissediyor ve buna yürekten güveniyordu.

Adam konuşmaya çalışırken silahını elinden düşürdü ve elini boğazına götürdü. Sendeleyerek yere düştü. Ölmüştü.

Liz yerde sürüklenerek bodrum katına götürüldü ve boş çuval gibi metal bir makinenin yanına bırakıldı. Kalbi korkudan hızlı hızlı çarpıyordu.

Garip görünümlü adam onu bir kenara atmasına karşın genç kıza olan ilgisini yitirmemişti. Liz'in ne yapacağını merak ediyordu. Onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak istiyordu.

Şimdi Liz'in bu adamla arasında on, on beş santim kadar bir mesafe vardı. Liz ayağa kalktı. Bacakları titriyordu. Düşmemek için arkasındaki makineye tutundu.

Bu garip yaratık loş ışıktaki duruyor, yeşil gözleri parlıyordu. O kadar uzun boyluydu ki, başını tavana çarpmamak için hafifçe kamburunu çıkarmıştı.

Liz bir çıkış yolu bulabilmek amacıyla çevresine bakındı. Ne var ki, böyle bir yol, kaçacak bir yer yoktu. Hoş, buna yeltense bile yaratığın peşini bırakmayacağı da ortadaydı.

Garip yaratık ona doğru bir adım attı.

«Hayır,» dedi Liz.

Adam bir adım daha attı.

«Hayır. Dur.»

Ona iyice yaklaştıktan sonra durup genç kızı merakla baştan aşağı süzdü.

«Lütfen,» dedi Liz. «Lütfen bırak da gideyim. Lütfen.»

Bir gün herhangi bir şey için birine yalvaracağı doğrusu hiç aklına gelmezdi. Her zaman güçlü oluşuyla gurur duyardı. Oysa şimdi hayatının bağışlanması için yalvarıyordu.

Garip yaratık onu koklamaya başladı. Artan heyecanıyla birlikte burun delikleri açılıp kapanıyordu.

-216 —

«Güzel kokuyor,» dedi.

Liz onun konuştuğunu duyunca çok şaşırılmıştı.

«Kadın kokusu,» dedi yaratık.

Liz'in kafasında birden bir umut ışığı yandı.

«Güzel,» dedi yaratık. «Güzeli istiyorum.»

Tanrım, diye içinden geçirdi Liz. İsteddiği cinsel ilişki mi bunun? Bu benim kurtuluşum olabilir mi? Neden olmasın ki? Elbette olur. Zaten bugüne dek hep böyle olmadı mı?

Yaratık iyice yaklaşarak genç kıızı bir kez daha kokladı. İri ve pençe benzeri elini kaldırdı.

«Beni istiyorsun... öyle mi?» dedi Liz.

«Güzel,» dedi yaratık. Sivri ve sarı dişlerini göstererek sırıttı.

«Beni istiyor musun?»

«Hem de fena halde istiyorum.»

«Sana iyi davranabilirim,» dedi Liz eski çekici haline dönmeye vargücüyle çalışarak.

Yaratığın pençe gibi elleri önce Liz'in yüzünü sonra da bedenini okşadı.

«Yeter ki canımı acıtma. Belki birlikte iyi vakit bile geçirebiliriz.»

Yaratık kendi gibi garip ve solgun diliyle siyah dudaklarını yaladı. Genç kıızın ince tişörtünü bir pençe darbesiyle yırttı. Jilet benzeri keskin tırnağı genç kıızın sağ göğsünde büyük bir yara izi bırakmıştı.

«Dur bekle,» dedi Liz acıyla. «Dur bir dakika.» Paniğe kapılmıştı.

Yaratık onu çalışmakta olan makineye doğru itti.

Liz kıvrandı. Yaratığı itmeye çalıştı ama kapı gibi sağlamdı, onu itmeye Liz'in gücü yetmiyordu.

Yaratık, genç kızın sağ göğsünden akan kandan çok heyecanlanmıştı. Bir pençe da/besiyle genç kızın şortunu da parçaladı.

Liz haykırdı.

— 217 —

Garip yaratık ona korkunç bir tokat attı, sonra da genç kızı yere yatırdı. Liz kendinden geçmek üzereydi.

Tam bir dakika sonra Liz, bu korkunç yaratığın bacaklarını iki yana açtığını hissetti. Tüm bedeni ürperdi. Cinsel ilişkinin her zaman olduğu gibi bir bedeli olduğunu anladı ama bu bedel şimdi her şeyin sonunu getirmişti.

Amy, Liz'in çığlığını duyduğunu sandı. Bu acı ve dehşet dolu bir çığlıktı. Sonra da ortalığı panayırın her zamanki gürültüsü kapladı.

Amy kısa bir an az önce duyduğu çığlığa iyice kulak vermeye çalıştı ama dışardan gelen müzik ve mekanik kahkahanın dışında başka bir şey duymayınca tüm dikkatini yine Joey'e çevirdi. Joey, Conrad'ın cesedinin sol tarafında durmuş bakmaya cesaret edemiyordu. Amy az önce kardeşinin iplerini çözmüştü. Gözyaşları yanaklarından akmasına ve alt dudağı titremesine karşın Joey, kız kardeşi için yürekli davranmaya çalışıyordu. Amy kendi kişisel görüşünün Joey için çok önemli olduğunu biliyordu. O anda içinde buldukları o korkunç koşullara karşın Joey, kız kardeşinin kendisi hakkında olumlu düşünmesini istiyordu. Hıçkırarak ağlamıyordu. Panik içinde de değildi. Kendini asla tam olarak kaybetmeyecekti. Soğukkanlı görünebilmek için elinden geleni yapıyordu.

«Joey,» dedi Amy.

Joey başını kaldırıp ona baktı.

«Hadi, hayatım. Buradan gidelim artık.»

«Peki,» diye karşılık verdi Joey. «Ama nasıl? Kapı nerede?»

«Bilmiyorum,» dedi Amy. «Ama bulacağız.»

Amy hâlâ birileri tarafından korunduğu duygusunu yitirme-mişti. Bu da ona inanılmaz bir güç veriyordu.

Joey uzanıp kardeşinin sol elini tuttu. ' Amy, Conrad'ın tabancasını sağ elinde tutarak, kukla cana-

— 218 —

varların arasında ilerledi. Kısa bir süre sonra aşağıdaki zeminden gelen bir ışıkla karşılaştılar. Amy bu ışığın kendilerine bir çıkış yolu olmasını ümit ederek Joey'i aşınmış kartonpiyer parçalarının arka tarafına doğru sürükledi. Tam o sırada da gizli kapıyı gördü.

«Buradan mı çıkacağız,» diye sordu Joey.

«Evet galiba.»

Çömeldi, öne doğru uzandı ve loş korku çadırının zeminine baktı. Orada birçok makine, tekerlek, zincir ve büyük kayışlar vardı. Duraksadı. Ama içinden bir ses duraksamamasını, başka gidecek bir yeri olmadığı için aşağıya inmesini söylüyordu.

Joey'i önlerinde uzanan merdivene doğru iterek aşağı inmesini söyledi. Joey aşağı iner inmez o da hiç zaman yitirmeden kardeşini izledi. Çünkü bu sözkonusu görünmeyen gücün kendisini koruduğu gibi kardeşini de koruyabileceğinden nedense emin değildi.

«Ama burası bodrum katı,» dedi Joey.

«Evet, öyle,» dedi Amy. «Ama yerin altında değiliz. Bodrum aslında burada giriş katı. Bu yüzden de mutlaka dışarı çıkabileceğimiz bir kapı olmalı.»

Kardeşinin elini bir kez daha tuttu. İki sıra dizili makinelerin arasından geçtiler, bir köşeyi döndüler ve Liz'i gördüler. Genç kız yerde sırtüstü yatıyordu. Başını hiç de doğal olmayan bir şekilde iyice yana çevrilmişti. Gözleri açıktı. Midesi parçalanmış, bağırsakları sökülmüştü. Her yanı kan içindeydi.

Amy, «Sakın bakma,» deyip bulantısını bastırmaya çalışarak Joey'in bu manzarayı görmemesi için kendini siper etti.

«Gördüm,» dedi. Joey dehşet dolu bir sesle. «Gördüm.»

Amy genizden gelen bir hırıltı duydu. Bakışlarını gözyaşlarının-dan ıslanmış Joey'nin yüzünden sesin geldiği yöne doğru çevirdi.

İriyarı canavar arkalarından içeri girmişti. Kocaman başını alçak tavana çarpmamak için hafifçe eğmişti. Gözlerinden yeşil

alevler çıkıyordu. Dudaklarında garip bir ifade vardı, diliyle pos bıyıklarını yaladı.

Amy onu görünce şaşırılmamıştı. Yüreğinin derinliklerinden böylesi bir şeyle karşılaşmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Tüm bu olayların binlerce kez provasını sanki yapmış gibi her şeye göğüs gerecekti.

Yaratık konuştu. «Güzel karı. Hem de çok güzel.» Sesi kalındı.

Amy ağır çekim bir düşteymişcesine Joey'i arkasına sakladı. Yaratık burnunu çekerek koku almaya çalışıyordu. «Karı sıcaklığı. Güzel kokuyor.»

Amy ondan uzaklaşmadı. Tabancasını bir eliyle arkasına gizleyerek yaratığa doğru bir adım attı.

«İstiyorum,» dedi. «Güzeli istiyorum.»

Amy bir adım daha attı. Bunu bir diğeri izledi.

Yaratık onun bu yürekliliği karşısında şaşırılmış gibiydi. Başını Amy'e doğru uzattı ve dikkatle baktı.

Amy dördüncü adımı da attı.

Yaratık gözdağı vermek istercesine bir elini kaldırdı. Pençeleri ortaya çıkmıştı.

Amy ona iyice yaklaşınca ani bir hareketle tabancasını kaldırdı ve tetiği çekti. Namluyu yaratığın göğsüne doğru çevirmişti. Üç el ateş etti.

Yaratık sendeleyerek geriledi, bir makineye çarptı. Makinenin yanındaki kayışlar ve zincirler de büyük bir gürültüyle yere düştü.

Ne var ki, o garip yaratık hâlâ yere düşmemişti. Göğsünden aldığı üç yaradan da kan akmasına karşın hâlâ ayakta durabiliyordu. Makineyi ayağıyla iterek Amy'e doğru yaklaştı.

Joey dehşetle bir çığlık attı.

Amy kalbi deliler gibi çarparken tabancayı yaratığa doğru çevirdi ama ateş etmedi. Garip yaratık neredeyse genç kızı alte-decek gibi yaklaştı. Yaralarından oluk oluk kan akıyordu. Amy

— 220 —

onun iğrenç kokulu soluğunu duydu. Yaratık, genç kızın yüzünü parçalamak istercesine bir elini havaya kaldırdı ama beceremedi. Amy sonunda kurşunların boşa gitmediğini anlayınca Gunther'in yüzüne ateş etti.

Gunther bir kez daha sendeleyerek geriledi. Bu kez gondol-ları çalıştıran ana mekanizmaya çarpmıştı. Giysileri makinenin keskin dişlilerine takıldı ve onu Amy'le Joey'den uzaklaştırarak sürükledi. Gunther makineyi tekmelemesine ve bağırmasına karşın kendini kurtaramadı. Yerde sürünürken önce pantolonunun paçaları sonra da bacakları parçalandı. Sol eliyle kısa bir an için dişlilerin çelik silindirini yakaladı. Bir ya da iki saniye kadar çark durdu ama sonra güçlü motor yeniden çalışmaya başlayarak onu sürükledi. Gunther'in sol eli yeniden ortaya çıktığında par inaklarından bazıları kopmuştu. Bunun hemen arkasından da Amy ve Joey'e doğru sürüklendi.

Gunther artık dişli çarka karşı gelemiyordu. Karşı koyacak gücü de kalmamıştı. Şimdi acı içinde kıvrıyor, bedeni kasılıyor, vargücüsüyle ölüme karşı koymaya çalışıyordu. Bununla birlikte tam iki kardeşin yanından geçerken Amy'nin ayağını yakalamaya çalıştı. Ama başaramadı. Öte yandan Joey'nin bacağını yakalayabilmişti. Joey sendeleyerek yere düştü ve Gunther'in arkasından sürüklenmeye başladı. Neyse ki, Amy ani bir hareketle kardeşini yakaladı ve tüm gücüyle geri çekti. Dişli çark bir an için yeniden durdu. Gunther bundan yararlanarak Joey'nin pantolonunu pen-çesiyle

yakaladı. Ardından çark yeniden çalışmaya başlayınca Gunther'i de beraberinde sürükledi. Artık ana dişli çarka iyice yaklaşmıştı.

Gunther artık çırpınmıyordu.

Amy, Conrad'dan aldığı tabancayı yere fırlattı.

Joey şaşkınlıktan iri iri açılmış gözleriyle kardeşine bakıyordu.

«Sakın korkma,» dedi Amy.

Joey koşarak kendini kardeşinin kollarına attı.

— 221 —

Amy çevresindeki kan ve dehşete rağmen Conrad ona artık Tanrı'nın yardım etmeyeceğini söylediğinde onun yanıldığını farketmişti. Tanrı ona yardım etmişti. Tanrı ya da adına Tanrı denen evrensel bir güç ona yardım etmişti. Bu sözkonusu güç artık onunla birlikteydi. Onun yanındaydı. Ama bu annesinin söylediği gibi değildi. Bu milyonlarca kuralları ve acımasız cezaları olan bir Tanrı değildi. Bu sevgi ve anlayış dolu bir Tanrı'ydı. Kullarıyla ilgileniyor, onlara değer veriyordu.

Tanrı'nın varlığının hissedildiği o yoğun ve somut duygu anı geçtikten sonra Amy içini çekti. Joey'i kucaklayarak korku çadırından çıktılar.

BITTİ

